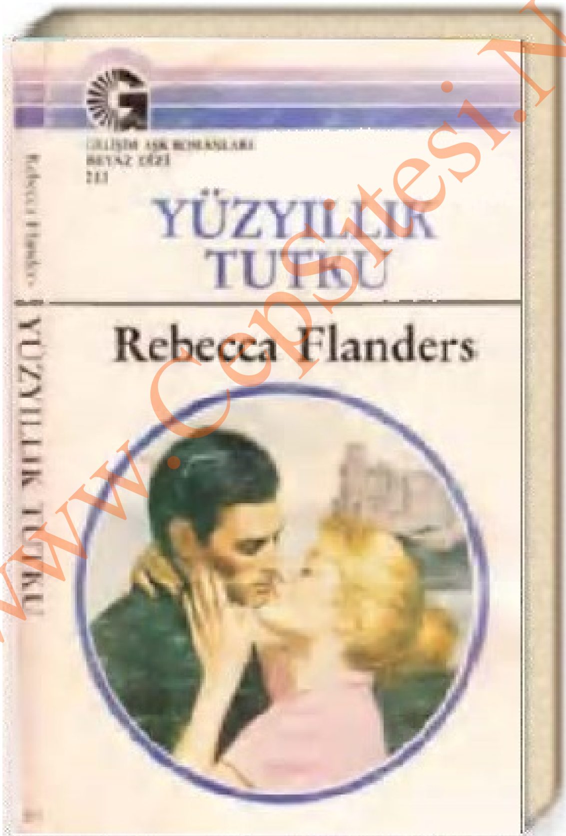
Rebacca Flanders - Yüz Yıllık Tutku

YÜZYILLIK TUTKU

Gözüne uyku girmiyordu. Sonunda yataktan kalkıp Byron'ın yanına gitmeye karar verdi. Bu kapının ardında uzanan korudoru geçip Byron'ın kapısından içeri girdiği zaman, onun kollarının arasında olacaktı. Dawn'un yeri orasıydı, bu soğuk yatak değil.

Sessizce kapıyı açtı. Koridorda ayak sesleri duyunca birden ümitlendi. Demek Byron da ona geliyordu... O zaman... Bütün rüyaları gerçek olacaktı...

Byron köşeyi döndü, ama yalnız değildi. Dawn, onun Hilary'yle birlikte yatak odalarından birinin kapısını açıp, içeri girmelerini şaşkınlıkla izledi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Ülkenin büyüleyici güzelliği Dawn'u hazırlıksız yakalamıştı. Son iki haftadan beri İskoçya'nın Hebrides bölgesiyle ilgili, eline geçen her tür şeyi okumasına rağmen, şu anda karşısında uzanan manzara, kitaplara sığamayacak kadar gizemli ve görkemliydi. Oban'daki küçük havaalanına indiği andan itibaren, tümüyle değişik bir atmosfere girdiğini fark etmişti. Arabanın açık duran camından içeri vuran esinti, denizin tuzlu tadını getiriyordu dudaklarına. Araba tepeye tırmanınca, birden Falkone arazisi, bütün ihtişamıyla gözler önüne seriliverdi.

Onu buraya getiren arabalı vapura bindiği zaman, uzaktan, ağaçların arasından yükselen şatonun, gotik tarzda inşa edilmiş olan kulelerini ve bacalarını görmüş ve geminin harekete geçmesi üzerine, şatoyu daha iyi görebilmek için dikkatle bakmaya başlamıştı. Ama ağaçların, çevresinde, gizemli bir perde gibi yükseldiği yapıyı bir türlü görememişti. Şu anda ise şato bütün güzelliğiyle adeta onu davet eder gibiydi.

Dawn Morrison üç yıldan beri hep böyle bir görevi beklemişti. Çok tutulan bir seyahat dergisinde foto muhabiri olarak işe başladığı zaman, hayatının sürekli maceralarla geçeceğini sanmıştı. Ama bu güne kadar New York'tan bir kez ayrılmıştı... O da Grand Canyon'a, tatilini geçirmek için gitmişti. Falkon arazisi ile ilgili bir iş çıktığını öğrendiği zaman, bunu el-

de etmek için her türlü yola başvurmuş, hatta sonunda yalvarmıştı bile... Şimdi buradaydı ve bir türlü bunun gerçek olduğuna inanamıyordu.

Arabalı vapurdan indikleri zaman, şatoyu göremeyince düş kırıklığına uğramıştı. Hele limandaki ve çevresindeki sanayileşme belirtilerini görünce, düş kırıklığı bir kat daha artmıştı. Ama sonra kendi kendine, Falkone arazisinin tarihi geçmişiyle değil de modern viski imalâthanesiyle ün yaptığını hatırlayarak, teselli bulmaya çalışmıştı.

Onu karşılamaya gelen araba yola koyulunca manzara birden değişmeye başlamıştı. Şimdi yolun iki kenarında inci dizisi gibi sıralanmış, beyaz badanalı evler uzanıyordu. Konuşmaktan hoşlanmadığı her halinden belli olan şoför, ona kısaca bu evlerin imalâthanede çalışan işçilerin evleri olduğunu açıklamıştı. Dawn evlerinin arka bahçelerine çamaşır asan kadınları ve bahçede oynayan çocukları büyük bir ilgiyle izliyordu. Derken evleri geride bırakarak bir tepeye tırmanmaya başladılar. Şimdi yolun iki kenarında göz alabildiğine tarlalar ve meyve bahçeleri uzanıyordu.

Birden, «Şatoya daha çok var mı?» diye sordu şoföre.

«Bir mil kadar,» dedi adam, başını genç kızdan yana çevirmeden.

«Şey... Biraz garip kaçabilir... Ama yolun geri kalan bölümünü yürümek istiyorum. Belki birkaç fotoğraf çekebilirim,» dedi Dawn.

Şoför arabayı yavaşlattı. «Bu sizin bileceğiniz bir şey.»

Araba, yolun kenarında durunca, aşağı atlayan Dawn, fotoğraf makinesini omzuna attıktan sonra şoföre teşekkür etti.

Yolun geri kalan bölümünü yürüyerek katetmesi için binlerce nedeni vardı genç kızın. Ama küçük araba bir dönemeci dönüp de gözden kaybolunca, yürümek istemekle iyi edip etmediğini düşünmeye başladı. Her zaman olduğu gibi, şu anda da bulunduğu yeri çok yadırgıyordu. Biraz yalnız kalırsa, morali düzelir, kendini toparlardı. Ev sahiplerinin karşısına çıktığı zaman neşeli ve kendinden emin görünmek onun için çok önemliydi. Ayrıca bu yeni ortamın havasına girebilmek için de biraz dolaşmak istemişti. Ama diğer taraftan, kendisini şatoya kadar götürecek olan arabadan yarı yolda inmekle, ev sahiplerinin konukseverliğini küçümsemiş gibi bir hava yaratmış da olabilirdi.

Yabancı bir ülkede görev alan bir muhabir, iş bitene kadar kendi ülkesini temsil ederdi. Hele söz konusu olan kişi Dawn gibi hem Amerikalı hem de bir kadın olursa çok daha dikkatli olması gerekirdi. Dawn bütün bunların bilincindeydi. Avrupalıların sık sık alay ettikleri, o başına buyruk, sorumsuz ve aşırı feminist Amerikalı kadın tipini yaratmak istemiyordu. Yine de, kendi kişiliğine özgü, rahat davranışlarından vazgeçmek niyetinde değildi.

Editörü genellikle onda aşağılık kompleksi olduğunu ileri sürerek Dawn ile dalga geçerdi. bu da Dawn'un o dillere destan öfkesinin birden patlamasına neden olurdu. Dawn zaman zaman onun bu söylediğinde gerçek payı olduğunu seziyor, ama bunu kabul etmekten de kaçınıyordu. Yaptığı işlerin beğenilmemesi diye bir şey söz konusu değildi, tam tersine her yaptığı çok beğeniliyordu. Dawn, işini iyi bilen bir foto muhabiri olduğunun farkındaydı. Ama bunu ispat etmek için herkesten iki misli fazla

çalışmak zorunda olduğundan buna içten içe bozuluyordu. Bedensel bir kusuru olan biri gibi, sürekli çalışıyor, başkalarını ve kendini geçmek için çabalıyordu. Aslında Dawn'un bir tek kusuru vardı, o da çok güzel olmasıydı.

Gizemli, melekleri andıran bir güzelliğe sahipti. Bunu kapatmak için üstüne giydiği şekilsiz ve kaba kıyafetler bile, ondaki bu güzelliği saklamaya yeterli olmuyordu. Çok ender olarak narin vücudunu bütün güzelliğiyle sergileyen şifon ve ipek gibi elbiseler giyerdi. Bebek gibi bir yüzü, dumanlı griye kaçan iri iri gözleriyle tam bir masumiyet anıtıydı. Ama yine de en çarpıcı yanı saçlarıydı. Mink ile saman sarısı arasında değişen tonlardaki ipek gibi yumuşak saçları, serbest bıraktığı zaman büyülü bir halka gibi yüzünün iki yanını sarar, omuzlarından dalgalar halinde beline kadar inerdi. Genç kız saçlarını sıkı sıkı örüp, tepesinde topuz olarak tuttururdu.

Dawn, iş hayatında güzelliğinin kendisinin baş düşmanı olduğunu öğrenmişti ve eğer başarılı olacaksa, bu güzelliğini saklamalıydı.

Şimdi arabadan inip yürüyerek şatoya kadar gittiği için pişmanlık duyuyordu. Görevi bitene kadar, yani iki hafta boyunca, Margareth ve Byron Boydların konuğu olacaktı. Ve işe doğru yoldan başlaması çok önemliydi. Bütün sanatçılar gibi, Dawn da çalıştığı atmosferin etkisi altında pek kolay kalan bir kişiydi. Düşmanca bir ortamda çalışmanın kendisine bir yarar sağlamayacağını da çok iyi biliyordu.

Ama çevrenin güzelliği onu o kadar çok etkilemeye başlamıştı ki, ev sahiplerinin kendine karşı düşmanca bir tavır takınamayacaklarına inanmaya başladı.

Yolun iki yanında sıralanan ağaçların arasın-

dan yer, yer simsiyah kayalar yükseliyordu. Vahşi sarmaşıklar, göğe ulaşmak istercesine ağaçların gövdelerinden yukarıya, dallarının ucuna kadar yükseliyordu. Dawn yoldan ayrılıp, ağaçların arasından yürümeye karar verdi. Biraz ilerleyince, küçük bir açıklıkla karşılaştı, burada daire halinde büyümüş bir deniz lavantası öbeği vardı. Dawn şaşırmıştı, denizden bu kadar uzakta bu çiçeklere rastlayacağını hiç ummazdı. Küçük bir sevinç çığlığı attıktan sonra, fotoğraf makinesini eline alıp bu güzel manzaranın resimlerini çekmeye başladı. Bu gece, ev sahipleriyle yemek yerken konuşabileceği ilginç bir konu bulmuştu. Tam bu sırada kulağına garip bir takım sesler geldi.

Belki de ses uzun zamandan beri vardı, ama kuş seslerine karıştığından duyamamış olabilirdi. Şu anda bütün kuşlar susmuş ve kulağına ağır ağır çalınan bir melodinin notaları gelmeye başlamıştı. Dawn bunun bir gitar olduğunu hemen anladı.

Profesyonel merakı, onu, bu sesin geldiği yere doğru gitmeye zorluyordu. Bu fotoğrafı kaçırmamalıydı... Güzel bir ilkbahar sabahında, oturduğu yerden koyunlarına gitar çalan bir çoban...

Üzerinde tüvid pantolonu ve ayağında da altı lastikli, bağcıklı pabuçları olduğundan, kayalara tırmanmakta bir an bile tereddüt etmedi genç kız. Kayanın ucuna gelince, nefesini tutarak aşağı baktı. Aradığı kişi umduğundan da yakındaydı. Ama bu genç bir çoban değil, genç bir adamdı. Başını gitarına eğmiş olduğundan, Dawn onu sadece profilden görebiliyordu. Genç adamın parmakları ağır ağır gitarın telleri üzerinde geziniyordu.

Dawn bir sanatçı gözüyle genç adamı incelemeye başladı. Sonuç çok olumluydu. Üstüne, adaleli kollarını ve bacaklarını iyice belirginleştiren daracık kot bir pantolonla, siyah bir gemici kazağı giymişti adam. Gitarın dayalı durduğu göğsü geniş ve güçlü görünümlü, tellerin üzerinde dolaşan parmaklarsa uzun ve duyarlıydı. Saçları uzuncaydı ve simsiyahtı. Gözlerini gölgeleyen kirpikleri bir erkeğe göre oldukça uzun sayılırdı. Yüzü esmerdi.

Gitarın üzerine eğilmiş olan bu yüz, ya çok büyük bir üzüntü içerisindeydi ya da çok öfkeliydi. Kısılı duran dudaklar Dawn'un üzerinde işte böyle bir izlenim bırakmıştı. Genç kız, onun, rahatsız edilmekten hoşlanmayacağını hemen anladı.

Zor durumda kalmıştı. Parmakları fotoğraf makinesinin düğmesine basmak için sabırsızlanıyordu ama kendini tuttu. Profil çekimleri en hoşuna giden çalışmalarından biriydi. Ve şu anda aşağıda oturan genç adammki gibi ilginci, bir daha kim bilir ne zaman karşısına çıkardı. Ondan izin isteyebilirdi ama o zaman da onun yüzündeki bu ifadeyi kaçırırdı. Tek seçeneği kalıyordu; o da, çıt çıkarmadan buradan gitmek.

Ses etmemeye büyük bir özen göstererek, milim milim üzerinde durduğu kayada gerilemeye başladı. Ama başını hafifçe geriye atmasıyla, atkuyruğunu tutan toka bir dala takılmış ve Dawn'un acıyla başını çekmesi üzerine, toka saçından kurtulup, kayadan aşağı doğru fırlayarak genç adamın omzuna çarpmıştı. Dawn'un serbest kalan saçları dalgalar halinde kayadan aşağı sarkıyordu. Zavallı genç kız, ellerinin üzerine dayanmış bir halde, aşağıda duran genç adama bakmaya başladı.

Tokanın omzuna çarpmasıyla birlikte bir an irkilen genç adam öfkeden mosmor kesilmiş bir yüzle çevresine bakınmaya başlamıştı. Ama kayanın üzerinde çömelmiş olarak duran Dawn'u görünce, yüzündeki ifade birden yumuşadı. Dawn ilk kez, onun gözlerinin renginin de, tıpkı saçları gibi simsiyah olduğunu görüyordu.

Genç adam ağır ağır yerinden doğruldu. Elinde tuttuğu gitarı bir ağaca yasladıktan sonra, genç kıza doğru ilerlemeye başladı. Çok uzun boyluydu. Tam kayanın altına gelince, ellerini beline dayadı ve başını geriye atarak, «Rapunzel, Rapunzel, saçlarını aşağıya sarkıt...» diye seslendi yumuşak bir sesle. Gözleri beğeniyle onun güzel yüzünde, biçimli vücudunda ve genç adamın omuzlarına değecek kadar uzun saçlarında dolaşıyordu.

Dawn çok utanmıştı. Utandığı için de kendi kendine kızıyordu. Bu nedenle de, «Öyle biri değilim. Sadece müziği duydum...» derken, sesi elinde olmadan, gereğinden fazla sert çıkmıştı.

Genç adamın gözlerinde bir an bir şimşek çakar gibi olduysa da, bu ifade hemen kayboldu. «Şatomda bir casus mu var?» diye sorarken, ellerini, bu upuzun saçlara tutunup yukarı çıkmaya hazırlanırmış gibi ileri doğru uzatmıştı. «Ben mi yukarı tırmanayım, yoksa sen mi aşağı inersin casus Rapunzel?»

Dawn geriye doğru çekilmişti. «Geldiğim yoldan inerim,» dedi genç kız sertçe. «Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.»

Geri dönmek için ayağa kalkmasıyla birlikte dengesini kaybetmesi de bir oldu. Küçük bir çığlık atarak düşerken, birden bir çift güçlü kolun beline dolandığını hissetti. Genç adam, itiraz etmesine fırsat vermeden, onu kollarının arasına aldı.

«İrlandalıların sihirli cüceleri varsa, benim de casus perilerim var,» diye mırıldandı genç adam.

Dawn utancından kıpkırmızı kesilmişti. Vücutlarının birbirine değdiği noktalardan onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Genç kıza bakan gözlerindeki alaycı pırıltı ise, Dawn'a, ne kadar uygunsuz bir durumda olduğunu hatırlatır gibiydi.

Genç kız ciddi bir tavır takınmaya çalışarak, «Lütfen beni yere bırakın,» dedi.

Genç adamın içinden geçenleri arzu dolu bakışlarından okumak mümkündü. Kalbi küt küt atmaya başlamıştı Dawn'un. Genç adam gücünün bilincindeydi ve bu oyundan büyük bir zevk aldığı, her halinden belli oluyordu. Yumuşak bir sesle, «Eğer dediğini yaparsam, sen de benim bir isteğimi yerine getirir misin?» diye sordu.

Dawn aptal aptal, «Ne... ne?» diye kekeledi. Ona bir şeyler oluyordu. Bu adamın kolları arasında olduğu süre içinde kişisel denetiminin gittikçe zayıflamakta olduğunun farkındaydı. Her geçen saniye ondaki, kendini koruma güdüsünü ve mantığını biraz daha alıp götürüyordu.

Genç adamın gözlerinde beliren büyülü ışıktan kendini kurtaramıyordu Dawn. «Söyledim,» dedi genç adam. «Bir casus peri yakalamak büyük şans getirirmiş insana...» Genç adamın sesi boğuklaşmaya başlamıştı. «Ama onu öpmek çok daha büyük bir şans getirirmiş...»

Ve daha başka bir uyarıda bulunmaya gerek görmeden genç kızın dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Dawn kendini bir an için o öpüşün büyüsüne kaptırdı. Ama hepsi bir an sürmüştü. Yine de bu, Dawn'a asırlar kadar

uzun gelmişti. Ama ona cevap vermeye hazırlanırken, mantığı yardımına koştu. Hemen başını yana çevirdi ve elleriyle onu göğsünden itti. Genç adam birden yere bırakmıştı onu. Başını kaldırıp gözlerinin içine baktığında, bu gözlerde garip bir ifadenin dolaştığını fark etti.

Dawn kendi davranışından çok utanmıştı ama daha da kötüsü, onun için için kendisinin bu durumuyla alay ettiğini biliyordu. Ne diyeceğini bilemiyordu. Yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Öfkeli bir bakış fırlatarak onun yanından geçip gitmeye kalkışınca, genç adamın yolunu bilerek tıkamaya çalıştığını fark etti. Dawn anlamamazlıktan gelerek bu kez de genç adamın öbür yanından dolanmaya kalkıştı ama yolu yine kesilmişti.

Minyon bir tip olan Dawn, kendinden daha iri olan insanlardan çekinir ve genellikle de bunu belli etmemeye çalışırdı. Bu kedi - fare oyununda, farenin kendisi olduğunu bilmesine rağmen, yine de genç adamın gözlerinin içine öfkeyle bakmaktan kaçınmadı. «Lütfen, izin verin de geçeyim.»

Genç adamın gözlerinin içi gülüyordu. «Ya isteğini yerine getirmezsem?»

Utanç ve çaresizlik duyguları birleşince Dawn'un öfkesi birden patlak vermişti. «Siz çok kaba, kendini beğenmiş ve...»

Genç adam, «Bense senin çok çekici biri olduğunu düşünüyorum,» diyerek onun sözlerini yumuşak bir tavırla yarıda kesti.

«Ayrıca, sizin gibilerden hiç hoşlanmam...» diye konuşmasını sürdürdü Dawn. «Zamanından önce büyümüş çocuk, ne olacak! Şimdi geçmeme izin var mı?»

«Ama hâlâ sorumun cevabını vermedin,» dedi genç adam aynı yumuşaklıkla. «İzin vermez-

sem ne olur?»

«Önce, çığlığı basarım,» dedi Dawn gayet kararlı bir tavırla. «Sonra da, eğer yüzünüze bir zarar gelmesini...»

«Gerisini getirmenize hiç gerek yok güzel bayan,» dedi genç adam, gülmemek için kendini zor tutuyordu. «Yüzümün şekline bir zarar gelmesini hiç istemem. Tırnaklarınızı kendinize saklayın. Buyurun.» Abartmalı bir tavırla yerlere kadar eğilerek genç kızın geçmesi için yana çekilmişti.

Dawn savaştan zaferle çıkmış bir komutan edasıyla tam onun yanından geçerken, aklına birden fotoğraf makinesini kayanın üzerinde bıraktığı geldi. Şu anda içinden geri dönüp, makineyi almak gelmiyordu, ama bu makine küçük bir servetti onun için ve kaybolması hiç de iyi olmazdı. Olduğu yerde durup gerisingeriye döndü ve genç adama ters ters baktıktan sonra, fotoğraf makinesini bıraktığı yere doğru yürümeye başladı.

Ama küçük bir sorunla karşılaşmıştı. Parmak uçlarının üzerinde yükselse bile, boyu kayanın bu yanından makineye ulaşmaya uygun değildi. Genç adam yavaşça yanına yaklaşarak uzanıp fotoğraf makinesini aldı ve nazikçe ona uzattı.

Dawn ona öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra fotoğraf makinesini omzuna astı ve yürümeye başladı. Ama daha birkaç adım atmıştı ki arkasından bir ses duyuldu. «Miss Morrison.»

Dawn kalakalmıştı. Buz gibi bir elin kalbini sıkıştırdığını hissediyordu. Arkasını döndüğü zaman, genç adamın, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kendisine baktığını gördü. Elinde tuttuğu saç tokasını ona doğru uzatmıştı. «Yanılmıyorsam bu size ait.»

Dawn ağır ağır ona doğru ilerledi. Titreyen elleriyle tokayı aldıktan sonra, «Ben... benim adımı nereden biliyorsunuz?» diye sordu.

«Bugün için başka bir Amerikalı fotoğrafçı beklemiyordum.» Genç adam yeniden abartmalı bir tavırla yerlere kadar eğilerek onu selamladı. «Bendeniz de, Byron Boyd. Emrinizdeyim hanımefendi.»

Dawn ne diyeceğini şaşırmış bir halde genç adama bakıyordu. Kendi kendine, «İyi çuvalladık,» diye mırıldandı.

Genç adamın kaşları çatılmıştı. «Eğer birkaç dakika önceki davranışınızı kastediyorsanız, çok haklısınız. Gallilerin bir atasözü vardır, 'Ekmeğine yağ süren adamın, iyi niyetli yaklaşımlarını geriye çevirme.'»

Dawn başından aşağı bir kova kaynar su dökülmüş gibi bir hisse kapılmıştı. Ama bunu ona belli etmemekte kararlıydı. Birkaç dakika önce olanları unutup, her şeye baştan başlayacaktı. Bunun tek yolu da saldırıya karşı saldırıyla karşılık vermekti. Buz gibi bir sesle, «Umarım Mr. Boyd, birkaç dakika önceki gösteriniz Gallilerin konukseverliğinin bir örneği değildi. Ben buraya profesyonel olarak bir görevle geldim, sizi eğlendirmek için değil... Üzerime saldırıl... saldırıl...»

«Çekiciliğinize karşı koyamamamı böyle mi yorumladınız?» diye sordu genç adam.

«Çekiciliğim sizi ilgilendirmemeli,» dedi Dawn sertçe.

«Ama ilgilendiriyor işte. Hem sakın o anın size de zevk vermediğini söylemeye kalkışmayın bana. Artık çok geç kaldınız.»

Dawn kıpkırmızı olmuştu. Bunu bastırmak için yeni bir öfke dalgasıyla, «Birkaç dakika önce olanlar benim için hiç önemli değil!» de-

di. «Sizi uyarıyorum, bir daha aynısının tekrarlanmasına asla izin vermem.»

Genç adamın kaşları alaycı bir biçimde kalkmıştı. «Sizin kadar güzel bir kadının iş dışında ilgilendiği başka konular da olmalı. Hem biraz önce olanlar size yapılmış nazik bir komplimandı. Bu tür şeylere alışkın olmalısınız.»

«Alışkınım,» dedi Dawn soğukça. «Onun için de bu tür davranışlardan çok sıkılıyorum. Şu anda işimden başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Eğer size zahmet olmazsa, bana şatoya giden yolu gösterebilir miydiniz?»

Genç kızın davranışlarındaki soğukluk sonunda genç adamı kendine getirmişe benziyordu, çünkü birkaç saniye sonra Byron Boyd'un yüzü maske gibi ifadesiz bir görünüme bürünmüştü. Aynı ifadesiz ses tonuyla, «Sizi bu kadar çok sıktığım için özür dilerim,» dedi. Gitarını almak için döndü. «Madem yürüyerek şatoya gitmek gibi bir akılsızlık yaptınız, yolun bundan sonrasını da aynı şekilde sürdürürsünüz herhalde?»

Başını çevirip Dawn'a baktı. Onun başıyla olumlu bir işaret yaptığını görünce, «Yol, şuradaki çam ağacının arkasındadır. Kuzeye doğru devam edin, yarım mil kadar sonra şatoyu karşınızda bulursunuz.»

Dawn ona teşekkür etti. Byron gitarını eline aldıktan sonra, arkasına bile bakmadan çalıların arasına dalıp, kısa bir süre sonra da gözden kayboldu.

Dawn üzüntüyle onun arkasından bakıyordu. Eğer arabayla gitmiş olsaydı, onunla çok daha farklı bir şekilde tanışacaktı. Genç adamı daha yakından tanımak isterdi doğrusu. Ama birden aklına, onun evli olduğu geldi. O Margareth Boyd ile evliydi.

İKİNCİ BÖLÜM

Dawn şatoya vardığı zaman iyice yorulmuştu ve morali de bozuktu. Bu çıktığı ilk görevdi ve daha başlamadan pes etmek istemiyordu, ama şu anda pes etmesine ramak kalmıştı. Önünde iki uzun ve iç karartıcı hafta uzanıyordu. Bir yandan Byron Boyd'dan uzak kalmaya çalışırken, bir yandan da kendisine verilen görevi yerine getirmek için çaba gösterecekti... Haksızlıktı bu!

Şatoya giden yolun iki yanında yaşlı meşe ağaçları vardı. Şato küçük bir tepenin üzerine inşa edilmişti. Tam arka tarafında karanlık görünümlü büyükçe bir göl vardı. Dawn durup makinesini ayarladı. Şatodan edindiği ilk izlenimleri resimlemek oldukça önemliydi. Ama tam o sırada şatonun kocaman kapıları birden ardına kadar açıldı ve karşısına uzun boylu, orta yaşlı bir hanım çıktı.

«Merhaba!» diyerek selamladı Dawn'u kadın. «Siz Miss Morrison olmalısınız.»

Dawn fotoğraf makinesini omzuna geçirip aceleyle kadının kendisini beklediği taş merdivenlere doğru yürümeye başladı. «Evet benim.»

«Jeff sizin yürümeyi tercih ettiğinizi bildirdi. Geciktiğinizi görünce telaşlanmaya başlamıştım. Yokuş yukarı çıkmak o kadar kolay değildir.»

Her nedense Dawn, kendini, bu kadından hoşlanmamaya hazırlamışken, birden bunun olanaksız olduğunu anlamaya başladı. Orta yaşlı kadının yüzünde, dostça ve içten bir ifade var-

dı. Dawn, Byron Boyd gibi bir adamın nasıl olup da, kendinden yaşça epey büyük biriyle evlenmiş olabileceğini bir türlü anlayamıyordu.

«Sizi beklettiğim için özür dilerim,» dedi Dawn. «İşe başlamadan önce buranın atmosferine tek başıma uyum sağlamak istedim.»

«Hiç önemi yok. Byron, burada kaldığınız süre içinde dilediğinizce çevreyi dolaşmanızı istiyordu zaten.» Dudaklarında içten bir gülümsemeyle elini genç kıza uzattı. «Adım Margareth Boyd.»

Elinde olmadan Dawn da ona gülümsedi. «Ben de Dawn. Sizinle tanıştığıma çok sevindim Mrs. Boyd.»

Margareth gülmeye başladı. «Yanılıyorsunuz, ben Miss Boyd'um ve dilerseniz bana Maggie diye hitap edebilirsiniz. Hayatımda hiç evlenmedim. Zavallı kardeşim bir ömür boyu bana katlanmak zorunda.»

Dawn birdenbire rahatlamıştı. «Özür dilerim... Ben sizin... Korkarım burada evli bir çift ile karşılaşacağımı sanmıştım da...»

Margareth Boyd dostça genç kızın koluna girdi ve onu kapıdan içeri aldı. «Yo, hayır. Kardeşim ve ben hiç evlenmedik, ikimiz de bekârız. Yaşımız göz önüne alındığında bu biraz garip kaçabilir, ama bu adanın pek kısıtlı bir sosyal yaşamı vardır. Buranın yerlileri çoğu kez geç yaşta evlenir ve bir ömür boyu da evli kalırlar. Eh, pek de o kadar kötü sayılmaz, öyle değil mi?»

Orta yaşlı kadın konuşmasını sürdürürken Dawn da çevresine bakınmaya başlamıştı. Kapıdan içeri girdiklerinden beri, içeride hafif bir rutubet kokusu olduğunu fark etmişti. Dawn'un gözleri karanlığa alışınca, gözüne ilk çarpan şey, duvarda asılı duran Boydların arması ol-

du. Gök mavisi rengindeki armanın üzerinden gümüş bir bant geçiyordu, üstünde başparmağı yukarı doğru kalkmış, diğer iki parmağı ise ileriyi gösteren bir el, altındaysa, 'Confido' sözcüğü vardı.

Dawn'un nereye baktığını anlayan Maggie hemen, «Güveniyorum anlamına gelir,» diye açıklamaya başladı. «O devirlerde Kral'a karşı sadakat bir insanın yaşamıyla ölümü arasındaki çizgiyi çizermiş, öyle değil mi?»

«O söz her devir için geçerli,» dedi Dawn da. Daha şimdiden buraya ve buranın havasına kanının kaynadığını hissediyordu. Bu aile hakkında daha çok bilgi edinebilmek için yanıp tutuşuyordu. «Bana aileniz hakkında bilgi verebilir misiniz?»

Maggie güldü. «Sana normal turlarda anlattıklarımı mı anlatayım, yoksa özet yayın yeterli olur mu?»

«İkisi de olur,» dedi Dawn gülümseyerek.

«Özet yayını öneririm.» Arkalarından gelen bu erkek sesi üzerine Dawn bir an fena olduğunu hissetti. Byron Boyd yanlarına gelmişti. «Miss Morrison'ın yol yorgunu olabileceğini düşünerek ne kadar kısa anlatırsan o kadar iyi olur. Eminim bir an önce uzanıp dinlenmek istiyordur.»

Maggie, Dawn'a dönerek, «Size erkek kardeşimi tanıştırayım,» dedi. «Miss Morrison, Byron...»

Dawn yavaşça, «Biz daha önce tanışmıştık,» dedi. Sonra genç adama dönerek, «Yanılıyorsunuz Mr. Boyd,» dedi. «Ailenizin geçmişini öğrenmeyi çok istiyorum. Buraya geliş nedenimin bu olduğunu unuttunuz galiba.»

Byron yenilgiyi kabul etmiş bir şövalye tavrıyla başını hafifçe yana eğdikten sonra ellerini

cebine sokup, bu kez de tam bir rehber tavrıyla konuşmaya başladı. «İlk Boydlar 1066'da William the Conqueror ile birlikte İskoçya'ya geldiler. 1205 yılında Robert de Boyd ilk kez baron ünvanını aldı ve bu tarihten itibaren aile dallara ayrılmaya başladı. Thomas Boyd 1420 yıllarında Kral III. James'in kızı Prenses Mary ile evlendi. 1536'da James Boyd bu adadaki şatoyu yaptırdı ve bu bina o zamandan beri birçok kanlı savaşa sahne olmasına rağmen ayakta kalmayı başarabilen az sayıdaki şatolardan biridir. 1720 yılından sonra bina yeniden elden geçirilmeye başlanmıştır, ancak bazı temel öğelerine dokunulmamıştır. Şuradaki merdivenlerden yukarı çıkarken, korkulukta, şatonun efendisinin, sevdiği kadını korumak için girdiği düellodan geriye kalan kılıç darbelerinin izlerini göreceksiniz.» Byron dikkatle Dawn'a baktı. «Biz kıskanç bir aileden geliriz ve eşlerimize her zaman için sadık kalmışızdır.» Dawn yanaklarının kızardığını hissediyordu, ama Boyd onun bu halini görmemezlikten gelerek, «Atalarımızın torunları çok uzaklara kadar yayılmıştır,» diye konuşmasını sürdürdü. «1636 yılında Benedict Boyd Yeni Dünya'da Rhome Adası'nın ilk valisi oldu...» Tek kaşını kaldırıp Dawn'u süzdü. «Bu kadarı yeter mi?»

Soğukça, «Teşekkür ederim, bana çok yardımcı oldunuz,» diyen Dawn, yeniden Maggie'ye döndü.

Byron, «Ama daha bitmedi...» diye başladıysa da Maggie hemen onun sözünü kesti.

«Miss Morrison'ın dinlenmek istediğinden eminim. Çaydan sonra geri kalanını ona ben anlatırım.»

Byron, «Buna hiç gerek yok sevgili kardeşim,» diyerek Dawn'un koluna girdi. «Bütün gün bo-

şum. Bu genç hanımı dolaştırmak benim için büyük bir zevk olacak.»

Maggie kizgın kızgın kardeşine baktı. «Madem öyle, ona önce yatacağı odayı göstersen daha iyi olur.» Dönüp Dawn'a gülümsedi. «Yarım saate kadar çayı hazırlarım. Birlikte hem çayımızı içer hem de konuşuruz.»

Maggie oradan ayrılır ayrılmaz Byron kolunu genç kızın kolundan çekip beline koydu. Birlikte döne döne çıkan dar bir merdivenden yukarı çıkmaya başladılar. Dawn genç adamın parmaklarının sıcaklığını üzerindeki cekete rağmen hissedebiliyordu. Sessizliği bozmak amacıyla, «O sözünü ettiğiniz kılıç izlerini taşıyan merdiven korkuluğu nerede?» diye sordu.

Byron yumuşak bir sesle, «O merdiven bu değil,» dedi. «Şu anda biz kulenin merdivenlerini çıkıyoruz. Söylentiye göre William Boyd baş düşmanının kızını burada baştan çıkarmış ve sonunda kız onunla evlenmeye razı olunca, bu iki aile de barışmış ve bir daha aralarına kırgınlık girmemiş.» Genç adamın susması üzerine, Dawn ister istemez dönüp ona baktı. Birkaç basamak yukarıda durduğundan şu anda boyları eşit olmuştu. Dawn onun gözlerindeki garip pırıltıları görünce tedirgin oldu.

«Bunun nasıl başarıldığını çok merak etmişimdir,» diye alçak sesle konuşmasını sürdürdü Byron. «Onlar da, tıpkı bizim gibi buradan çıkıyorlardı herhalde. Sonra genç adam elini genç kızın beline koydu ve...»

Dawn bir adım gerileyince ayağı boşluğa geldi ve düşmemek için iki eliyle duvara tutundu. Byron elini anında belinden çekmişti ama Dawn onun gözlerindeki alaycı ifadeyi görebiliyordu. «Ne yazık! Bilimsel araştırmalardan hiç hoş-

lanmıyorsunuz Miss Morrison. Halbuki ben de, bu sırrı çözmemde bana yardımcı olacağınızı sanıyordum.»

«Benim gördüğüm kadarıyla bu bir sır değil. Herhalde atalarınız ya cüceymiş ya da akrobat. Burası iki yetişkin insanın rahatça konuşması için bile çok dar, nerede kaldı ki...»

Byron aralarındaki iki basamağa geldi. Şimdi iri yapılı bedeniyle Dawn'u iyice duvara bastırmıştı. «Unutuyorsunuz,» diye fısıldadı Byron. «Ailem âşıklarıyla ünlüydü ve ihtirasın öyle geniş bir alana ihtiyacı yoktur.»

«Bense,» dedi Dawn basamakları tırmanmaya başlayarak. «Rahatlıktan hoşlanırım. Dar yerlerde bana klastrofobi gelir.»

Genç adamın patlattığı neşeli kahkahayı duyunca kulaklarına kadar kızardı. Bol ışıklı ve havadar bir koridora gelene kadar Byron bir daha konuşmadı. Şimdi önlerinde uzanan bu koridorun her iki yanında, yerlere kadar inen pencereler vardı. Yerler ve duvarlar çam ağacındandı. «Burası binanın modern bölümü,» dedi Byron. Dawn onun sesindeki değişikliği hemen fark etmişti. Şimdi yeniden bir rehber gibi konuşuyordu. «Misafirlerin yatak odaları. On iki tane var. Adam başı on iki Amerikan doları iyi para bırakır, öyle değil mi?»

Dawn ne diyeceğini bilemiyordu. «Sanırım.»

«Zengin Amerikalı turistleri çekeceğime inanıyorsunuz demek? Tabii Avrupa'da olunca bazı konforları bulamayacaklarını biliyorlar... Bu nedenle, onları düş kırıklığına uğratmamak için, bu kata sadece üç banyo ve tuvalet koydurdum.» Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle Dawn'a baktı. «İşgüzarlık mı ettim yoksa? Bir tanesi yeterli olurdu, değil mi?»

Dawn genç adamın tavrındaki bu ani deği-

şiklik karşısında gerçekten ne yapacağını şaşırmıştı. «Ben bu konulardan hiç anlamam,» dedi sonunda. «Ben buraya fotoğraf çekmek ve gördüklerimi rapor etmek için geldim.»

«Öyleyse raporuna yaz,» dedi Byron sert bir sesle. «Byron Boyd, Bermuda şortları giymiş, boyunlarında Polaroid fotoğraf makineleriyle bir dolu turistin buralarda dolaşmasından hiç hoşlanmayacak. Eğer gelirlerse de, benden uzak durmaya dikkat etsinler!»

Dawn ağzı bir karış açık, genç adama bakakalmıştı. «Turistleri buraya çekmenin yolu bu değil ama. O kadar parayı verip buraya kadar geldikten sonra onları kapınızdan kovamazsınız!»

Byron birkaç saniye süreyle, sanki karşısında duran kişi o turistlerden biriymiş gibi Dawn'a baktıktan sonra, kendini toparlar gibi oldu. «Burası dediğiniz yer benim evim oluyor Miss Morrison.» Sinirli bir tavırla omuzlarını silkti. Ama birden öfkesi geçmişti. «Her neyse, olan oldu artık. Elimden geldiğince bu duruma tahammül etmeye çalışacağım. Galiba rehberlik işini kız kardeşime bıraksam daha iyi olacak.»

Dawn da aynı kanıda olduğuna dair bir şeyler mırıldandı. Sonra birlikte odalardan birini gezdiler. Bu odaların Amerika'daki modern otel odalarından hiçbir farkı yoktu. Dawn bunu notlarına eklemeyi düşündü. Turistler kalacakları odaların ne tür bir yer olduğunu öğrenmek isterlerdi.

Ama şu anda Dawn'un aklı bu genç adamdaydı. Onu bir türlü çözümleyemiyordu. Bunca zahmete girip burasını hazırlatmış, sonra da kalkmış turist istemediğini söylüyordu. Bilmece gibi bir adamdı.

«Buradaki odaların hepsi de turistlerin kala-

bileceği odalar,» dedi Byron, kapılardan bir diğerini daha açarak. «İstediğin gibi resimlerini çekebilirsin.»

Bu oda da, biraz önce gezdikleri gibi güzel bir biçimde döşenmişti. Odanın ortasında kocaman çift kişilik bir yatak, tam karşısındaki duvardaysa bir şömine vardı. Çantasından not defterini çıkaran Dawn, «Her odada şömine var mı?» diye sordu.

«Yıl boyu buraları serin olur,» diye açıkladı Byron. «Isıtma masrafını azaltmanın bir yolu da bu.» Başka bir kapıyı açarak, «Banyo,» dedi. Burası da modern bir biçimde hazırlanmıştı.

«Ya sizler nerede yatıyorsunuz?» diye sordu Dawn. Ama genç adamın gözlerindeki pırıltıyı görünce, bu soruyu sorduğuna bin kere pişman oldu.

«Bu sorunuzun cevabını seve seve vereceğim,» diye mırıldandı genç adam. Koridorun sonundan sağa dönünce karşılarına kocaman bir kapı çıktı. Bu kapıdan geçince karşılarına yine dar bir merdiven çıkıyordu, ama bu, bir öncekinden daha kısaydı, merdivenden sonra yeniden bir kapıdan geçtiler.

Dawn'un, «Bu kadar zahmete girmenize hiç gerek yok,» diye itiraz etmesi üzerine genç adam, «Hiçbir zahmete girmiş değilim,» dedi. «Kaderin şu garip oyununa bakın ki, sizin yatacağınız oda, benim odamla aynı koridora açılıyor.»

Dawn tedirgin bir tavırla yutkundu. Genç adamın peşinden girdiği taş koridor, loş bir yerdi. Duvarlara asılmış olan amber rengi elektrik lambalarından çevreye büyülü bir ışık yayılıyordu. Duvarda asılı duran bir elişi halı gözüne çarpınca, durup bunu dikkatle incelemeye başladı.

«Evin efendisi savaşa gittiğinde, evin hanımı, onu beklerken bu halıyı dokumuş,» diye açıklamaya başladı Byron. «O yıllarda bütün kadınlar, eşleri savaştayken, zaman geçirmek için böyle işlerle meşgul olurlarmış. Bu halı on sekizinci yüzyıla kadar kilisede asılıydı, ama o yüzyıl içerisinde kilise yanınca, kurtarılanlar arasında bu da varmış. Ben de onu buraya astım. Korkarım epey zarar görmüş.»

Dawn hayran hayran halıya baktı. Resmini çekmeden önce sahibinden izin istemesi gerektiğini biliyordu. Tam Byron'dan izin istemeye hazırlanırken genç adam kapılardan birini açtı ve içeri girdi.

Dawn bu kapının kendi kalacağı odaya açıldığını düşünerek, bir an onu izlemek gafletinde bulundu. Ama kapıdan içeri girmeden önce, bir saniye eşikte durup içeri baktı. Burası bir erkeğe aitti ve odanın kokusu, genç adamın süründüğü losyonun aynısıydı. Bu büyük odanın bir yanı, kütüphane, deri kaplı bir çalışma masası ve deri koltuklardan oluşan bir oturma alanıydı. Diğer yanında da kocaman bir yatakla, gardırop ve şifonyer vardı. Dawn bir erkeğin odasına geldiği için rahatsız olmuştu, çünkü ona göre, yatak odaları insanın özel hayatını yansıtan yerlerden biriydi. Ve gülümseyerek ona elini uzatan Byron'a, 'Hayır,' anlamında başını iki yana sallayarak karşılık verdi.

«Sana teminat veririm ki, seni ısırmayacağım... Hiç olmazsa dostluğumuzun bu aşamasında.»

Dawn'un nasıl gerginleştiğini görünce, genç adamın dudaklarında alaycı bir gülümseme dolaştı. «Birlikte bir çay içelim ve birbirimizi daha yakından tanımaya çalışalım.»

Dawn gayet nazik fakat soğuk bir biçimde, «Teşekkür ederim ama bana odamı göstermenizi tercih ederim... Lütfen,» dedi.

Genç adamın yüz ifadesi anında değişmişti. Dawn onun kendisiyle alay mı ettiğini, yoksa ona kızdığını mı anlayamadı. «Gariptir,» diye mırıldandı Byron. «Ben de odamı görmek istediğini sanmıştım.» Dawn'a doğru birkaç adım atınca, genç kız hemen geri çekildi. Genç adam yanına kadar gelmiş ama ona dokunmamıştı. «Her neyse,» diyerek kapıdan dışarı çıktı. «Odan koridorun ucunda. Ama bana ihtiyacın olduğu zaman, beni nerede bulabileceğini öğrendin hiç olmazsa.»

Dawn kendini kontrol etmeye çalışarak, «Böyle bir durum olacağını hiç sanmıyorum,» dedi.

Byron Boyd'un kapıyı açacağını umarak, kapıya doğru bir hamle yaptı ama yanılmıştı. Byron kapıya yaslanıp bakışlarını genç kızın üstünde dolaştırdı. «Gelecek konusunda acele kararlara varıyorsunuz Miss Morrison. İskoçya'da bütün imkânlara karşı kendinizi açık tutmanız gerekir... Burası bir aşk ve macera beldesidir.»

Dawn genç adamın kolunun altından uzanıp kapıyı açtı, bunun üzerine Byron geçmesi için bir adım geriledi. «Umarım burada rahat edersin,» dedi Byron. «Bu oda özel konuklara verdiğimiz bir odadır.» Anlamlı anlamlı genç kızın gözlerinin içine baktı: «Bu şato hakkında güzel bir yazı dizisi hazırlamanı bekliyoruz senden. İşini kolaylaştırmak için elimizden gelen her şeyi yapmaya hazırız.»

Odadan içeri giren Dawn, genç adama dönerek, «Benim görevim, gördüklerimi olduğu gibi aktarmaktır,» diye cevap verdi. «Beni hiçbir bakımdan etkileyemeyeceksiniz. Yine de ha-

zırlanan yazı dizisinin buranın güzelliklerinden söz edeceğinden emin olabilirsiniz.»

Burası yarım daire biçimde bir odaydı, duvarlarda altın yaldızlı duvar kâğıtları, pencerelerdeyse, duvar kâğıtlarına uyan, yine altın yaldızlı perdeler vardı. Yere serilmiş olan tüylü halı da perdelerin rengiyle uyum içindeydi. Şöminenin alevlerinin loş ışığı altında, odadaki kiraz ağacından mobilyalar ayrı bir güzellik kazanıyordu. Dawn pencereye giderek dışarıya baktı. Buradan, şatonun bakımlı bahçesini, uzanıp giden ormanı ve gölü görmek mümkündü. Genç adama dönerek, «Burası kule mi?» diye sordu.

«Buranın tümü kuledir,» diye açıkladı Byron. «Senin odan bir bölümünü oluşturuyor. Bir zamanlar senin ve benim odam tek bir odaymış, ama benden önceki atalarım bu odayı ikiye bölmeye, ve meydana gelen bu iki odayı birbirinden bir koridorla ve kilitlerle ayırmaya karar vermişler.»

Dawn elinde olmadan gülümsedi. Zaman zaman kaba ve saldırgan olmasına rağmen, çok tatlı olduğu anlar da oluyordu bu adamın.

«Şatonun geri kalan bölümünü de gezeceksin,» diye konuşmasını sürdürdü genç adam. «Ne zaman istersen ve gönlünün dilediği gibi gezmekte serbestsin.» Kapıya doğru yürürken birden olduğu yerde durdu ve dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle Dawn'a baktı. «Tabii senin gibi çok özel bir misafir için, özel bir tur düzenleyebilirim. Mum ışığında... Hortlakların ve hayaletlerin dolaştığı bu koridorlarda başka türlü dolaşmak düşünülemez bile.»

Dawn hemen itiraz etmeye kalkıştı. «Böyle bir şek aklımın ucundan...»

Byron uyarı mahiyetinde işaret parmağını

genç kızın burnunun dibinde salladı. «Bu bir sözdür. Boyd ailesi, verdikleri sözleri tutmakla tanınırlar.»

Kapı genç adamın arkasından kapanmıştı. Dawn kapalı kapıya bakarken, bir yandan genç adamın verdiği bu sözü tutmasını, bir yandan da tutmamasını diliyordu içinden. Sözünü tutsa da tutmasa da, bunu sadece yazılacak makale için yapacağına inandırmaya çalıştı kendi kendini.

Bavullarını açıp eşyalarını yerleştirmeye başladı. Bir yandan da o gün neler yapacağını planlıyordu kafasından. Mr. Boyd'un, tersini iddia etmesine rağmen, bu yazı dizisinin hazırlanmasını istediğinden emindi; yoksa neden onu buraya kadar çağırsınlardı? Durum böyle olduğuna göre, genç kızın rahatça ve dilediği gibi çalışabilmesi için ona yardımcı olacaktı herhalde.

İşe, akşamüstü, şatonun gün batımında resimlerini çekmekle başlayacaktı, bu arada gölün ve ormanın da fotoğraflarını çekmek niyetindeydi.

Ama Maggie, İngilizlerin 'çay sofrası,' dedikleri, sövüş hindi etinden sandviçler ve keklerle donatılmış bir servis arabasıyla odasına geldiği zaman, Dawn elinde olmadan esnemeye başlamıştı. Sonunda Maggie ona yatıp, biraz dinlenmesini önerdi. O odadan çıkar çıkmaz Dawn, akşam yemeğinden önce biraz kestirmek niyetiyle hemen yatağına uzandı. Birkaç dakika sonra derin ve düşsüz bir uykuya dalıp gitmişti.

Hizmetçi kapısını hafifçe vurup akşam yemeğinin yarım saat sonra hazır olacağını bildirdiği zaman hemen yattığı yerden doğruldu. Bir an için şaşkın şaşkın çevresini süzdü, nerede olduğunu anlaması için birkaç saniye geçmesi

gerekmişti. Karanlık basmış, saat yedi buçuk olmuştu. Aceleyle yataktan kalkıp üzerindeki yolculuk giysilerini çıkarmaya başladı.

Gardırobun kapısını açıp, beraberinde getirdiği elbiselere bir göz attı. Hiç birisi de burası gibi görkemli bir yere uygun düşmüyordu. Keşke Amerika'dayken ani bir kararla aldığı volanlı eteğini, dantelli bluzunu, ya da limon sarısı krep gece elbisesini getirmiş olsaydı. Bunları daha önceden giymeye uygun bir fırsat bulamamıştı.

Sonunda, yünlü beyaz bir elbisede karar kıldı. Yürürken elbisenin bol eteğinin bacaklarını okşaması çok hoşuna gidiyordu genç kızın. Şatoda yiyeceği bu ilk akşamı yemeğini neden bu kadar çok önemsediğini kendi bile anlayamıyordu.

Aynanın önüne oturdu. Makyaja fazla zaman ayırmak gibi bir alışkanlığı olmadığından, aceleyle yanaklarına biraz allık, gözlerinin çevresine, gözlerinin rengini iyice belirginleştiren gri bir far ve dudaklarına da açık pembe parlatıcı sürmekle yetindi. Saçlarını açıp taramaya başladı ve bir an için, bu gecelik saçlarını açık bırakmayı geçirdi aklından. Ama bundan hemen vazgeçerek, saçlarını tepesinde, bir topuz halinde sıkıca topladı.

Yatak odasından dışarı çıkınca bir süre nereye gideceğini bilemeden, şaşkın şaşkın olduğu yerde durdu. Tam bu sırada Byron odasından çıkmıştı. Genç adam kadınlardan iyi anlayan bir erkek rahatlığıyla onu tepeden tırnağa kadar süzdü. Dawn bu gözlerin en ufak bir ayrıntıyı bile kaçırmadığının farkındaydı.

«Bu değişiklik size çok yakışmış,» dedi genç adam yumuşak bir sesle.

«Teşekkür ederim ama belirtmek isterim ben

beğeni peşinde koşmuyordum.»

«Her kadın bir erkek tarafından beğenilmek ister,» dedi Byron gayet sakin bir tavırla.

Dawn, onun söylediklerinin doğru olduğunu bilmenin verdiği öfkeyle, genç adamın kolunu tutan elini hırsla geri itti. «İnsanlara dokunmadan duramaz mısınız siz?» diye ters ters sordu.

«Bu benim en zayıf yanım,» dedi Byron, genç kızı yeniden, ama bu kez kararlı bir tavırla dirseğinden tutarak. «Her nedense yanımda genç bir hanım olduğu zaman elimde olmadan böyle davranıyorum.»

Dawn yan gözle onu süzüyordu. Üstündeki kıyafetle o da epey değişmişti. Gri takım elbisesi iyi bir terzinin elinden çıkmıştı besbelli. Takımın birkaç ton daha açık renginden gri ipek gömleği ve koyu renk kravatıyla genç adam da çok yakışıklıydı. Kravatın üstüne Boyd armalı bir kravat iğnesi takılmıştı.

Hiç konuşmadan asansöre bindiler. Asansörün içi, genç adamın sürdüğü, kendine has losyonun kokusuyla dolmuştu. Dawn genç adamın varlığını bütün duyu organlarıyla hissedebiliyordu. Adım adım gerilemeye başladı. Sonunda asansörün duvarına yaslanmıştı. Bunu fark eden Byron. «Sende klastrofobi mi var?» diye anlamlı bir tarzda sordu. «Özel... şey... samimi durumlarda epey zorlayıcı bir durum olmalı.»

Bu sözler üzerine başını dikleştiren Dawn, asansör durana kadar da ağzını açıp tek kelime bile etmedi.

«Buraya alışana kadar birkaç kez yolunu kaybedebilirsin,» dedi Byron, asansörden inerlerken. «Ama işini sağlama bağlamak istiyorsan, sana asansörü kullanmanı öneririm.» Dikkatle genç kızın yüzüne baktı. «İşini sağlama bağla-

maktan hoşlanırsın, değil mi?»

Byron'ın peşi sıra antreye girmiş olan Dawn, «İş konusunda her zaman işimi sağlama bağlamaktan hoşlanırım,» dedi.

«Hayatında işin dışında başka nelere yer verdiğini çok merak ediyorum doğrusu,» diye mırıldandı Byron, geçmesi için ona yol verirken.

Maggie'nin onları karşılamak üzere yerinden kalkmasıyla, Dawn, genç adama bir cevap vermek sıkıntısından kurtulmuş oldu.

«İşte geldiniz. Umarım iyi dinlenmişsindir. Yemekten önce birer içki alacak kadar zamanımız var,» dedi Maggie.

Eline tutuşturulan içki bardağına dikkatle bakan Dawn, «Çok iyi dinlendim, teşekkür ederim,» dedi. «Tek üzüntüm, akşamüstü çekmek istediğim fotoğrafları çekememiş olmam.»

«Buna bol bol zamanın olacak,» dedi Byron, elindeki içki bardağını genç kızın şerefine kaldırırken. «Hepimizin yararına olacak bir işe başlamanın şerefine kaldırıyorum kadehimi.»

Dawn gülümsemekle yetindi. Bu adamı bir türlü anlayamıyordu. Sürekli değişen bu ruh hallerinden hangisinin onun gerçek kişiliğini yansıttığına bir türlü karar verememişti.

«İçkini içmiyorsun,» dedi Byron yarı şaşkın bir tavırla. «Yoksa başka bir şeyin şerefine mi içmek isterdin?»

«Benim içkiyle aram pek iyi değildir,» dedi Dawn.

«Ne hoş,» diye mırıldandı Byron, onu kısılı gözlerinin ardından süzerek. «Ama bize hakaret ettiğinin farkında değilsin galiba. Beş yüzyıldan beri ailem Hebridelerin en güzel İskoç viskisini üretmekle ün salmıştır. Ve hatırladığım kadarıyla içkimizden içmeyi reddeden biri yüzünden savaş çıkmıştı.»

Maggie, «Byron, Miss Morrison'a kabalık ediyorsun,» diyerek araya girdi.

«Tekrar mı?» diye sordu genç adam. «Yoksa hâlâ mı?»

Maggie onu duymamazlıktan gelerek Dawn'a döndü «Şu ana kadar gördüklerin senin üzerinde nasıl bir etki bıraktı? Okuyucunun ilgisini çeker mi dersin?» diye sordu.

«Harika,» dedi Dawn büyük bir içtenlikle. Ama burası hakkında yeterince bilgisi olmadığının farkındaydı. «Misafirlerin kalacakları yatak odaları çok güzel. Şatonun üzerine inşa edildiği arazi de nefes kesecek kadar güzel bir yer. Şatonun, gördüğüm kısımları, tam turistlerin ilgisini çekecek nitelikte. Bence, buraya bir kez gelen turist, ertesi yıl yeniden gelebilmek için sabırsızlanacaktır.»

Byron, «İşimizi sağlama bağlamak için bazı özel gösteriler düzenleyebiliriz,» diyerek söze karıştı. «Örneğin her gece adanın yerlilerini buraya çağırır ve turistlere folklor gösterileri yapmalarını isteyebiliriz onlardan. Cumartesi akşamları da, turistleri memnun edebilmek için, özel savaşlar düzenleyebiliriz. Etkileyici olabilmek için, birkaç kız kaçırma sahnesi bile olabilir. Düşünsenize, bütün mücevherlerini takıp takıştırmış, o şişko turist kadınlar heyecandan öleceklerdir.»

Genç adamın sesindeki imalı ton karşısında Dawn başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı.

«Genelde Amerikalıların aleyhinde misiniz? Yoksa yalnızca Amerikalı turistlere mi karşısınız? Yoksa bütün insanlardan mı nefret ediyorsunuz?» diye sordu.

Byron önce şaşırdıysa da hemen kendini toparlamayı başarmıştı. «İnsanlardan nefret et-

mem, ama zorla evime girip benim özel hayatımı mahvedecek turistlerden yana olduğumu da söyleyemem.»

Dawn genç adamın bu sınıflandırmaya kendisini de kattığının farkındaydı. Byron onu, bir derginin çıkarı için Boyd ailesinin özel hayatma burnunu sokmaya çalışan bir yabancı olarak görüyordu. Şimdi genç adamın neden zaman zaman kendisine karşı alaycı ve biraz da aşağılayıcı davrandığı anlar gibi oluyordu.

«Burasını halka açmak Byron'ın fikri değildi,» diye açıkladı Maggie, tedirgin bir tavırla. «Adanın güzelliklerini halka açmak benim fikrimdi... Tabii bu arada bize gelir de getirecekti.»

«Sanki paraya ihtiyacımız varmış gibi!» dedi Byron öfkeyle. «Buradan elde edeceğin gelir, benim aylık viski ihracatı için yatırdığım vergiyi bile karşılamaz. Parayı bir neden olarak kullanma.»

«Neler hissettiğinizi anlıyorum,» dedi Dawn.

Byron hışımla ondan yana döndü. «Duygularımı anlamana imkân yok! Bu şato beş yüz yıldan beri yabancılara karşı kendisini korumayı bildi. Biz adalılar garip insanlarızdır. Özel hayatımıza büyük bir önem veririz. Yabancı turistlerin sürüler halinde burayı istila etmesi bile burasının havasını bozmaya yetecektir.»

Ama Dawn düşüncelerini dile getirmekte kararlıydı. «Neler hissettiğinizi çok iyi anlıyorum. Ancak, bu konuda biraz da olsa bencillik etmiyor musunuz?»

«Yapıyorsam da, buna hakkım olduğu kanısındayım.»

Dawn bu kez de farklı bir yol denedi. «Buraya gelenler, değişik bir dünya görmek için geliyorlar. Kısa bir süre için bile olsa, tarihten

bir yaprak yaşayacak ve bu değerli anları bir ömür boyu kalplerinde taşıyacaklardır. Burası gibi yerler günümüzde sayıca o kadar az ki. Bence, kimsenin böyle değerli bir yeri tümüyle kendine saklamaya hakkı yok.»

«Dış dünyanın eli değmemiş olan bu yere daha çok insan sokmamı mı öneriyorsun bana?» diye sordu Byron.

Dawn başını iki yana salladı. «Neden işi hep böyle kötü yanından alıyorsunuz? Sizin yaşadığınız hayatı yok etmek istemiyor onlar... Sadece kısa bir süre için bunu sizinle paylaşmak istiyorlar. İskoçya tarihi açısından çok zengin bir geçmişi olan bu şato, kitaplara geçmemiş tarihi bazı eserler, bazı özel kayıtlar... Bunları sizden başka bilen olmadığına eminim. Neden başkalarının da bunları öğrenmesine ve görmesine izin vermek istemiyorsunuz? Neden bütün bunları kendinize saklamak istiyorsunuz?»

Uzaklardan bir yerlerden, bir telefonun çaldığı duyuldu. Maggie yavaşça odadan ayrıldı.

Byron uzunca bir süre Dawn'u süzdü. Genç kız onun yüz hatlarında bir yumuşama hisseder gibi olmuştu. Hatta gözlerinde gülen bir ifade dolaştığına dair yemin edebilirdi. «Sen buraya geleli daha çok az bir zaman oldu... Şatoyu ve adayı daha tam olarak dolaşmadın bile... Ama burasını çok iyi tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun. Şeytana avukatlık edecek kadar inandırıcı bir konuşma tarzın var. Belki benim fikrimi de değiştirmeyi başarabilirsin.» Bakışlarını genç kızın üzerinde dolaştırıyordu. «Ama sana şans tanındığı takdirde, istediğin erkeğin, istediğin konuda aklını çelebileceğinden eminim. Bir kadın olarak dünyaya gelmenin yararları... Ayrıca Tanrı seni özene bezene yaratmış.»

Dawn öfkesinden ne yapacağını şaşırmıştı. «Bunun için bir kadın olmaya hiç gerek yok,» dedi. «Söylediklerim gayet mantıklı. Belki de mantığı kabullenememek erkeklere has bir şey. Ve bunu belli etmemek için de komplimanlardan yararlanmak...»

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, Dawn söylediklerine pişman olmuştu. Genç adamın gözlerinde karanlık bir ifade belirmiş aralarında elektrikli bir hava esmeye başlamıştı. «Dikkatli olun Miss Morrison,» dedi Byron. «Feminist düşünceleriniz ortaya çıkmaya başladı.»

Maggie'nin yeniden odaya girmesiyle, elektrikli hava biraz olsun dağılır gibi olmuştu.

«Telefon sana Byron,» dedi Maggie sakince. «Thomas arıyor.»

Byron sertçe, «Bu saatte yemeğe oturduğumuzu bilmiyor mu bu adam?» diye sordu.

«Çok önemli olduğunu söyledi.»

Byron elindeki bardağı sehpalardan birinin üzerine bıraktıktan sonra pür hiddet kapıya doğru yürüdü. Ama tam kapıya gelince durup geriye döndü ve, «Komplimanlarımı yetersiz bulduğunuz için üzüldüm, Miss Morrison,» dedi. «Gelecekte daha etkili bir yöntem deneyeceğimden emin olabilirsiniz.»

Byron odadan çıktıktan sonra Maggie, Dawn'a dönerek, «İş hayatı böyledir işte,» dedi. «Thomas Mann, Byron'ın içki işinden ortağıdır.»

Dawn anlayışlı görünmeye çalışarak Maggie'ye gülümsedi. Telefon oturdukları odadan epey uzakta olmasına rağmen, Byron'ın sesi buradan bile duyuluyordu. Dakikalar ağır ağır geçiyordu. İki kadın rahatsız bir tavırla birbirlerine bakıp gülümsemekle yetindiler. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyorlardı.

Birkaç dakika sonra Byron odadan içeri girdiğinde, kolunda trençkotu vardı. «Beni yemeğe beklemeyin,» dedi ters ters. «Ne kadar gecikeceğimi bilemiyorum.» Ve birkaç saniye sonra ön kapının hızla kapandığı duyuldu.

Maggie özür dilercesine Dawn'a baktı. Dawn onun gitmesiyle birlikte büyük bir düş kırıklığına uğramış olduğunu hissetti. 'Tam zamanını buldu! Birbirimizle bir konuşma zemini kurmaya başlamıştık!' diye geçirdi içinden.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Maggie'nin ne yapacağını şaşırmış bir halde karşısında oturmasına daha fazla dayanamayan Dawn, sonunda, «Umarım ciddi bir şey yoktur,» dedi.

Maggie derin derin içini çekti. Başını kaldırıp karşısında oturan Dawn'a baktı. «Sanırım sana durumu açıklasam iyi olacak.» Ona ne kadarını anlatmak gerektiğini düşünerek birkaç saniye duraksadıktan sonra, kararlı bir tavırla konuşmaya başladı. «Nasıl olsa eninde sonunda dedikodular senin kulağına da ulaşacaktır, bu nedenle benim anlatmam daha iyi olur. Hadi gel, yemeğe gidelim. Bu arada ben de, kardeşimin kabalığını mazur göstermek için sana durumu anlatmaya çalışırım.»

Yemek salonuna doğru ilerlerlerken, Dawn büyük bir dikkatle çevresine bakınıyordu. Ertesi sabah buraları dolaşırken kaybolmamak için bazı noktaları kafasında tutmalıydı. Bu işe o kadar dalmıştı ki, Maggie'nin konuşmaya başladığını neden sonra fark etti.

«Yeterli bir neden olmadığını biliyorum ama,» diyordu Maggie. «Kardeşimin bu ara iş yönünden epey sıkıntısı var... Ayrıca özel bir sorunu da var... Genellikle bu kadar kaba değildir, ancak bu aralarda nasıl bir ruh halinde olacağını önceden kestirmek pek güç, sık sık morali bozuluyor...» Kadın endişeli bir tavırla Dawn'a baktı. «Sakın senden hoşlanmadığını sanma. Sana anlatınca, neden böyle davrandığını anla-

yacağından eminim.»

Dawn'un boğazına bir yumru takılmıştı, ama yine de gülümsemeye çalıştı. «Beni korkutan da bu, Maggie,» dedi ona. «Kardeşinin gözünde ben, bir otobüs dolusu turisti, ya da onun deyimiyle bir turist sürüsünü buraya getirecek olan kişiyim... Özel hayatının alt üst olacağına inandığından, beni kendisi için bir tehdit olarak görüyor... Endişelenme, bu benim işimi etkilemeyecektir. İşimde, özel fikirlere pek yer vermem ben.»

Maggie üzüntüyle başını salladı. «Byron'un bu işten hoşlanmadığı doğru, biliyor musun? Sırf beni memnun etmek için bütün bunlara katlanacak. Belki zamanla bu yeni duruma alışır, kim bilir... Ama asıl sorun bu değil...»

Yemek salonuna gelmişlerdi. Dawn bir zamanlar Ziyafet Salonu olarak kullanılan bu kocaman, görkemli ve antika mobilyalarla dolu salona hayranlıkla baktı.

Çorba önlerine getirilene kadar Maggie susmayı tercih etmişti. Viskiyle pişirilmiş olan çorbanın tadı gerçekten nefisti. Çorbalarını yarıladıklarında, Maggie yeniden konuşmaya başlamıştı. «İmalâthanede bazı sorunlar var. Thomas Mann, Byron'ın babasıyla ortaktı. Senin anlayacağın bu ortaklığın geçmişi çok eskilere dayanıyor. Çok kârlı bir anlaşma yapmışlardı ve her iki taraf da memnundu. Ama...» Kadın, kısa bir süre için düşünceli düşünceli tabağına baktıktan sonra bakışlarını yeniden Dawn'un yüzüne kaldırdı. «Thomas'ın Hilary adında bir kızı var. Byron ile Hilary nişanlıydılar ve evleneceklerdi, ama geçen hafta Hilary birden nişanı bozmaya karar verdi.»

Şamdandaki mumlar sanki birden donuklaşmış gibi geldi Dawn'a. Genç kız bundan son-

rasını dinlemek istediğinden pek emin değildi artık. Hem bu özel ilişki onu hiç ilgilendirmiyordu. Onun görevi burada gördüklerinin fotoğrafını çekmek ve izlenimlerini not etmekti. Yine de çorbasını, sanki hiçbir şey olmamış gibi içmeye devam etti. Onun bu hareketinden cesaret alan Maggie de açıklamasını sürdürdü.

«Byron için hayatta en önemli şey sadakattir,» dedi bakışlarını Dawn'un yüzünden çekmeden. «Başkalarıyla iş yaptığı zaman bile, her zaman için verdiği sözlere sadık kalır. Bu ailemizden gelen bir özelliktir. Hilary'nin yaptığının yenir yutulur tarafı yoktu.»

Beş yüzyıl boyunca bu adanın hâkimi olabilmek için, sadakati çok iyi bilmek gerekirdi, Dawn bunun farkındaydı. Ayrıca gururlu bir soydan gelen Byron gibi bir adama oyun oynamak, düşünülemeyecek bir şeydi. Dawn durumu çok iyi anlıyordu.

Maggie gözlerini yeniden önündeki çorba kâsesine çevirmişti. Dalgın dalgın çorbasını kaşıklıyordu. «Belki artık neden kadınlara karşı düşmanca davrandığını biraz olsun anlamışsındır,» dedi Dawn'a. «Bu düşmanlığını zaman zaman bana bile yansıtıyor. Çok incindi.»

«Anlıyorum,» dedi Dawn. «Ama daha önce de söylediğim gibi, bütün bunlar beni etkilemiyor.»

Maggie içini çekti. «Bu, daha bir süre devam edebilir. Byron, Mannlarla olan ilişkilerini tümüyle koparmak niyetinde...»

«Kişisel sorunlarının iş hayatına yansımasına izin vermeyecektir kuşkusuz,» dedi Dawn telaşla. Sonra kendi kendine, bütün bunların onu hiç ilgilendirmediğini bir kez daha hatırlattı.

Başını hafifçe yana eğen Maggie, «Ama bilmediğin bir şey daha var,» dedi. «Thomas her

şeyini kızına bıraktı. Şu anda imalâthanenin idaresi de onda. Byron ise Hilary ile iş yapmayı kesinlikle reddediyor. Artık ona güvenmediğini söyleyerek, bu ortaklığa bir son vermek niyetinde.»

Dawn'un mantığının bir bölümü, Byron'ı haklı buluyordu; diğer bölümüyse, bir kadının özel hayatında yaptıkları yüzünden, iş hayatında yargılanmaması gerektiğini söylüyordu. Bir diğer bölümüyse, bütün bunların onu hiç ilgilendirmediğini ve bu işe burnunu sokmaması gerektiğini hatırlatıyordu.

«Bugüne kadar Byron, bütün işlerini bir avukat aracılığıyla yürüttü. Hilary ile karşılaşırım korkusuyla Mannların evine gitmekten bile çekindi Ama bu gece...» Yan gözle Dawn'a bakıyordu. «Galiba yumuşamaya başladı, çünkü ilk kez bu gece, medeni bir şekilde davranarak Mannların evine gitmeyi kabul etti.»

Byron'ın evden ayrılırkenki halini hatırlayan Dawn, Maggie'nin 'Medeni' tabirini anlamaya çalıştı. Ama Maggie onun bunca yıllık kardeşi olduğuna göre, Byron'ı Dawn'dan daha iyi tanırdı şüphesiz ve eğer o öyle diyorsa, o zaman Byron bu gece medeni bir davranışta bulunmuştu... Belki de nişanlısıyla bile barışmıştı ve şu anda...

Gerisi onu hiç ilgilendirmiyordu.

Dawn, ne yemekte ne yediğini ne de yemeklerin tadını hatırlıyordu. Gözleri, sürekli, karşı duvarda asılı duran saatteydi.

Yemek bittikten sonra Maggie onu kütüphaneye götürdü. Byron'ın süründüğü tıraş losyonunun kokusu buraya da sinmişti. Kütüphane turu bittikten sonra, Maggie onu küçük bir merdivenle yukarı çıkardı.

«Misafirlerinize, kaybolmamaları için şatonun

bir planını dağıtmanız gerekecek,» dedi Dawn gülerek.

Maggie gülümseyerek, «Matbaaya bile,» dedi. Sonra, «Bu bölüm aslında konuklara açık olmayacak,» diye açıklamasını sürdürdü. «Şatonun bu bölümünde biz kalırız. En üst kattaysa misafirler kalacak. Onlar için ayrı bir çıkış yolu var.»

«Biliyor musun şatonun mimarisini çok beğendim,» dedi Dawn. «Hem güzel hem de kullanışlı.»

«Böyle düşündüğüne sevindim,» dedi Maggie gülerek. «Boyd ailesi yuvalarına olan düşkünlükleriyle tanınırlar. Beş yüzyıl boyunca büyük bir sadakatla ve inatla yuvalarını korumuşlar burayı rahat bir hale sokmak için hiçbir masraftan kaçınmamışlardır. Örneğin şu anda durduğumuz yerin üç yüzyıllık bir geçmişi vardır. Aileye katılan bir Fransız gelin, kendi ülkesinin mimarisinden bir parça eklemiştir bu binaya.»

«Esas yapıdan geriye nereleri kaldı?» diye sordu Dawn.

«Mahzenler ve zindanlar var, ama oraya pek kimse inmez. Sonra, ön tarafta gördüğün iki kule var. Bunları halka açmak niyetindeyiz. Kalenin duvarlarında topların açtığı gediklerden hâlâ izler vardır. Bir ara sana okçuların ok attıkları mazgalları göstereceğim. Bu kuleleri savunmak çok kolaymış. O dar merdivenlerden yukarı çıkmak cesaretini gösteren düşmanları ise kolaylıkla kılıçtan geçirirlermiş. Bunlardan birinin korkulukları, daha önce Byron'ın sana sözünü ettiği gibi, hâlâ o kılıç darbelerinin izini taşır.»

«Bütün bunların fotoğrafını çekmek isterim,» dedi Dawn. Asansöre gelmişlerdi. Dawn soğuk

taş duvarın üzerinde elini gezdirerek, «Bu şato ne zamandan beri burada?» diye sordu.

Maggie büyük bir gururla, «Beş yüzyıl,» dedi.

Dawn hayretle başını iki yana salladı. Annesiyle babası ayrıldıklarından beri, bir yerde birkaç yıldan fazla oturduğunu hatırlamıyordu genç kız. Onun için beş yüzyıl gerçekten inanılmayacak kadar uzun bir süreydi.

Saat on olduğunda Maggie, Dawn'u yatak odasına kadar çıkardı. Akşamüstü iyi bir uyku çekmiş olan genç kız ise, henüz yatağa girmek istemiyordu.

Günlük kıyafetlerinin aksine Dawn, yatak kıyafetlerini büyük bir özenle seçerdi. Genelde süslü gecelikleri tercih ederdi. Bu gece de üstüne, göğüslerini cömertçe sergileyen ve yerlere kadar inen beyaz ipekli bir gecelik giymişti. Yatağa girmek istemediğinden üstüne, karpuz kollu, önü ve etekleri fistolu bol sabahlığını geçirdi.

Pencerenin önüne oturup saçlarını açtı ve kuvvetle fırçalamaya başladı. Ay gökte pırıl pırıl parlıyordu. Bahçeyi bütün ayrıntılarıyla görmek mümkündü. Hatta göldeki dalgaları bile görebiliyordu. Birden aklına müthiş bir fikir geldi.

Şatonun ay ışığında fotoğrafını çekmek... Eğer fotoğraflarda başarılı olursa bundan yalnız çalıştığı dergi yararlanmakla kalmaz, kendisi de büyük bir başarı kazanabilirdi. Gece çekilen fotğraflar kadar zor bir çekim olamazdı ve eğer çektiği fotoğraflar güzel çıkarsa, bunlarla bir sergi düzenleyebilirdi. Böylece bir fotoğrafçı olarak ün yapabilirdi. Bu fırsatı kaçırmamalıydı.

Şimdi zamanlama çok önemliydi. Bu saatte çevrede kimsenin bulunmayacağını bildiğinden.

giyinmeye bile gerek görmedi, hatta üstüne bir trençkot almak zahmetine de katlanmadı. Aceleyle terliklerini ayağına geçirip, fotoğraf makinesini de boynuna astıktan sonra odadan dışarı fırladı.

Asansör onu istediği kata indirmişti. Byron'ın sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. 'İşinizi sağlama bağlamaktan hoşlanıyorsunuz, öyle değil mi, Miss Morrison?' Loş koridorda ön kapıya doğru yürürken, işini sağlama bağlamazsa, bu kocaman şatoda kolayca kaybolabileceğini düşündü. Aslında şu anda bunun tam tersini yapmakta olduğunun farkında bile değildi.

Kapıdan çıkınca, ilk işi arka bahçeye giden yolu bulmak oldu. Garipti ama, bahçe biraz önce pencereden göründüğü kadar aydınlık değildi. Bahçenin ucundaki lükstrumların yanına geldiği zaman epey düş kırıklığına uğramıştı. Burada umduğu kadar güzel fotoğraflar çekemeyeceğini fark ediyordu şimdi. Boyunca yükselen lükstrumlar ay ışığını tutuyordu. Üzüntüyle bahçedeki taştan sıralardan birine oturdu, fotoğraf makinesini de yanına koydu.

Gece sakin ve huzur vericiydi. Fotojenik özelliğini kaybetmiş olmasına rağmen, Dawn yine de burada uzun süre oturmak isterdi. Ancak hava serinlemişti ve gölden esen rüzgâr insanın içini ürpertiyordu.

Tam yerinden kalkmaya hazırlanırken, yakınlarda bir yerden gelen konuşma sesleri üzerine olduğu yerde kaldı. Sesler gittikçe yaklaşmaktaydı.

«Peşimden buralara kadar gelmen büyük bir aptallıktı Hilary.» Bu Byron'ın sesiydi. Dawn, onun öfkesini güçlükle zaptettiğini hemen anlamıştı. «Bu gece sana aramızda tartışacak bir konu kalmadığını bütün ayrıntılarıyla iyice an-

lattığımı sanıyordum.»

Dawn telaşla çevresine bakındı. Lükstrumların arkasında kaldığından, burada onu kimsenin görmesi mümkün değildi, ama diğer taraftan, kendisi de çevresini göremiyordu. Onlar tarafından yakalanmadan bir yerlere saklanmalıydı. Buraya bu kadar çabuk nasıl gelebilmişlerdi? Hem nereden çıkmışlardı? Sonra aklına, pencereden aşagı bakarken gördüğü dar yol geldi. Bu yol iki ev arasındaki kestirme yoldu. Şatonun çevresini dolaşıp geldiklerinden, seslerini daha önceden duyamamış olması çok normaldi. Şimdi yapılacak tek şey onlara gözükmemekti.

«Ben de sana, her şey yoluna girene kadar, peşini bırakmayacağımı söylemiştim,» diyordu bir kadın sesi Dawn, kadının söylediklerini yapmakta kararlı olduğunu anlamakta gecikmemişti.

«Ne zamanda beri verdiği sözleri tutan biri oldun sen?» diye sordu Byron.

«Senin en sevmediğim tarafını şimdi hatırladım,» dedi kadın ağır ağır.

«İyi. Belki şimdi neden bu işi tümüyle bitirmemiz gerektiğini de hatırlarsın.»

«Sen bencil ve emretmekten hoşlanan bir tipsin. Ama iş konusunda çok başarılısın. Bu nedenle bir köşeye çekilip...»

«Eğer seni bu kadar sinirlendiriyorsa, bir köşeye çekileceğine bu işi bitirmen daha iyi olur. Böylece tüm ilişkilerimize bir nokta koymuş oluruz,» dedi Byron.

«İnsanları oyuncağınmış gibi görüyorsun!» diye öfkeyle bağırdı Hilary. «Efendilik oyununa kendini o kadar kaptırmışsın ki, insanların duygularına da egemen olabileceğini sanıyorsun. Beni, olmadığım bir insan yapmaya kalk-

tın ve başarıya ulaşamayınca da...»

«Ben senden bir tek şey bekledim,» dedi Byron. «O da sadakatti.»

«Çok fazla şey istiyordun,» dedi genç kadın sertçe. «Durumu göz önüne alırsan...»

Byron acı acı güldü. «Ah, evet, o durumu unutuyordum. Hiçbir yararı yok Hilary. Yaşlanıp, saçlarımıza ak düşene kadar burada oturup, bu konuyu tartışabiliriz, ama bir sonuca varacağımızı hiç sanmıyorum. Umarım Marcus senin nasıl biri olduğunu anlamıştır artık. Nişanlısına gelip başka bir erkekle yattığını söyleyen bir kadından...»

Gecenin karanlığında insanın kulaklarını sağır eden bir tokat sesi duyuldu. Dawn korkuyla yerinden sıçradı. Bunu izleyen sessizlikte, genç kız onların nefes alıp verişlerini duyabiliyordu.

Derken Byron'ın sesi duyuldu. «Hiç de uygun olmayan bir konuşmayı bitirmenin en güzel yolunu buldun Hilary. İyi geceler.»

Birkaç saniye sonra, aceleyle uzaklaşan ayak sesleri duyuldu. Dawn, Byron'ın da gitmesini bekliyordu. Kısa bir süre sonra beklediği ayak sesleri de duyuldu. Dawn rahat bir nefes alarak yerinden doğruldu ve saklandığı yerden çıktı... Çıkar çıkmaz da Byron'ı karşısında buldu.

Byron bir dev gibi karşısına dikilmiş, kısılmış gözlerinin ardından kara kara bakıyordu.

«Demek böyle?» dedi Byron yumuşak bir sesle. «Yine casus peri rollerini oynuyorsun.»

Dawn adım adım gerilerken bir yandan da kendini savunmaya çalıştı. «Eğer açıklamama izin verirsen... Buraya fotoğraf çekmek için inmiştim, tam o sırada seslerinizi duydum... Birden ortaya çıkamazdım, sonra benim... benim...»

«Casusluk yaptığını sanırdık,» dedi Byron

sahte bir yumuşaklıkla. «Aslında sen de bunu yapmıyor muydun?»

«Yapmıyordum! Bahçede kimseler yok sanıyordum! Birkaç fotoğraf çekmek için...»

Byron hayretle çevresine bakındı. «Fotoğraf makinen olmadan mı?» diye sordu.

Dawn biraz önce oturduğu taştan sıraya doğru gitti ve fotoğraf makinesi ile birlikte geri döndü.

Ama Byron'ın yüzündeki bilmiş ifadede yine de bir değişiklik olmamıştı. «Fotoğraf çekecek fırsat bulamadığına göre, ilginç bir şeyler öğrenebildin mi bari?»

«Sana söylemiştim...»

Byron eliyle adeta 'Boş ver,' anlamında bir işaret yaptı. «Bana söylediklerini bir yana bırakalım.» Kara gözlerinde garip bir pırıltı yanıp sönüyordu. «Şu anda bahçede yalnızız. Sen de tam uygun bir kıyafet içindesin... Artık seni affetmekte kararlıyım. Bu gece âşıklar için yaratılmış Dawn.»

Dawn birden ne kadar kötü bir biçimde kapana kıstırıldığını fark etmişti. Sabahlığının önünü kapamaya çalışarak, «Ben içeri giriyorum,» dedi.

Tam genç adamın yanından geçmek üzereydi ki, Byron, onu, saçlarından yumuşak bir hareketle tutup durdurdu. «Saçların,» dedi yumuşak bir tonla. «Saçların çok güzel.»

Dawn, dönüp onun yüzüne baktı. Genç adamın gözlerinde hayranlıkla beğeni arasında bir ifade vardı. «Doğanın özenip bezenerek yarattığı bir harika,» diye konuşmasını sürdürdü Byron. Sesi gittikçe boğuklaşmaya başlamıştı. «Güneşte yanan buğday başaklarını andırıyor... Saçlarını hep böyle açık bırakmalısın...»

Dawn ne yapacağını bilmez bir halde gülümsemeye çalıştı. Genç adamın öbür eli yüzüne doğru uzandı ve genç kızın omuzlarına dökülen saçları geriye doğru attı. Byron'ın gözlerinin rengi gittikçe koyulaşmaya başlıyordu. Dawn elinde olmadan bu gözlerin etkisi altına girmeye başladığını hissediyordu. Kalbinin gümbür gümbür attığını hisseden genç kız, Byron'ın ne yapmak istediğini ancak o zaman fark etti.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, bu kez de kaçamamıştı. Byron'ın dudakları büyük bir yumuşaklıkla dudaklarını buldu ve öpmeye başladı. Dawn bütün korkulardan sıyrılmış, sadece genç adamın kendine verdiği bu zevkin tadına varmaya çalışıyordu. Ama henüz ne olup bittiğinin farkına varamadan öpüşmeleri koyulaşmaya başlamıştı bile.

Byron'ın kollarının güçlü çemberi arasında kalan Dawn'un aklı başında değildi artık. Kendini büyük rahatlıkla genç adama teslim etmişti.

«Dawn,» diye mırıldandı genç adam. «Tatlı... güzel Dawn... Meleğim...» Bir yandan ince uzun parmaklarıyla genç kızın saçlarını okşuyor, bir yandan da yüzünü öpücük yağmuruna tutuyordu. Byron'ın her bir öpücüğü Dawn'un içinde ayrı bir kıvılcımın çakılmasına neden oluyor, solukları gittikçe sıklaşıyor, kalbinin deli gibi çarpması ise neredeyse bütün bedenini etkiliyordu. Byron'ın elleri şimdi bedeninde dolaşmaya başlamıştı. İncecik geceliğin altında yatan bu biçimli bedeni elleriyle yoklayan genç adam, görmeden tadına varmaya çalışıyordu adeta. Sonunda bu eller, genç kızın göğüslerine doğru çıkmaya başladılar.

Dawn kendisine böyle ne olduğunu anlayamıyordu. İçinden yükselen yakıcı bir özlemle

genç adama tutunmuş, adeta ondan kopmaktan, onun üzerinde yarattığı bu sıcacık duygulardan yoksun kalmaktan korkar gibiydi. Sanki artık soluk alıp vermiyordu. Kalbinin göğüs kafesini yırtarcasına çarpmasını hissetmez olmuştu. Byron'ın varlığı, onun tenini yakan ellerinin sıcaklığı dışında sanki hiçbir şey kalmamış gibiydi...

Byron kulağına eğilerek, «Dawn, sevgilim... İçeri girelim... Birlikte...» diye mırıldandı.

Bu sözler genç kızı gerçeğe döndürmeye yetmişti. Henüz çok kısa bir süre önce genç adamın nişanlısıyla burada kavga ettiğini hatırladı. Hilary!.. Hilary'yi bırakıp ona gelmişti. 'Kullanılıyorum,' diye geçirdi içinden Dawn. 'Hilary'nin yaptıklarını unutabilmek için benden yararlanıyor... Kendi kendime verdiğim sözleri nasıl da unutturdu bana... Beni çıkarları için kullanırken, neler hissettiğimi düşünmüyor bile.'

Kollarında kalan son güçle genç adamı göğsünden itti. «Hayır!» Öfkeyle çıkması gereken bu kelime, bir fısıltıdan daha güçlü çıkmamıştı. Arkasını genç adama döndü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak oturdu. Her yanı titriyordu, ama bunu ona belli etmemekte kararlıydı.

Başını dikleştirdi ve gözlerini, şimdi içinde buz gibi ürpertiler uyandıran göle dikti. Hava serinlemişti. Byron'ın bedeninin değdiği yerlerin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyor, bu da daha fazla titremesine neden oluyordu.

Byron'ın, tam arkasında, gergin ve suskun bir halde oturduğunu hissediyordu. Kendi soluklarının düzensizliğinden ve kalp atışlarının kulaklarını sağır eden gürültüsünden, onun soluklarını duyamıyordu. Dakikalar ilerliyor ama

Byron yerinden kımıldamıyordu. İçinden, haykıra haykıra, 'Git buradan! Beni yalnız bırak!' demek geliyor, ama bu gücü kendinde bulamıyordu genç kız.

Aradan biraz daha zaman geçti. Byron hiç bir şey söylemeden ve yerinden bile kıpırdamadan öylece oturuyordu. Dawn onun bedeninden yayılan öfke dalgalarını, sanki elle tutulabilir bir nesneymiş gibi hissedebiliyordu. Sonunda bu duruma daha fazla dayanamadı. Kendini zorlayarak ayağa kalktı.

«Kaç yaşındasın Dawn?» derken, genç adamın sesi umulmadık bir yumuşaklık taşıyordu.

Dawn hayretle ona doğru döndü ve «Yirmi beş,» dedi. İçinin hâlâ titremesine rağmen, sesi çok düzgün çıkmıştı.

Byron da ayağa kalktı ama ona yaklaşmadı. Yüzü gölgelerin arasında kalıyor, sesiyse duygularını saklıyordu. «Ben otuz dört yaşındayım Dawn. Benden sana bir büyük nasihatı, sakın ay ışığında, puslu bahçelerde böyle yarı çıplak kıyafetlerle dolaşma. Bu erkeklerle kadınların oynadıkları bir oyundur... Ve genellikle de, nasıl biteceği bilinmez.»

Dawn ne yapacağını ve ne söyleyeceğini şaşırmış bir halde birkaç saniye olduğu yerde durdu. Sonra eteklerini toplayıp şatoya doğru yürümeye başladı. Şu anda ne Byron'a ne de kendisine güveniyordu.

Kapının önünde bir süre durdu. Gölden esen soğuk esinti alev alev yanan yanaklarını serinletmiş, içindeki ateşi hafifletmişti. Duygularını tanımlayamıyordu. Kızmalı mı, alınmalı mı, yoksa memnun mu olmalıydı? Sonunda hiçbir şey düşünmemeye karar vererek içeri girdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Maggie sabah saat yedi ile dokuz arasında, küçük yemek salonunda sabah kahvaltısı edildiğini söylemişti. Dawn merdivenleri inince yanlış yöne saptığını anlayarak, tam tersi yöne döndü ve burnuna kadar gelen taze pişmiş kahvenin kokusunu izleyerek, sonunda küçük yemek salonunu buldu.

Salonda otuzuna yakın, sarışın bir adam vardı. Masanın üzerindeki çeşitli kahvaltılıkları tabağına doldurmakta olan genç adam, Dawn'un içeri girmesi üzerine başını kaldırıp genç kıza gülümsedi. «Merhaba. Dergiden gelen şu yabancı muhabir hanım siz olmalısınız.» Tabağını masanın üzerine bıraktıktan sonra Dawn'a elini uzattı. «Adım Vernon Marshall.»

Dawn genç adamın uzattığı eli sıktı. «Ben de Dawn Morrison'ım.»

«Maggie alışveriş yapmak için kasabaya kadar indi ve Byron geri dönene kadar size arkadaşlık etmemi istedi benden. Kahveyi özellikle sizin için yaptılar. Koymamı ister miydiniz?»

«Lütfen.» Dawn, genç adamın doldurduğu fincanı eline aldıktan sonra, «Herhalde Oban ile burası arasında yoğun bir trafik olmalı,» dedi. «Oban'a gidip gelirken arabalı vapuru mu kullanırsınız, yoksa özel bir yolcu vapuru mu var?»

Genç adam, «Her ikisine de ihtiyacımız olmaz,» diyerek güldü. «Adamız kendi kendine yeter. Adadan birinin alışverişe anakaraya inmesi, dünyanın sonu demektir.»

«Ben daha dün geldim,» diye telaşla açıklamaya çalıştı Dawn. «Ada hayatı hakkında pek az bilgim var.» Fincanını alıp masaya doğru yürüdü.

«Bir şeyler yemeyecek misiniz?» diye sordu Vernon telaşla.

«Ben kahvaltı düşkünü tiplerden değilimdir.»

«Ama eğer şimdi kahvaltı etmezseniz, öğlen olmadan açlıktan ölürsünüz. Buranın havası her nedense insanın iştahını bir garip etkiliyor. Hadi, gelin, bakın burada yumurta, şurada da jambon var... İsterseniz pirzola da var. Hayır mı? Öyleyse şu ballı kurabiyelerden bir tane yiyin. Dört yıl önce bu adaya gelmemin başlıca nedeni bunlardı, o günden bu yana da, bir daha bu adadan ayrılmak istemedim.»

Dawn, genç adamın tabağına iki tane koymasına ses çıkarmamıştı. «Demek adanın yerlisi değilsiniz?»

Vernon başını iki yana salladı. «Belli olmuyor mu? Ben Londralıyım. Byron'ın avukatlarının yanında çalışıyordum. Derken bir gün onun burada çalışacak bir muhasebeciye ihtiyacı olduğunu duydum. Ve tabii ki bu fırsatı kaçırmadım.»

Dawn kurabiyelerden birini yemeye başladı «Gerçekten de çok güzelmiş,» diye mırıldandı

«Haklıymışım, değil mi? Adalılar bunun tarifini kimseye vermezler. Bir keresinde Byron'a, viski yerine bunu yapıp satmamızı önerdim. O zaman iki kat kâr ederdik, ama Byron önerimi hiç de komik bulmadı.»

Dawn onun ne demek istediğini anlamıştı. Byron'ın fazla şaka kaldıran biri olmadığını o da fark etmişti zaten.

İkinci kurabiyesini yemeye başlamış olan Dawn, «Bu kurabiyeler,» dedi. «Okuyucuların

aklını çelmeye yeterli olacaktır. Bunları yiyebilmek için koşa koşa geleceklerinden eminim.»

Vernon gülümsedi. «Turistlerin gelmesi adaya canlılık getirecektir. Adalılar her zamankinden iki misli, hatta daha fazla kâr edeceklerdir. Sanırım Byron'ın bu işe karşı çıkmamasının başlıca nedenlerinden biri de bu.»

Dawn şaşırmıştı. «Ne demek istediğinizi anlayamadım,» dedi.

«Doğal olarak adada yaşayanlardan Byron kendini sorumlu tutuyor. Burada yaşayanların hepsi de, ayakta durabilmelerini Falkone İmalâthanesi'ne borçlular. İşler kesat gittiği zaman Byron onlara yardım eder, kâra geçildiği zaman da, bunun bir kısmını onlarla paylaşır.. Tıpkı eskiden, savaş çıktığı zamanlarda, ada sakinlerinin korunmak için kalenin içine sığındıkları günlerde olduğu gibi.»

«Anlıyorum,» diye mırıldandı Dawn. Aslında Byron ona, insancıl biri gibi gelmemişti.

«Falkone arazisi turistlerin arayıp da bulamadıkları bir belde,» diye konuşmasını sürdürdü Vernon. «Bu küçücük alanda her aradıklarını bulabilecekler. Aslında adanın çevresi dağlarla çevrilidir ve bunlardan bir kısmına tırmanmak mümkündür, hatta birkaç Normandiyalı kışın bunların uygun yamaçlarından kayak kaymayı bile denediler.» Sandalyesini Dawn'unkinin yanına çekerek, masanın örtüsünün üzerinde parmağıyla adanın bir krokisini çizmeye başladı. «Dağların eteklerindeki göller ve akarsular balık bakımından çok zengindir.» Adanın kuzeyine ve batısına bir çarpı işareti koydu. «Bu ormanlık alan botanistler için bir cennettir. Sonra şato var... Tarih meraklıları ve âşıklar için ideal bir yer. Buradan bir mil uzakta da kasaba yer alıyor. Dükkânları, mana-

vı, eczanesi ve kuru temizleyicisiyle modern yaşamın tüm ihtiyaçlarını karşılayabilecek bir durumda. Parke taştan yolları ve eski tip dükkânlarıyla burası başlıbaşına görülmeye değer bir yerdir. Tabii bu arada, kasabada fazladan bir iki tane hatıra eşyası satacak dükkân daha açılabilir.»

«Bu konuda Byron sana karşı çıkacaktır,» dedi Dawn.

«Hem de nasıl,» dedi Vernon da gülerek.

«Bakıyorum da, baş başa vermiş hararetli hararetli konuşuyorsunuz. Sizi rahatsız etmesem daha iyi olacak galiba.»

Byron odanın ortasında durmuş, dikkatle onları süzüyordu. Dawn kendini suç işlerken yakalanmış küçük bir çocuk gibi hissetti.

«Merhaba Byron,» dedi Vernon neşeyle. «Dawn'a adadan söz ediyordum.»

Byron büfeye doğru ilerleyip, kendine bir fincan çay koydu. Sonra da, «Galiba kendine en uygun rehberi buldun sen Dawn,» dedi onlardan yana dönerek. «Adayı dolaşmak istediğinden eminim... Yanında böyle bilgili ve... dost canlısı biri olunca, daha neşeli dakikalar geçirirsin.»

Başını kaldırıp Byron'a bakan Dawn, birden dün geceyi hatırladı ve yanakları kıpkırmızı oldu. Bunları aklmdan atmak için büyük bir gayret sarfederek genç adamın gözlerinin içine baktı. Madem ki Byron sanki o gece hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyordu, o zaman kendisi de aynı taktiği uygulamalıydı.

Çok haklısınız,» dedi Dawn yapma bir nezaketle. «Ama ne yazık ki bugün imkânsız. Şatonun fotoğraflarını bugün çekmek istiyorum.»

«Dilediğini yapmakta serbestsin,» dedi Byron. Sonra Vernon'a döndü. «Defterleri beraberin-

de getirdin mi? Hemen onların üzerinde çalışmaya başlamak istiyorum; bizi imalâthaneden bekliyorlar.»

Vernon çayını bir yudumda içtikten sonra ayağa kalktı. «Oldu. Hemen ofisi hazırlayayım.»

Vernon odadan çıkınca Dawn kendini birden kimsesiz kalmış gibi hissetti. Byron'ın varlığını umursamıyormuş gibi bir ifade takınarak kahvesini içmeye devam etti. Bir süre sonra Byron pencerenin yanına giderek dışarısını seyretmeye başlamıştı. Dawn aceleyle kahvesini bitirdikten sonra yerinden kalktı.

«Herhalde bütün hikâyeyi öğrenmişsindir,» dedi Byron hiç beklenmedik bir biçimde. Dawn hayretle genç adamdan yana baktı.

«Ne demek istediğini anlayamadım.»

Byron ona doğru döndü. Kısılı gözlerinin ardında bir küçümseme vardı. «Dün gece bahçede, aramızda geçenlere kulak misafiri olduktan sonra, hikâyenin geri kalan bölümünü de kız kardeşimin ağzından almışsındır herhalde. Siz kadınlar hep birbirinize benzersiniz. İnsanların özel hayatlarına karşı hiç saygınız yok mudur?»

«Sana şu kadarını söyleyeyim,» dedi Dawn, zor zaptettiği bir öfkeyle. «Bu sabah kız kardeşinizle hiç karşılaşmadım. Bütün kadınların birbirine benzemesine gelince... Hayatımda duyduğum en saçma söz bu.»

Byron gözünü bile kırpmadan Dawn'un sözlerini dinledi. «O zaman Hilary Mann ile benim aramda geçenleri bilmediğini mi iddia ediyorsun?»

Dawn bakışlarını önüne çevirdi. «Benim bir şey iddia ettiğim yok,» dedi.

Byron'ın ateşli bir tavırla, «Gördün mü bak!» demesi üzerine Dawn başını kaldırıp bir kez daha ona baktı.

«Dün gece Maggie bana anlattı, ama ben sorduğum için değil.»

«Buna inanmak çok zor,» dedi Byron soğukça. «Bence buraya gelir gelmez ilk işin, şatonun efendisinin evli olup olmadığını öğrenmek oldu,» dedi dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle.

Dawn oturduğu yerden fırladı. «Benim ilk ve tek görevim, derginin bana verdiği bu röportaj ve fotoğraf işini bir an önce bitirip ülkeme dönmektir. Şimdi izninizle...» Tam kapıdan çıkacakken aklına gelen bir şey üzerine durdu, derin bir nefes aldıktan sonra Byron'a döndü. «Bir şey daha var. Şatonun eskiye ait bölümlerinde bulunan orijinal halıların, kilimlerin ve tabloların fotoğraflarını çekebilmek için senden izin almak istiyordum.»

Byron öfkeyle elinde tuttuğu fincana bakıyordu, Dawn'a hiçbir cevap vermedi.

«Sana bir açıklamada bulunmam gerekir herhalde,» diye konuşmasını sürdürdü genç kız. «Bu eski eserlerin çoğu ışığa karşı aşırı duyarlıdır, bu nedenle flaşla fotoğraflarını çekerken renk değişimine uğrayabilecekleri gibi, bazı yerleri çürüyebilir de. Birkaç tane çekimin onlara bir zarar vereceğini sanmıyorum, ama yine de iznini almam gerekiyor.»

Byron başını fincanından kaldırmadan, kısaca, «Nasıl istersen öyle yap,» demekle yetindi.

Dawn kapıdan çıkarken Byron'ın kendisine seslendiğini duydu ama durmadı. Byron, «Fotoğraf makineni yatağının üzerinde bulacaksın,» diyordu. Birden genç adamın sesi yumuşadı. «Gerçekten seni hiç anlayamıyorum Dawn,» dedi. «Bu kadar değerli bir aleti nasıl olup da bahçede unutabilirsin? Öfkenin man-

işin her şeyden önde geliyor, o zaman nasıl olur da makineni o rutubetli taşların üzerinde bırakırsın?»

Dawn hiçbir şey söylemeden kapıyı arkasından gürültüyle kapattı. Son sözü söyleyenin Byron olmasından daha doğal ne olabilirdi ki?

Öğlene kadar kendi başına çalıştı genç kız. Turistlerin kalacakları odaların çeşitli açılardan fotoğraflarını çekmek işin en sıkıcı bölümüydü. Bu iş bittikten sonra, geri kalan zamanını adanın ve şatonun fotoğraflarının çekilmesine bırakmak istiyordu.

Öğle yemeğini Maggie ile birlikte yalnız başlarına yediler. Byron ile Vernon imalâthaneye gitmişlerdi. Byron'ın haklı olduğunu düşünüyordu Dawn. Kısa bir süre için bile olsa, duygularının mantığına hükmetmesine izin vermişti, ama bundan sonra böyle bir şey asla olmayacaktı. Onun için bir tek şey vardı: İş, iş ve yine iş...

Maggie ona şatoyu göstermeyi önerince Dawn bunu nazikçe reddetti. Kendi başına çalışmayı tercih ediyordu. Yemekten sonra çalışmaya kuledeki odadan başladı ve bir yarım saat boyunca, duvarda asılı duran kilimlerin ve halıların değişik açılardan fotoğraflarını çekti.

Bu işi bitirdikten sonra makinesini boynuna asıp koridor boyunca yürümeye başladı. Koridorun sonunda on beşinci yüzyılın özelliklerini yansıtan kocaman bir oda vardı. Dawn aceleyle kapının üzerinde duran levhaya bir göz attı. 'Lord Hazretlerinin ve Leydilerinin Yatak Odası...'

Bundan sonrasını, arkasından gelen bir erkek sesi yüksek sesle okumaya başlamıştı. «Bu oda uyumanın dışında pek çok hizmetlere sahne olmuştur...» Dawn arkasını dönünce karşısında

Byron'ı buldu. «Ama dünyadaki bütün yatak odaları bu işe yaramaz mı?» diye sordu Byron tek kaşı havada.

Dawn kararlı bir tavırla onun yanından geçip odaya girdi ve fotoğraf makinesini ayarlamaya başladı.

Byron kapıda durmuş, okumaya devam ediyordu. «Burası aile hayatının çekirdeğini oluşturuyordu. Evin hanımı burada oturup bir yandan çocuklarına bakarken bir yandan da dikiş nakış işlerini yapardı. Bu arada evin beyi de ya kendi işleriyle ilgilenir ya da misafir ağırlardı. Bu odada yemek yenmesi çok olağandı. Ve geceleri yatarlarken, ısınmak için, yatağa en sevdikleri köpeklerden dört beş tanesini almaları da olağandı.» Byron burada okumasına ara verip kendi fikrini açıkladı, «Bence, ısınmanın çok daha zevkli yolları vardır,» dedi.

Dawn sanki onu hiç duymuyormuş gibi fotoğraf çekmeye devam ediyordu. Önce odanın tam ortasında duran kocaman yatağın, ardından şatonun efendisinin koltuğunun, daha sonra da şöminenin resimlerini çekti.

«O devirlerde, zamanımızda kullanılan yatak eşyaları yoktu,» diye okumaya devam etti Byron. «Yataklar kurumuş mısır koçanlarından ya da samandandı, üzerine örtülen hayvan derileri hem çarşaf görevini görürdü hem de yatanları ısıtırdı. Bu deriler paralandığı zaman, yere serilirlerdi. Evin beyi ile hanımı hep çıplak yatardı.»

Dawn genç adamdan yana dönüp öfkeyle ona baktı. «Burada öyle bir şey yazmıyor!»

«Doğru,» dedi Byron, genç kızın peşi sıra odadan içeri girerek. «Ama sen meraklı bir insansın, bu nedenle öğrenmek isteyeceğini düşündüm. Seni kontrol etmem için beni buraya Mag-

gie yolladı. Kaybolmandan korkuyordu da...»

«Gördüğün gibi kaybolmadım,» dedi Dawn. Birkaç resim daha çekti ama Byron'ın son anlattıkları, odanın büyülü havasını dağıtıvermiş, işin bütün tadı kaçmıştı. Dawn onun bunu bile bile yaptığını düşünmeye başladı.

Aletlerini alıp yandaki odaya geçti. Byron da onu izlemişti. «Bakirenin odası. O hiçbir zaman çıplak yatmazdı. Eğer bir şey yapacak olursa, onu korumak için kapısının önünde yatan şövalyeyi paralarlardı. O zamanlarda bakire bir kız ailesi için çok değerli bir hazineydi. Neyse ki günümüzde bu âdetler değişti, yoksa bütün babalar sonunda dilenmek zorunda kalırdı.»

Dawn bütün dikkatini yaptığı işe vermek için büyük bir çaba harcıyordu. Byron'ın kendisini kızdırmak istediğini bildiğinden, zokayı yutmamaya çalışıyordu.

«Bu hazineyi korumak için bazen çok barbarca yöntemlere başvurulurdu,» diye sözlerine devam etti Byron. «Örneğin bekâret kemeri. Bunun sayesinde kadınların zührevi hastalıklara yakalanmayacaklarına inanılırdı. Hiç bu kemerleri gördün mü? Çok korkunç şeylerdir.»

Dawn ona dönüp, «Neden yapıyorsun bunu?» diye gayet sakin bir ses tonuyla sordu.

Byron son derece masum bir tavırla onun gözlerinin içine bakarak, «Neyi yapıyorum?» diye sordu.

«Romantik olan her şeyi utanç verici ve... pis bir havaya sokuyorsun. Sanki bütün kadın milleti, Havva'nın yaptıklarından sorumluymuş gibi, onlara mahsus her şeyi basit ve iğrenç bir hale getiriyorsun.»

Byron'ın tek kaşının havaya kalkması üzerine, Dawn kendi ayaklarıyla kapana girdiğini

anladı. «Böyle bir şey mi yapıyorum Miss Morrison? Bence kadınsı duygulardan kaçmak isteyen sizsiniz. Kadınlığınızdan o kadar utanıyorsunuz ki, kendinizi işinize gömerek bundan kaçmayı umuyorsunuz.»

Dawn çileden çıkmak üzereydi, ama bunu belli etmemek için büyük bir çaba harcıyordu. «Bir erkek kadar benim de bu dünyada bir meslek sahibi olmaya hakkım var,» dedi Byron'a. «Sizin gibi, kadınlara hep tek bir açıdan bakan erkeklerle mücadele etmek zorunda kalmasam, işim daha da kolaylaşacak. Davranışlarınız hiç hoşuma gitmiyor, Mr. Boyd. Bir kadın yüzünden hüsrana uğradınız diye, bütün kadınlara karşı böyle bir tutum içine girmeniz büyük bir haksızlık.» Konuşmasının gittikçe daha iğneleyici bir hal aldığını fark eden Dawn, yeniden fotoğraf makinesinin başına döndü. «Siz ortaçağlara uygun bir insansınız. Bildiğim kadarıyla o çağlarda da erkekler kadınları sürekli aşağılarlardı.»

Birkaç dakika sonra Byron'ın uzaklaşan ayak seslerini duyunca, içinde garip bir yorgunluk hissi belirdi genç kızın.

Akşam yemeğinde Byron sofrada yoktu. Maggie son anda imalâthanede bir işi çıktığı için gelemediğini söyledi. Daha sonra Dawn'a buraya çok iyi bir zamanda geldiğini, Bahar Festivallerini görebileceğini anlattı. «Çok ilginç bir olaydır,» dedi Maggie. «Tıpkı on beşinci yüzyılda olduğu gibi, şatonun dışında büyük bir şölen düzenlenir. O zamanın kostümleri ve âdetleriyle, insan kısa bir süre için bile olsa, kendini o çağlara geri dönmüş gibi hisseder.»

Dawn bu büyük şöleni göreceği için çok sevinmişti. Hatta o gece yatağa yattığı zaman bile hâlâ bu şöleni düşünüyordu. Tam uykuya

dalmak üzereyken kulağına bir müzik sesi geldi... Rüyayla gerçek arasında bocalarken, birden bunun bir gitar sesi olduğunu fark etti. Ses tam penceresinin altından geliyordu. Dayanamayıp yataktan kalktı ve pencereden aşağı baktı.

«Rapunzel, Rapunzel...» diye seslendi yumuşak bir erkek sesi. «Saçlarını uzat.»

Dawn sesin sahibini hemen tanımıştı. «Neredesin?» diye fısıldadı öfkeyle. «Ne yapıyorsun?»

«Tam pencerenin altındayım. Ne yaptığıma gelince... Kadınlar hakkında ne kadar iyi niyetli olduğumu ispatlamaya çalışıyorum. Şu anda bu adanın yerlilerinden biri gibi sana romantik bir serenat yapıyorum. Gal müziğimizi nasıl buldun?»

«Biraz farklı... Ama çok güzel,» dedi Dawn.

«Çoğu insan bu müzikten anlamaz. Ama bizler için bu müzik, bizim ruhumuzu tanımlar.»

Dawn, onun kendisini gayet rahat bir şekilde görmesine karşılık, kendisinin onu göremediğini biliyordu. Bu nedenle, «Serenadına çok teşekkür ederim... İyi geceler,» diyerek pencereden çekildi. Tam pencereyi kapamaya hazırlanırken genç adam ona seslendi.

«Sana yanıldığını ispatlamaya çalışarak bir iyi niyet gösterisinde bulundum, şimdi de sana bir soru sormak istiyorum.»

Dawn şaşırmıştı. «Ne soracaksın?»

«Bugün akşamüstü benim için söylediklerin senin için de geçerli olabilir. Bence sen kadınlığından nefret ediyorsun.»

«Saçmalıyorsun,» dedi Dawn. «Bu konuşma da saçma bir hal almaya başladı. İyi geceler.»

Byron onu yeniden durdurdu. «Neden evlen-

medin? Eminim sana evlenme teklifinde bulunan erkekler olmuştur.»

Dawn bu soru karşısında epey sarsılmıştı. Genç adama, evlenmek istediği erkekten neler beklediğini ve bu beklentilerine cevap verecek nitelikte bir erkek bulamadığını nasıl anlatabilirdi? Sonunda, «Bu seni ilgilendirmez,» dedi.

«Seni bekleyen biri var mı?» diye sordu Byron.

Dawn kısaca, «Hayır,» demekle yetindi.

«Pekâlâ.» Genç adamın sesinde bir memnuniyet havası esiyordu. «Kadınlığından nefret ediyor ya da utanıyor olmalısın ki, bunu saklamak için berbat giysiler giyip, saçlarını biçimsiz şekillere sokuyorsun ve erkeklerle doğal bir ilişki havasına gireceğine, onların dünyasında onlara karşı savaş açıyorsun. Sana son bir şans daha tanıyacağım Rapunzel. Saçlarını aşağıya sarkıt.»

Dawn kararlı bir tavırla pencereyi kapadı. Karanlıkta, soluğunu tutmuş bekliyordu. Çok geçmeden aşağıdan uzaklaşan ayak sesleri duyuldu. Kısa bir süre sonra da, Byron'ın yatak odasının kapısının açılıp kapandığı duyuldu.

Yatağa uzanıp gözlerini tavana dikti. İçinde bir sıkıntı vardı. Byron'ın kendi hakkında söyledikleri doğruydu galiba...

Ertesi sabah yemek odasında karşılaştılar. Genç adam, «İmalathaneyi görmeden adanın gerçek havasını anlayamazsın,» diyerek onu imalathaneye davet etti.

Bir saat kadar sonra, imalathanenin önünde, Byron'ın kullandığı beyaz Mercedes'ten iniyorlardı. «Umarım miden fermantasyon kokularına dayanacak kadar güçlüdür,» dedi Byron.

Dawn'un, «Benim için endişelenme,» demesi

üzerine genç adam yan gözle ona baktı.

Önce içi boydan boya tahta fıçılarla dolu, hangar gibi bir binaya girdiler. «Burası dinlendirme binasıdır,» diye açıkladı Byron. «Beş yıllığın altındaki viskileri satmayız. Bunların bir kısmı on iki, bir kısmı on beş, bir kısmı da yirmi yıllıktır... Bunlar zaten satılmıştır. Biz burada, alıcı adına viskileri dinlendiririz.»

Fıçıların arasında işçiler gidip geliyordu. Fıçıları oldukları yerde çeviriyor, ardından, üzerlerindeki kâğıtlara bazı notlar yazıyorlardı.

«Belirli zamanlarda bu fıçıları çevirmek gerekir,» dedi Byron. «Bazı imalathaneler bunu makinelerle yapıyor, ama biz hâlâ eski yöntemlerden yararlanıyoruz.»

«Geleceğe yönelik düşünürsek, makine kullanmak daha ucuza mal olmaz mı?» diye sordu Dawn.

«Belki. Ama o zaman da, pek çok insan işsiz kalırdı. Biz eski yöntemleri tercih ediyoruz.»

Byron'ın sözünü ettiği fermantasyon kokusu duyulmaya başlamıştı. Kokudan etkilenmemek için Dawn kendini fotoğraf çekmeye verdi.

Byron, «İşe başından başlayalım,» diyerek onu başka bir bölüme götürdü. «Tarladan getirilen tahıl burada çöplerinden ve taşlardan ayıklandıktan sonra, şurada gördüğün yerde yıkanır, şu ilerde tekrar yıkandıktan sonra, bu gördüğün yerde de, özel enzimler, şeker ve su ile karıştırılarak, yapıma hazırlanır.»

Bir süre durup, Dawn'un, çoğunluğunu kadın işçilerin oluşturduğu işçilerin fotoğraflarını çekmesini bekledikten sonra, onu başka bir bölüme götürdü. Burada kocaman bir havuz vardı.

«Fermantasyon havuzu. Buranın ısısı sürekli kontrol altında tutulur,» diye açıklamaya de-

vam etti genç adam.

Odanın nemli ve boğucu havası Dawn'un midesini iyice bulandırmaya başlamıştı. Yine de birkaç tane fotoğraf çekmeyi başardı.

Onun yüzünün aldığı hali gören Byron, cebinden çıkardığı mendili uzatarak, «Al bunu,» dedi. «Burnuna tutarsan, birazcık olsun kokunun etkisini azaltır.»

Dawn yutkundu ve, «Hayır, sağ ol,» dedi başını iki yana sallayarak. «Buna hiç gerek yok.»

Byron onu belinden tutup kapıya doğru yürürken, «Bir hanımefendi böyle bir durumda bayılırdı,» dedi. Ama gözlerindeki bakıştan, Dawn, bayılmadığı için ondan olumlu bir puan aldığını anlamıştı. Birkaç saniye sonra yeniden temiz havadaydılar.

«Mr. Boyd... Burası Birinci Bölüm... Mr. Boyd lütfen...»

Boyd hemen kulak kesilmişti. Sonra Dawn'a dönerek, «Benimle ofisime kadar gelir misin? Beni çağırıyorlar,» dedi.

Girdikleri bina son derece modern bir tarzda döşenmişti. Onları karşılayan sekreter kız, «Sizi Londra'dan arıyorlar Mr. Boyd. Arayan Mr. Clark adında bir bey,» diye açıkladı.

Bunun üzerine Boyd sekreterine dönerek, «Odama bağlayın lütfen,» dedi.

Aynı anda, başka bir ofisin kapısı açıldı ve dışarı orta yaşlarda, dazlak kafalı bir adamla, incecik, uzun boylu ve çarpıcı bir güzelliği olan genç bir kadın çıktı. Genç kadının üstüne giydiği kıyafetin rengi sanki bu ofisin rengine uysun diye özellikle seçilmiş gibiydi. Yürüdükçe eteğinin yırtmaçları açılıyor ve biçimli bacakları cömertçe sergileniyordu. Dawn, Byron'ın yüz hatlarının bir anda gerildiğini görünce, bu kadının kim olduğunu hemen anladı.

Byron, genç kıza dönerek, «Dawn, seni Hilary Mann ve babası Thomas Mann ile tanıştırmak isterim. Hilary, Thomas, bu hanım da Americans Abroad dergisinden gelen Dawn Morrison.» Tanıştırma faslını bitiren Byron, onlardan özür dileyerek ofisine girdi.

«Sizinle tanıştığımıza sevindim,» dedi Mr. Mann, Dawn'un elini sıkarken. «Anladığım kadarıyla Byron size imalathaneyi gezdiriyordu. O işlerini bitirene kadar isterseniz sizi ben de dolaştırabilirim.»

«Sağ olun ama ben Byron'ı beklemeyi tercih ederim,» dedi Dawn nazikçe.

«Nasıl isterseniz.» Sonra kızına döndü Mr. Mann. «Bitirmem gereken bazı işlerim var da... Öğlene yemekte görüşürüz Hilary.»

Şimdi iki genç kadın yalnız başlarına kalmışlardı. Hilary bir süre dikkatle Dawn'u süzdükten sonra, «Demek şimdiki kurbanı sizsiniz?» dedi.

Dawn soğukça, «Ne demek istediğini anlayamadım,» diye cevap verdi ona.

«Zamanla anlayacaksın tatlım,» dedi Hilary hiç istifini bozmadan.

Aynı anda Byron ofisinin kapısında belirmişti. Hilary sanki orada yokmuşcasına, «İçeri gel Dawn,» diye seslendi genç kıza yavaşça. «Sabah postasıyla gelen mektuplara bir göz attıktan sonra çıkarız. Sana söz veriyorum çok uzun sürmeyecek.»

Dawn, Hilary'nin elinden kurtulduğu için memnundu. Hiç itiraz etmeden Byron'ın ofisine girdi.

«Ee, anlat bakalım, burası hakkındaki düşüncelerin nedir?»

«Çok ilginç geldi bana. Makaleyi hayli çekici kılacak. Ama ben senin işlerin olduğunu san-

mıştım engel olmayayım.»

Byron hafifçe omuzlarını kaldırdı. «Aslında pek yok, ama zor durumda kalmış gibi bir halin vardı, ben de seni onun elinden kurtarayım dedim.»

Dawn kelimeleri dikkatle seçerek, «İnsana tepeden bakmaya alışkın bir tip,» dedi.

Byron ayağa kalkıp onun yanına geldi. «Şimdi ondan söz etmenin sırası değil.» Dawn'u omuzlarından tutup yavaşça ayağa kaldırdı. «Bu sabah seni gördüğüm andan beri... Hatta daha da önceden... yapmak istediğim bir şey var... Onu konuşalım şimdi.»

Dawn onun ne yapmak istediğini hemen anlamış olmasına rağmen, yine de, «Nedir o?» diye fısıldamaktan alamadı kendini.

«Seni öpmek.»

Dudakları birbirine değdiği zaman, Dawn kendini büyük bir teslimiyetle genç adamın kollarının arasına bıraktı. Bu öpüşme onun bir gerçeği görmesine yardımcı olmuştu. Hayatında bazı erkekler olmuştu o güne kadar, ama onlardan hiçbirisinin kendisi için önemli olmadığını anlıyordu artık. Dawn yalnızca Byron'ın kollarının arasında olmak ve onun tarafından öpülmek istiyordu. Bunu kendi kendine itiraf ettiği zaman içinde büyük bir huzur duydu genç kız... Bu an hiç sona ermesin istiyordu.

Ama her mutlu an gibi bu an da geçip gitmişti. Byron'ın onu kendisinden uzaklaştırması üzerine, «Oh, Byron,» diye fısıldadı. Ama genç adamın gözlerindeki soğuk ifade Dawn'u bir an olduğu yerde dondurdu. Onun bakışlarını izleyince, camlı bölmenin arkasından, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle kendilerine bakan Hilary'yi gördü. Demek Byron bu sahneyi özellikle Hilary'yi etkilemek için, bilerek

düzenlemişti... Hilary onlara el salladıktan sonra oradan uzaklaştı.

Dawn birden kendini çok kötü hissetti. Byron onu bir kez daha kullanmıştı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bundan sonraki günler içinde Dawn kendini tümüyle işine verdi ve elinden geldiğince Byron ile karşılaşmaktan kaçındı. Byron'ın sık sık imalathaneye gitmek zorunda kalması, ya da evde olduğu saatlerde Vernon ile mali konuları konuşmak için çalışma odasına kapanması bir bakıma işini kolaylaştırmıştı. Dawn kendi kendine bunun çok daha iyi olduğunu söyleyip duruyordu. Kısa bir süre için bile olsa Byron ile yakın bir ilişkiye girerek, kendi ruh sağlığını tehlikeye sokma durumuna gelmişti. Şu anda kendini toparlayabilmesi ve sağlıklı düşünebilmesi için, ondan mümkün olduğunca uzak kalması en iyi yoldu.

Ve işte bu günler içerisinde Dawn yüzyıllık şatoya âşık olduğunu anladı. Aristokrat Boyd ailesini beş yüzyıl boyunca barındırmış olan bu şatonun her yanı onun için ayrı bir anlam taşımaya başlamıştı. Bahçeye, ormana, göle ve buranın büyülü havasına âşık olmuştu. Ve çektiği her fotoğraf bu büyük aşkı yansıtır gibiydi.

Şatonun çevresindeki toprakları dolaşmaya karar verdiği bir günün sabahında merdivenlerde Vernon ile karşılaştı. Bu tur için Maggie'den arabasını ödünç almayı düşünmüştü ama Maggie'nin alışveriş için kasabaya indiğini öğrenince, yayan gitmeye karar verdi.

Vernon onu büyük bir neşeyle karşıladı. «Günaydın. İşlerin nasıl gidiyor?»

«Oldukça iyi,» dedi Dawn da. «Sanırım bir hafta içinde her şeyi toparlamış olacağım.»

«Bize deneme kopyasından gönderir misin?»

Dawn güldü. «Bu benim konumun dışında kalıyor, ama elimden geleni yapmaya çalışırım.»

Aynı anda Byron, elinde evrak çantasıyla merdivenlerden indi. Üstüne giydiği lacivert takım elbise onun yüz hatlarını yumuşatmış, her zamanki sert ifadeli yüzüne daha cana yakın bir görünüm kazandırmıştı. Dawn onun genellikle rahat kıyafetleri tercih ettiğini bildiğinden, daha o ağzını açmadan, bugün imalathanede uzun boylu kalmayacağını anlamıştı.

Byron, Vernon'a dönerek, «Kusura bakma ahbap,» dedi. «Bu sabah Glasgow'a uçmam gerekiyor. Gece geç vakit döneceğim ama ondan sonra da pek iş çıkaramayız. İşe yarın sabah salim bir kafayla başlamak iyi olur, ne dersin?»

Dawn'a dönüp bakmamıştı bile, sanki o yokmuş gibi davranmıştı. Bu davranış genç kızı incitmişti. Boyd erkekleri hep böyle miydi acaba? Kadınları kendi çıkarları için kullandıktan sonra bir köşeye atmak gibi bir alışkanlıkları mı vardı?

Byron gittikten sonra Vernon ne yapacağını bilmez bir halde Dawn'a döndü. Genç kız, duyguları belli olmasın diye, bakışlarını yere çevirdi.

«Duruma bakılırsa bugün boşum,» dedi Vernon. «Sen ne yapıyorsun?»

«Ben çevrenin fotoğrafını çekmek istiyordum. Kasabayı, ormanı...»

«İyi.» Dawn'un omzundan fotoğraf çantasını aldı. «Sana adayı dolaştırmanın tam zamanı.»

Vernon'ın kullandığı cip hayli eskiydi. Cipin yanları açık olduğundan Dawn rahatça fotoğ-

raf çekebiliyordu. Vernon onu bulutların arasına doğru dik yamaçlar halinde yükselen dağlara götürdü. «Burası eskiden av sahasıydı,» diye açıkladı genç adam. «Adanın efendisi burada avlanırdı. Onun izni olmadan burada avlananlar fena halde cezalandırılırlardı. Düşünsene, bu ağaçlardan pek çoğu eski şövalyelerin zamanından kalma. Ah, bir dilleri olsaydı, kim bilir bize neler neler anlatırlardı.»

Dawn da onunla aynı kanıdaydı, bir yandan da bu güzel beldenin resimlerini çekiyordu. Ağaçların arasından geçen bu yol nemli toprak ve bahar çiçekleri kokuyordu. Dawn kısa bir süre için bile olsa rüyalar âlemine dalmaktan kendini alamadı. Adeta ormanda atlarıyla dolaşan şövalyelerin zırhlarının metalik sesini duyar gibi oluyordu. Bu şövalyelerden biri Boyd idi... Kendi kendine güldü. Tam bir hayalperest gibi hayallere dalmaya başlamıştı. Birden yanında oturan Vernon'ın kendisine bir şeyler anlatmakta olduğunu fark etti.

«Falkone arazisinin adını nereden aldığını biliyorsundur herhalde?» diyordu Vernon.

Dawn başını iki yana salladı.

«Ada bir zamanlar şahinlerin yurduymuş. O zamanlar, iyi eğitilmiş bir şahin bir hazine kadar değerliymiş. Buranın ilk baronu şahinleri yakalayıp eğitirmiş ve zamanla şahinleriyle ün yapmış. Ne yazık ki günümüzde bunlardan geriye pek azı kaldı. Herhalde medeniyetin etkisi olmalı.»

Dawn, Byron'ın adayı yabancılara açmak istememesinin başlıca nedeninin, adada yaşayanların hayatını etkilemesinden korkması olup olmadığını düşündü. Şahinler gibi, bir gün onlar da yok olabilirdi.

Ormandan çıktıkları zaman ilk kez havanın

kapalı olduğunu fark ettiler. Gri gri bulutlar tepelerinde toplanmaya başlamışlardı.

«Eyvah,» dedi Vernon. «Her an bir sağanağa yakalanabiliriz.»

Adanın tümü yüz kilometre kare dolaylarındaydı, bu nedenle burasını dolaşmak için bir gün yeterliydi. Dawn bu kadar küçük bir toprak parçası üzerinde bu kadar çok arazi farklılığına ömründe ilk kez tanık oluyordu ve buna hayran kalmıştı. Şimdi Vernon'ın, turizm açısından burasının ideal bir yer olduğunu söylediği zaman, durumu hiç de abartmamış olduğunu anlıyordu.

«Byron yıllardan beri bir altın madeninin üzerinde oturuyor,» dedi Vernon. «Bunu ona anlatmaya çalıştım ama...» Ümitsiz bir tavırla başını iki yana salladı. Dawn onun ne demek istediğini anlamıştı. Her geçen gün Byron'ı biraz daha iyi anlamaya başladığını fark ediyordu artık.

Öğle yemeyi için kasabadaki küçük restoranlardan birine girdiler. Tam pencerenin önünde oturduklarından, Dawn rahatça sokağı izleyebiliyordu. Genç kız kasabaya hayran kalmıştı. Sokak satıcıları mallarını satmak için bangır bangır bağırarak yolları arşınlıyorlardı. Sari tipi elbiseler giymiş olan genç kızlar çıplak ayakla sokaklarda dolaşıyorlardı.

«Bütün bu olup bitenlerin beni ilgilendirmediğini biliyorum,» dedi Vernon bir ara. Tedirgin bir hali vardı. Bakışlarını önünde duran kahve fincanından ayırmak istemiyor gibiydi. «Ama Byron ile aranızda tatsız bir durum mu oldu?»

Dawn çok şaşırmıştı. «Nereden çıkardın bunu?» diye sordu genç adama.

Vernon omuzlarını silkti ama bakışlarını hâ-

lâ fincanından ayırmamıştı. «Bilmem. Biraz önce de söylediğim gibi bu beni ilgilendirmez. Ancak son zamanlarda çok sinirli, ayrıca ne zaman senin adın geçse, ayakları yerden kesiliyor. Seni nasıl dikkatle kolladığının farkında değil misin? Sanırım bunu sana belli etmek istemiyor, ama ben fark ettim ve... Aranızda bir anlaşmazlık olması ihtimali bile beni üzmeye yetti.»

Dawn gülümsemeye çalışarak, «Aramızda herhangi bir anlaşmazlık yok,» dedi. Ama anlayamıyordu, neden Byron onu kollayacaktı sanki? Herhalde Vernon onun davranışlarını yanlış yorumlamış olmalıydı.

Daha sonra birlikte kasabanın sokaklarında yürümeye başladılar ve Vernon ona Byron'dan söz etmeye başladı. Bu konu Dawn'un bıkıp usanmadan dinleyebileceği tek konuydu.

Vernon eliyle sokaklarda duran arabaları göstererek, «Böyle özel bir adada oturmanın iyi bir yanı da,» dedi. «Parkmetrelerin olmaması.»

Bu ilginç bir soruya yol açtı. «İyi ama bu adada yaşayan insanların arasında hiç anlaşmazlık çıkmaz mı? Çıkınca bununla kim ilgilenir?» diye sordu Dawn.

Vernon gülümsedi. «Byron ilgilenir. Bunun resmi bir yanı yoktur. Yasal açıdan hiçbir değer taşımaz, ama her zaman için işe yaramıştır. İnsanları çok iyi idare etmesini bilir.»

Dawn buna inanamamıştı. Herhalde bu inanmazlık yüzüne de yansımış olmalı ki, Vernon, «Byron son zamanlarda büyük bir baskı altında,» diye bir açıklama yapma zorunluluğu hissetti. «Şu turizm konusu, sonra iş konuları... Ayrıca bir de kişisel sorunlar. Son zamanlarda pek kendinde değil. Byron'ın yaptıklarını yapmak her babayiğidin harcı değildir. Bu adada

binin üzerinde insan yaşar ve hepsi de birbirleriyle gayet iyi geçinirler. Bütün bunların tek sorumlusu da Byron'dır.»

Yeniden cipe bindiklerinde akşamüstü olmuştu. Gökteki gri bulutlar şimdi kararmış, insanın içini ürperten bir havaya bürünmüşlerdi. Gökyüzüne şöyle bir göz atan Vernon, «Eğer istersen kumsalda kısa bir tur atabiliriz,» dedi.

Işık fotoğraf çekmeye uygun değildi, ama Dawn'un başka işi olmadığından, bu öneriyi hemen kabul etti. Balıkçıların avlandıkları kıyı şeridini izleyen yol boyunca ilerlemeye başladılar.

«Onlar öyle ne yapıyorlar?» diye korkuyla sordu Dawn. «Bu tehlikeli değil midir?»

Yarı beline kadar suya girmiş, balık avlamaya çalışan balıkçılara bir göz atan Vernon, «Eğer ne yaptığını biliyorsan hiçbir tehlikesi yoktur,» dedi. «Bu kıyı, balık bakımından çok zengindir. Doğal olarak adalıların başlıca besin kaynağını balık oluşturur.»

Adanın kuzeyine doğru yol alıyorlardı. Burada buldozerler sessiz sedasız bir alanı temizlemekteydi. Dawn adada gördüğü bunca doğal güzellikten sonra bu modernleşme çalışmalarını görünce epey şaşırmıştı. Adaya medeniyetin ulaşamayacağını ve adanın hep böyle ilkel halinde kalacağını sanmıştı o.

«Alışveriş merkezi mi yapılacak?» diye sordu. Vernon gülmeye başladı. «Neden böyle bir şey yapalım ki? Hayır. Korkarım böyle şeyler sizin dünyanıza uygun Dawn. Burası imalathanenin yeni paketleme ve dağıtım merkezi olacak. Eskisi bize artık yetmiyor. Bu çok gerekli bir şey, ayrıca adamlara da yeni iş olanağı yaratacak.»

Şatoya doğru ilerlerlerken sis bastırmıştı.

Dawn sisin saçlarını ensesine yapıştırdığını ve görüş alanını kısıtladığını hissedebiliyordu.

«Bir an önce kendimize sığınacak bir yer bulsak iyi olacak,» dedi Vernon. «Bu cipin her yanı açık.»

«Şurada bir ev var,» dedi Dawn. «Tanıdık birinin midir acaba?»

Vernon, Dawn'un işaret ettiği eve bir göz attıktan sonra başını olumsuz anlamda iki yana salladı. «Orası Mannlarm, gitmesek daha iyi olur,» dedi.

Dawn da onunla aynı fikirdeydi.

Sis iyice bastırmıştı. Hem görüş alanlarını kısıtlamış, hem de yolu kayganlaştırmıştı. Cipi iyice yavaşlatan Vernon, gözlerini yoldan ayırmadan ağır ağır, «Galiba senin, Hilary ile Byron arasında geçenlerden haberin yok,» dedi.

«Bu konuda çok az bilgim var,» dedi Dawn. «Byron'ın aralarındaki ortaklığa bir son vermek istediğini biliyorum.»

«Büyük bir hata, ama başka seçeneği de yok.»

«Belki,» diye mırıldandı Dawn. Ama aynı anda da o gece ikisi arasında geçen konuşma gelmişti aklına. «Byron biraz daha toleranslı olabilse.»

Vernon yan gözle ona baktı. «Galiba sen hikâyenin tümünü bilmiyorsun? Byron gibi bir adamın toleranslı davranamayacağı bazı özel durumlar da olabilir... Hele bir de bu konu nişanlısı ile ilgili olursa...»

«Bir olayda kesin bir karara varmadan, iki tarafı da dinlemek gerekir,» diye hatırlattı Dawn da ona.

«Bu çok açık seçik bir hikâye. Aslında Hilary'nin neresini beğendiğini hiçbir zaman anlayamamışımdır. Güzel bir kadındır, doğru... Ama insanları parmağının ucunda oynatmasını

çok iyi bilir, bilmem ne demek istediğimi anladın mı? Bütün bunlar olmadan önce de Byron'a epeyi zorluk çıkardı, her kavgalarının ardından ayrılacaklarını sanıyorduk, ama Hilary ne yapıp edip onunla barışmanın bir yolunu buluyordu. Sana bir şey daha söyleyeyim mi? Adalılar onu Falkone arazisinin sahibesi olarak hiçbir zaman kabullenemeyeceklerdi.» Vernon bunları büyük bir ciddiyetle anlatıyordu. «Derken bundan birkaç ay kadar önce, Hilary sürekli öbür yakaya inmeye başladı. Byron hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Sonunda öğrenildi ki, Edinburghlu bir adamın peşindeymiş... Hem de Byron'ın başta gelen rakiplerinden biriymiş adam. Ve bir gün adamı buraya getirdi, gerisi ise mazi oldu. Söylentilere göre o adamla evlenecekmiş. Bana sorarsan, Byron ondan kurtulduğu için iyi oldu derim.»

Dawn, her nedense düş kırıklığına uğramıştı. Eğer bu ayrılık Byron'ın kabahati olsaydı, kendini daha rahatlamış hissedeceğinden emindi. İnsanın, kendini inciten bir erkeği, bu kadar iyi anlayabilmesi çok kötüydü.

«Demek Byron, Hilary'nin, bu adamla evlenince, imalathaneyi tümüyle satın almasından korkuyor,» dedi Dawn.

«Bu hiçbir zaman gerçekleşemez,» dedi Vernon kendinden gayet emin bir tavırla. «Denemeleri bile aptallık olur. Hisselerin büyük bir çoğunluğu Byron'ın elinde, hem başka birisinin burasını satın almaya kalkması Byron'ın yararına bile olurdu. Hayır, asıl sorun bu değil. Byron çok gururlu bir adamdır. Onun için bir söz, bir el sıkışması bile yeterlidir. Şimdi o, güvenemeyeceğini anladığı biri ile iş yapmak istemiyor.»

Dawn armanın üzerindeki yazıyı hatırladı:

'Güveniyorum.' Kalbinde, bu söze inanan erkeğe karşı büyük bir özlem duydu.

Birdenbire sağanak bastırmıştı. Vernon arabayı çekecek uygun bir yer bulana kadar ikisi de iliklerine kadar ıslandılar. Vernon eliyle korunmalı bir ağaç altını gösterdi. «Oraya!» diye bağırdı, Dawn'ın inmesine yardım etmek için yanına doğru koşarken. «Hiç olmazsa sağanaktan korunmuş oluruz.»

Vernon onun elinden tuttu ve birlikte koşmaya başladılar. Ama balçık haline gelmiş olan toprak hızlarını kesiyor, pabuçları çamura saplanıyordu. Sonunda Dawn'un pabuçlarından biri çamura saplanıp kaldı, genç kız da mecburen yoluna tek pabuçla devam etti. Ağacın hemen yanında küçücük, mağaramısı bir yer vardı. İkisi birden güç bela oraya girdiler.

«Eh, hiç olmazsa yağmurun altında değiliz,» dedi Vernon yerleştikten sonra. «Sağanaklar çabuk geçer. Sana ceketimi verirdim, ama yağmurdan o kadar ıslanmış ki, bir yararı olmaz.»

Dawn'un dişleri birbirine vuruyordu. «Hiç önemli değil,» dedi. «Burasını bulduğumuz için memnunum. Yağmur buz gibiydi.»

Vernon genç kıza gülümseyerek, birden, «Sen evli değilsin galiba?» dedi.

Dawn şaşırmıştı. Bir haftada ikinci kez oluyordu bu. «Hayır,» dedi kısaca.

«Tahmin etmiştim. Hiçbir kocanın, karısını dünyanın öbür ucuna yollamak isteyeceğini sanmam... Yine de siz Amerikalıların bizlerden çok farklı âdetleri oluyor.»

Dawn genç adama baktı. «Benim evleneceğim adam, mesleğimde ilerlememe köstek değil, destek olmalıdır. Evlilik birlikte olmak demektir, esaret değil.»

Vernon güldü. «Dedim ya, sizin âdetleriniz bizimkilerden çok farklı.»

«İmalathanede çalışan işçilerin yarısından çoğu kadın. Hepsinin de bekâr olduğunu söylemeyeceksin herhalde bana.»

«Doğru. Galiba ben kişisel düşüncemi dile getirdim.»

«Eğer Hilary, Byron ile evlenmiş olsaydı, işi devam edecekti. Ben de evlendiğim zaman aynı koşullar altında yaşayabilmek isterim.» Yüksek sesle düşünmüş olduğunu fark ederek sustu. Kendi kendine düşünmeye başladı. Byron ona ne demişti? İş hayatının, bulamadığı aile hayatının yerini aldığını söylememiş miydi? Belki de Byron haklıydı. Eğer aradığı gibi mutlu bir aile hayatı ve çocukları olursa, o zaman iş hayatından vazgeçebilirdi...

Vernon birden, «Ona âşıksın, değil mi?» dedi.

Dawn yutkundu ve hiçbir cevap vermedi. Vermek istemediğinden değil, verecek bir cevap bulamadığı için böyle yapmıştı. Hilary onları öpüşürken gördüğü zaman, Byron'ın gözlerinde parlayan öc almış olmanın verdiği muzaffer ifade gözlerinin önüne geldi. Eğer Byron onu gerçekten severek öpmüş olsaydı... Hayır, bundan sonrasını düşünmek bile istemiyordu.

Vernon birkaç dakika süreyle genç kızın yüzünde beliren değişik ifadeleri izledikten sonra gözlerini yağan yağmura dikti.

Vernon'ın tahmini doğru çıkmıştı. Yağmur kısa bir süre sonra dindi. Birlikte arabaya doğru yürüdüler. «Şu zavallı arabanın haline bir bak!» dedi Dawn.

«Daha kötü günler de gördü,» dedi Vernon. Arabanın içine bir karış su dolmuştu. Kontağı çevirdi, cip birkaç kere öksürdükten sonra sustu. Vernon bir kez daha denedi ama bunun da

bir yararı olmamıştı.

«Epey yolumuz var,» dedi Vernon üzüntüyle. «Hele bir de...» Dawn'un elinde sıkı sıkı tuttuğu pabucu görmüştü. Bakışlarını genç kızın ayaklarına çevirdi. «Ayakların çıplak Dawn, gerçekten çok üzgünüm.»

«Yağmur yağdıysa bu senin kabahatin değil ki,» dedi Dawn ısrarla. «Hadi kaputu aç da motora bir göz atalım.»

Bir saat kadar sonra motoru çalıştırabildiler. Hemen cipe atlayıp şatoya doğru yola koyuldular. Hava kararmaya başlamıştı. Dawn akşam yemeğine gecikeceğini biliyordu ama kimseye hesap vermek zorunda olmadığını hatırlattı kendi kendine. Onu tek üzen şey, Maggie'nin kendisini merak edeceğini bilmesiydi.

Ama daha bir mil bile gitmeden bu kez de cip bir çukura girdi ve tekerleklerinden biri çamura saplanıp kaldı. Vernon tekerleği çıkarmak için cipi iterken bir yandan da Dawn'dan özür dileyip duruyordu.

Yeniden yola koyuldukları zaman, Dawn, «Benim için gerçekten tam bir macera oldu!» dedi. Ama bir yandan da tir tir titriyordu. Soğuk kemiklerine kadar işlemişti ve karnı da acıkmıştı. Sonunda uzaktan şatonun ışıkları göründü. Dawn hayatında kendini hiç bu kadar mutlu hissetmediğini fark etti. Evine dönüyordu. Birden kendi kendini azarladı, orası onun evi değildi ki.

Vernon cipi şatonun önünde durdurdu. «Ben içeri gelmeyeyim. Felaket bir haldeyim Dawn. Sen onlardan benim yerime özür dilersin... Senden de defalarca özür diliyorum, böyle olsun istemezdim...»

Dawn, «Bu kadar üzülmene hiç gerek yok,» diyerek onu susturdu. «Çok iyi vakit geçirdim.

Hem çok güzel fotoğraflar çektim. Yağmura gelince... Bu kimsenin kabahati değildi.»

«Umarım makinene bir zarar gelmemiştir.»

«Sanmam. Makinenin kılıfı muşambadandır,» diye teselli etti Dawn onu. Vernon o kadar üzgün görünüyordu ki, dayanamayıp ona doğru uzandı ve yanağına bir öpücük kondurdu genç kız. «Her şey için çok teşekkür ederim.» Vernon'a gülümsedi. «Doğruyu söylüyorum.»

Birkaç saniye sonra Vernon da ona gülümsüyordu. İçi rahat eden Dawn, cipten aşağı indi. Vernon'ın yola koyulması üzerine Dawn da merdivenlere doğru döndü ve aynı anda kapıda durmuş olan karaltıyı fark etti. Eski zaman şövalyelerini andıran bu karaltı Byron'dan başkası değildi.

Dawn ağır ağır basamakları tırmanmaya başladı. Her attığı adım onu, basamakların tepesinde bekleyen, bu öfke dolu adama bir adım daha yaklaştırıyordu. Tam son basamağa adımını attığı zaman, Byron konuşmaya başladı. «Neredeydin?»

«Vernon bana adayı dolaştırdı. Derken sağanak başladı, daha sonra da cipi çalıştıramadık...»

Byron arkasını dönüp içeri girdi. Dawn ne yapacağını bilemez bir halde, anlık bir tereddütten sonra, onun peşi sıra kapıdan içeri girdi. «Umarım telaşlanmamışsınızdır... Bu kadar gecikeceğimi hiç sanmıyordum...»

Antreye gelince Byron birden ondan yana döndü. «Sen Vernon ile dolaşırken biz meraktan deliye döndük! Umarım iyi vakit geçirmişsindir.»

«İyi vakit geçirmek...» Dawn hayretle Byron'ın yüzüne baktı. «Bir dakika, bir dakika! Sana ne olduğunu söyledim... Aslında neler olup bit-

tiği seni hiç ilgilendirmez ama...»

«Haklısın,» dedi Byron öfkeyle. «Bu beni hiç ilgilendirmez.» Bakışları genç kızın kafasına yapışmış saçlarından, ıslanmış giysilerine, oradan da çıplak ayaklarına indi. Dawn yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordu. «Yukarı çık da üstünü değiştir bari,» dedi Byron buz gibi bir sesle.

Sinirleri iyice gerilmiş olan Dawn, öfkeyle elinde tuttuğu kamerasını yakınındaki koltuklardan birinin üzerine attı. «Ben senin... Kölelerinden biri değilim! Benimle bu şekilde konuşmaya hakkın yok! Ne de böyle bir imada bulunmaya! Hem bu doğru olsa bile ki, doğru değil... Benim davranışlarımı eleştirme hakkını sana kim verdi? Bu adadakilerin efendisi olabilirsin ama benim efendim değilsin... Hiçbir zaman da olmayacaksın!»

«Bu belli oluyor,» dedi Byron, öfkelenmemeye çalışarak. «Senin efendin olmayabilirim, ama benim çatım altında kalan birinin yaptıkları beni de ilgilendirir, özellikle bu kişi, benim yanımda çalışanlardan birini baştan çıkarmaya kalkarsa...»

Dawn'un nutku tutulmuştu, hayretle genç adamın yüzüne bakıyordu.

«Bu gerçeği gizlemeye bile çalışmıyorsun, değil mi? Yarı çıplak...»

«Pabucumu...»

«Onu öptüğünü görmediğimi mi sanıyorsun?»

«Ama onu yanağından dostça öptüm.»

Byron acı bir kahkaha attı. «Kısa bir süre için beni bile kandırdın. Buraya niçin geldiğini daha ilk günden tahmin etmiştim zaten. Senin gibi biri ancak bir şeyin peşinde olabilird: İskoçya'da kısa bir macera. Geri döndüğünde Amerikalı kız arkadaşlarına ballandıra bal-

landıra anlatabileceğin güzel bir macera... Benimle denedin ama bir işe yaramadığını görünce, önüne ilk çıkan erkeğe kancayı takmakta da hiç tereddüt etmedin. Zavallı Vernon, ondan bir iş çıkmaz ya...»

Dawn öfkeyle bağırdı. «Ne hakla... Beni yapmadığım bir şeyden dolayı suçlarsın!»

«Suçlarım ya!» diye aynı öfkeyle karşılık verdi Byron. «Verdiği sözleri tutmayan kadınlardan bıktım usandım artık. Bu geceden sonra bu evde...»

«Söz mü?» diye bağırdı Dawn. «Ne sözü? Sen neden söz ediyorsun?»

«Senin için hiçbir önemi olmaması çok doğal,» dedi Byron alaycı bir tavırla. «Kaçamak birkaç öpücük, açık saçık geceliklerle bahçede dolaşmak... Bunların her biri ayrı bir sözdü, ama hepsi de birer yalanmış meğerse.»

«Ben sana söz mü vermiştim?» diye sordu Dawn titrek bir sesle. «Halbuki ben de, senin bana söz verdiğini sanıyordum. Ormanda ilk karşılaştığımız gün bana zorla...»

«Ben hiçbir zaman zorlamam.»

«Sence bir zorlama yok muydu? Sence bu bir şakaydı... ya da bir oyundu tabii. Bahçede benimle sevişmeye kalkışan sendin. Tesadüfen orada bulunduğumu biliyordun. Sonra ofisinde...» Yanaklarından aşağı yaşlar süzülmeye başlamıştı. «Sırf Hilary'den öcünü almak için beni öpmek zorunda değildin. Hiçbir kadın kullanılmaktan hoşlanmaz.»

Byron hayretle ona bakıyordu. «Sen kimden söz ediyorsun?» diye sordu sonunda.

«Hilary'den. Buraya geldiğim günden beri beni, ondan öcünü almak için kullandın. Yaptıklarının hoşuma gittiğini mi sandın.»

«Neden söz ettiğini inan ki hiç anlayamıyo-

rum,» dedi Byron.

«Anlamazsın tabii. Geçen gün beni ofisine çağırıp öpmeye kalkıştığın zaman, Hilary'nin dışarıdan bizi izlediğini de bilmediğini söyleyeceksin herhalde.»

Byron'ın gözleri kısılmıştı. «Bunu mahsus yaptığımı mı sanıyorsun?»

«Aynen öyle düşünüyorum. Başkalarını suçlamaya kalkmadan önce kendini eleştirsen iyi olur. Kullanılmaktan bıktım artık!»

Daha fazla dayanamayarak merdivenleri ikişer ikişer tırmanmaya başladı. Byron'ın arkasından seslendiğini duyuyordu ama durmadı bile.

ALTINCI BÖLÜM

Dawn o gece sabaha kadar uyuyamadı. Byron'ın söyledikleri aklından çıkmıyordu. Ama en ağırına gideni, 'Bu geceden sonra...' diye başladığı ve kendisi sözünü kesmemiş olsaydı, herhalde, 'bu evde sana yer yok,' diye tamamlayacağı cümle olmuştu. Bunu haketmek için ne yapmıştı sanki? Hiçbir şey... hiçbir şey! Byron'ın aptalca gururu ve çağdışı aristokrat duyguları... Dawn'un onun söylediklerine kızması ve bağırıp çağırması da işi daha kötüye götürmüştü. Byron ile bir daha nasıl yüz yüze geleceklerdi? Ama, Byron'm kendisini suçladığı gibi kötü biri olmadığını ıspat etmeden buradan ayrılmak da istemiyordu.

Hem hazırladığı makale de henüz bitmiş sayılmazdı. İşini bitirmeden New York'a dönmesi imkânsızdı.

Ertesi sabah uyanır uyanmaz hemen giyindi ve yatağının üzerine oturup beklemeye başladı. Byron'ın oda kapısmm açıldığını duyunca hemen odasından çıktı. Byron üstüne açık mavi bir kimono giymiş, omzuna da bir havlu atmıştı. Elinde tıraş takımları vardı. Dawn'u görünce önce şaşkın şaşkın baktı genç kıza. Dawn onu böyle yarı çıplak, uykulu bir halde görünce birden kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti. Yanakları al al olmuştu. Byron onun bu halini fark etmiş olmalıydı ki gözlerinde muzip bir parıltı dolaştı. Dirseğini kapıya dayadı ve kimonosunun önünün hafifçe açılmasına hiç aldırmadan,

Dawn'un konuşmaya başlamasını bekledi.

Dawn gözlerini güçlükle genç adamdan ayırarak derin bir nefes aldı. «Buradaki işim daha bitmedi. Buradan gitmemi istediğini biliyorum ama işimi yarım bırakamam. Benim bu makaleyi bitirmeye ne kadar ihtiyacım varsa, senin de bu makalenin sağlayacağı reklama o kadar ihtiyacın var. Bu konuyu biraz daha etraflıca düşünmelisin... Böyle bir fırsat bir daha elinize geçmeyebilir. Kârlı bir işi kaybetmemelisin...» Terden sırılsıklam olmuş ellerini pantolonuna sildi. «Seni kırdıysam özür dilerim, isteyerek olmadı bu. İstersen yayınevine beni şikâyet edebilirsin, ama bu iş bitmeden buradan gitmek niyetinde değilim.»

Uzun bir süre Byron hiçbir şey demeden onu süzdü. Sonunda gayet sakin bir tavırla, «Anlaştık,» dedi. Doğrulup önünü kapattı. «Özel konuları bir yana bırakıp işi profesyonel yönden ele almak daha sağlıklı olacak.» Birkaç adım yürüdükten sonra dönüp geriye baktı. «Eğer söyleyecek başka bir şeyin yoksa ben bir duş alacağım.»

«Hayır,» dedi Dawn titrek bir sesle. «Hepsi buydu.» Sonra sessizce kendi odasına girdi.

Erteletmişti. Birkaç gün daha burada kalabilecek, gerekli fotoğrafları çekecek ve bu arada, az da olsa Byron'ı görebilecekti. İnsanlardan uzak, mağrur, bilmece gibi, insanı çileden çıkaran... Bunlarm hepsi de Byron için geçerliydi. Yine de onun yanında olduğu zaman kalbi hop ediyor, derinliklerinde yatan bütün kadınca duygular yüzeye çıkıyordu. Onun bir bakışı, bir gülümseyişi Dawn'a değer verdiği her şeyi unutturacak güçteydi. Byron'ın bu kadar çok etkisi altında olması hiç de hoş değildi. Birkaç gün sonra her şey sona erecekti, bunu biliyordu. Bu gerçeği kabul etmeli, daha fazla incinmemeliydi. By-

ron için, dostlarıyla içkisini yudumlarken, 'Amerikalı muhabir kızın geldiği bahar,' olarak hatırlanacaktı bu süreç. Belki ilerde bir gün, kendisi de, bu günlerden söz edecek olursa, 'İskoçya'ya görevli olarak gittiğim zaman,' ya da, 'Hebridelerde geçirdiğim bahar,' diye söz edecekti. Ama bu konuda hiçbir zaman Byron kadar rahat olamayacağını biliyordu. O günlerden söz ederken, her zaman için kalbinde küçük bir sızı duyacak, gözleri bir an için bile olsa, özlemle dalıp gidecekti. Belki de bu günlerden hiçbir zaman söz etmeyecekti...

Birkaç gün daha. Bütün istediği buydu.

Kahvaltısını yalnız başına etti. Antreye çıktığı zaman, fotoğraf makinesinin gece bıraktığı yerde durduğunu görünce bir kez daha kendi kendine kızdı. Bu kadar değerli ve aynı zamanda mesleği için çok gerekli olan bu aleti nasıl oluyor da böyle sorumsuzca açıkta bırakabiliyordu?

Koridorun öbür ucunda altı yedi kişilik bir grupla konuşmakta olan Maggie, ona el sallayarak yanlarına gelmesini işaret etti.

«Sana ilginç gelebilir,» dedi Maggie, Dawn yanlarına gittiği zaman. «Bugün özel bir toplantı günü. Her cumartesi, öğlene kadar, Byron adalıların 'Danışmanlık,' dedikleri bir toplantıyı açar. Bu, eski çağlardan günümüze kadar gelmiş bir töredir. Şatonun efendisi, topraklarında ortaya çıkan anlaşmazlıklara çözüm bulmak için şikayetleri ve dertleri dinler.» Dawn'un koluna girip onu Byron'ın çalışma odasına doğru götürmeye başladı. «Tabii bu, günümüzde çok daha farklı bir biçime büründü. Yine de dünyanın hiçbir yerinde bunu bulamazsın. İşin aslını ararsan Byron onlara öğütte bulunur... Ya da, çoğu çok iyi İngilizce bilmediklerinden mektuplarını okur, açıklar... Önemli olan yapılandır. Byron bu töre-

den bir türlü vazgeçmek istemedi. Seyretmek istersen, Byron'ın buna bir şey demeyeceğinden eminim.»

«Hem de nasıl isterim,» dedi Dawn. Demek dün Vernon'ın sözünü ettiği bu toplantıyı izleyebilecekti. Bunu hiç kaçırmak istemiyordu.

Byron'ın çalışma odasından içeri girdiklerinde, genç adam masasında oturmuş, masanın önündeki sandalyelerden birinde oturan bir köylüye Galce bir şeyler anlatıyordu. Başını kaldırıp içeri girenlere bakmadı bile. Köylüyle konuşmasını sürdürdü. Sonunda köylünün yüzünde rahatlamış bir ifade belirmişti, ayağa kalkıp Byron'a teşekkür ettikten sonra odadan çıktı.

«Dawn'un bir süre seni izlemesinde bir sakınca var mı?» diye sordu Maggie. «Hayatında böyle bir şeye tanık olduğunu hiç sanmıyorum.»

Byron arkasına yaslandı. Yarı aralık duran gözlerinin ardından Dawn'u süzüyordu. «Ne gibi bir sakıncası olabilir ki?» diyerek eliyle Dawn'a odanın öbür ucunda duran koltuklardan birine oturmasını işaret etti. «Fotoğraf çekmek ve sözümüzü kesmek yok ama. Bu insanlar, bu odada konuşulan ve olan her şeyin bir sır olarak bu odanın dört duvarı arasında kalmasını isterler.»

Dawn biraz alınmıştı, ama hiç itiraz etmeden, «Gayet tabii,» diyerek, kendisine gösterilen yere oturdu.

«Az önce çıkan adam arkadaşından bir at satın almak istiyordu ama fiyatını fazla pahalı bulmuştu. Ben ona piyasadaki at fiyatlarını verince içi rahatladı. Böylece bir sorun daha çözüme ulaşmış oldu.»

Adamdan sonra içeri giren evli çift oldukça öfkeli görünüyordu. Daha kapı arkalarından kapanmadan adam, «Ben bu kadından boşanmak istiyorum,» diye konuşmayı açtı.

«Neden bunu istiyorsun Donald Burns?» diye sordu Byron, şaşırmış gibi davranarak.

«Nedenini göstereyim size,» diyerek adam başından şapkasını çıkardı ve tepesindeki bandajlı yeri gösterdi. «Artık bu kadın canıma tak etti Mr. Boyd! Daha kapıdan içeri adımımı atar atmaz küt kafama tahta kaşığı indiriyor... Hem de hiçbir neden olmadan.»

«Nedenini ben söyleyeyim,» diye atıldı karısı. «Gecenin geç bir saatinde sarhoş sarhoş eve geldin. Bu bence çok iyi bir neden. Yirmi dört yıllık bir evlilikten ve dört çocuktan sonra, benden boşanmak istiyorsan, sana şu kadarını söyleyeyim, umurumda bile değil. Bence çok iyi.»

Byron arkasına yaslanıp başını üzüntüyle iki yana salladı. «Matilda, Matilda, sizi ne yapayım şimdi ben? Sana, her kızdığında Donald'ın kafasına tahta kaşığı indiremeyeceğini söylememiş miydim? Bir gün onu daha kötü bir şekilde yaralayacaksın. O zaman kendini nasıl hissedeceksin bakalım? Ve sen,» diyerek bu kez de kocaya döndü. «Jenkins'e sana viski satmamasını söylersem ne yaparsın?»

«Umurumda bile değil,» diye mırıldandı adam. «Ben bu kadından boşanmak istiyorum.»

«Bana göre hava hoş,» dedi karısı da.

Byron derin derin içini çektikten sonra, önünde duran kâğıda bir şeyler yazdı. «Pekâlâ, madem öyle istiyorsunuz, ben de sizi kentteki hâkime yollarım. İki, bilemedin üç ay sürer.»

«Beklerim,» dedikten sonra adam, içi rahatlamış bir halde odadan çıktı, karısı da arkasından...

Byron onların gitmesini hafif bir tebessümle izledi. «Yarın sabah yeni evli çiftler gibi olurlar... Zavallı Donald, içkiye hiç dayanıklı değildir. Ayda bir kadeh içti mi hemen sarhoş olur, Matilda

da öfkesinden küplere biner. Ertesi sabah işte bu halde karşıma çıkarlar. Aslında adada boşanmalar pek enderdir.» Kendi kendine güldü. «Belki de kimsenin işine gelmediği içindir.»

Dawn dayanamadı ve, «Belki de, anlaşamayan bir çiftin boşanması daha iyi olur,» dedi.

«Ama Donald ile Matilda birlikte oldukları için mutsuz değiller. Sorunlarına garip bir çözüm yolu getirmeye kalkıyorlar o kadar. Buraya, karşıma gelerek, boşanmaktan söz etmekle, öfkelerini kusuyorlar, öfkeleri geçince de rahatlayıp yeniden eski hayatlarına dönüyorlar. Bunun anormal bir yanı yok bence. Bu adada evlilik çok kutsal sayılır. Bir çift, evlenmeden önce, bu işi enine boyuna düşünür, evlendikten sonra da, bu müesseseyi yürütmek için birlikte çaba gösterirler. Sanırım dünyanın diğer yerlerinde boşanmaların bu kadar çok olmasının başlıca nedeni de bu. İnsanlar evlenmeden önce bu işi hiç düşünmüyorlar, evlendikten sonraysa yürütmek için bir çaba göstermiyorlar.»

«Belki de söz vermenin ne demek olduğunu bilmiyorlardır,» dedi Dawn.

Byron'ın yüz ifadesi değişmişti. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu şimdi. Sonra yumuşak bir sesle, «Sen böyle mi düşünüyorsun, Dawn?» diye sordu. «Söz vermekten mi korkuyorsun?»

«Belki,» dedi Dawn kelimeleri dikkatle seçerek. «Senin gibi ben de, bu işi enine boyuna düşünmek istiyor olabilirim.»

Byron başını iki yana salladı. «Sen hata yapmaktan korkuyorsun. Karşındakinin hatalarını da kabul edemeyeceğinden korkuyorsun.»

Bu sabahki konuşmadan sonra neden Byron'ın yeniden kendisiyle samimileşmek istediğini anlayamamıştı Dawn. Bu konuya girmek istememe-

sine rağmen, o da bu odaya giren diğerleri gibi, kendini odanın havasına kaptırmıştı ve sonunda dayanamayıp Byron'a içini döktü.

«Belki de bir bakıma haklısındır. Ben daha on sekizimi doldurmadan annemle babam ayrıldılar. Aynı durumun benim de başıma gelmesini istemiyorum. Belki de gereğinden fazla tedbirli olmanın başlıca nedeni budur. Elimde olmadan yapıyorum bunu.»

Byron'ın gözlerinde beliren anlayışlı ifade karşısında Dawn çok duygulanmıştı. «Sana bir şey söylemek istiyorum Dawn,» dedi Byron. «Bu kuşaktan kuşağa ailemizde devam etmiş bir şeydir. Bu bizim ilkemiz halini almıştır... Güven. Karşındaki insanın güvenini kazanabilmek için önce ona inanmak ve güvenmek gerekir. Evlilik iki yönlü çalışan bir müessesedir.»

Tam bu sırada kapı açıldı ve içeri başka bir köylü girdi. O büyülü an da, adamla birlikte yok olmuştu. «Bu küçük öğüt için sizden hiçbir şey talep etmeyeceğim,» dedi Byron, yumuşak bir sesle. «Bu müessesemizin size küçük bir armağanıydı.»

Dawn için günün geri kalan bölümü büyük bir neşe içinde geçti. Bütün bu neşesi, güler yüzlülüğü de, Byron'ın artık kendisine kızmadığını bilmekten kaynaklanıyordu.

Hayatının hiçbir döneminde bir erkeğin kendisini böylesine etkilediğini hatırlamıyordu. Byron'ın en ufak bir kaş çatması hayatını karartırken, en küçük bir gülümsemesi, dünyayı toz pembe görmesini sağlıyordu. Şimdiye kadar hiç böylesine duygularının esiri olmamıştı. Bu, kendisi için büyük bir tehlikeydi. Çünkü gün gelecek ayrılacaklar ve birbirlerini bir daha görmeyeceklerdi, hem de bu, çok yakın bir zamanda olacaktı. Bundan sonra çok dikkatli davranmalıydı...

Akşamüstüne doğru hafiften yağmur çiselemeye başladı ve akşam yemeğine kadar da dinmedi. «Bu tipik bir bahar yağmurudur,» diye açıkladı Byron. «Geldiğinin ilk haftasında yağmur yağmaması senin şansındandı. Umarım dışarıda yapacağın bütün çekimleri bitirmişsindir.»

«Hepsini değil,» dedi Dawn. Vernon ile adayı dolaştıkları güne değinmek istemediğinden bu konuyu geçiştirmeye çalışarak, «Yeni inşaat alanının fotoğraflarını çekmek istiyordum... Medeniyet ile tarihin elele verdiği bir görüntü istiyordum.»

«Belki sen gitmeden hava açar,» dedi Byron.

Gitmek... Gitmesine bir haftadan da az bir zaman kalmıştı. Gitmesi gerektiğini biliyordu. Buraya geçici bir süre için gelmişti. Onun asıl işi New York'ta idi. Yine de içinden buradan ayrılmak gelmiyordu.

Tatlılarını yerlerken, Byron ile Maggie derin bir konuşmaya dalıp gitmişlerdi. Dawn da arkasına yaslanıp, iki kardeşin arasındaki bu konuşmayı ilgiyle dinledi.

Byron birden önündeki tabağı iterek Dawn'a döndü. «Hadi bakalım Dawn, bu gece, sana söz verdiğim tur için mükemmel bir fırsat.»

«Tur mu?» Dawn bunu çoktan unutup gitmişti.

Byron ayağa kalkıp, elini ona uzattı. «Hayaletlerden korkmazsın değil mi?»

'Hayır,' diye geçirdi içinden Dawn. 'Ben hayaletlerden korkmuyorum, ben çok daha başka şeylerden korkuyorum.'

Anahtarları almak için Byron'ın çalışma odasına girdikleri zaman genç kız, «Gerçekten bu şatoda hayaletler var mı?» diye sordu. Akşam yemeğinde başlattıkları o tatlı sohbet havasını sürdürmek istiyordu. «Eğer gerçekten varsa, o

zaman yazı çok daha ilginç olur. Bir hayaletle karşılaşma olanağı olduğunu öğrenirlerse, turistleri artık istesen de buradan uzak tutamazsın.»

Anahtarlarını almak için masanın alt çekmecesine eğilmiş olan Byron, başını kaldırıp garip garip Dawn'un yüzüne bakınca, genç kız yanlış bir şey söylediğini düşündü. Ama Byron, «Hayaletler pek ender olarak gerçek olurlar,» dedi. «Ancak şatonun şanına yaraşsın diye birkaç tanesini saklıyoruz. Hangi şato onlar olmadan gerçek anlamda bir şato olabilir ki?»

Ama koridorda yürürlerken, «Bizleri ve burayı daha yakından tanıdıktan sonra, adayı turistlere açma konusunda fikrini değiştireceğini sanmıştım,» dedi.

Dawn duraksadı. «Bir bakıma seninle aynı fikirde olduğumu söyleyebilirim. Niçin burasını açmak istemediğini anlıyorum. Ama diğer taraftan...» Sesi yumuşamıştı, âdeta utanarak, «Düşündüm de,» dedi. «Eğer bu adayı halka açmayı düşünmemiş olsaydınız, o zaman ben de bu güzelliği göremeyecektim. Bütün bunları başkalarından saklamak bence haksızlık olur. Sanırım en doğrusunu yapıyorsunuz.»

Kapıya gelmişlerdi. Byron anahtarı kilide soktuktan sonra, dönüp Dawn'a baktı ve gülümsedi. «Biliyor musun, beni de inandırmaya başladın.»

Kapıyı açıp ardına kadar itti. Burada dar ve dönerek çıkan bir merdiven vardı. «Basamaklara dikkat et,» diye seslenince, sesi çıplak duvarlarda yankılar yaptı. «Elini sağına uzat.» Dawn elini uzatınca, sağındaki tırabzanı hissetti. Byron önünü görsün diye, elinde tuttuğu mumu iyice havaya kaldırmıştı. Gözleri karanlığa alışan Dawn, şimdi zamanın duvarlarda bıraktığı izleri görebiliyordu. «Sana sözünü ettiğim düellonun

geçtiği merdivenler burasıdır... Şuralarda bir yerlerde olmalı,» dedi Byron. «Evet, işte şurada— Dawn mumu aşağı doğru indirince, tırabzanın üzerindeki kılıç izlerini gördü.

İzleri yakından görebilmek için Byron da eğilmişti. Şimdi Dawn onun sıcaklığının, kendisini kötülüklerden koruyan bir örtü gibi sardığını hissedebiliyordu. Genç adamın nefesinde, biraz önce yemekte içtiği şarap kokusu vardı. Her zamanki gibi tertemiz ve çekiciydi.

«Bilemiyorum,» diyerek konuşmasını sürdürdü Byron. «Belki de tırabzanı yerinden çıkarmak istemiştir... Aşağısı epey derindir. Belki de hasmına öldürücü son darbeyi vururken oldu...» Dawn mumu biraz daha yukarı kaldırınca taş duvarın üzerinde yılların silemediği izleri gördü. «Derler ki bu duvardaki lekeler, düşmanın kanıymış.» Dawn'un belli belirsiz ürperdiğini fark edince, «Bence bu rutubetten olmuş,» dedi genç adam.

Birden bir gürültü duyuldu. Küçücük alanda bu ses bomba gibi yankılar bırakmıştı. Bunu küçük bir esinti izledi, mum sönmüştü. Dawn elinde olmadan bir çığlık attı. Karanlıkta el yordamıyla Byron'ı aramaya başladı. Birden genç adamın güven verici elini belinde hissetti. «Kapı çarptı,» dedi Byron. «Rüzgâr kapıyı kapadı. Bir dakika durursan cebimden kibritimi çıkarayım. Yoksa böylesini mi tercih ederdin?» Dawn onun sesindeki muzip ve alaycı tonu hissedebiliyordu. «Ben karanlıktan korkmam.»

Dawn tırabzana tutundu. «Bense mum ışığını tercih ederim.»

Byron kibriti ararken Dawn'a aradan saatler geçmiş gibi geldi. Hatta bir ara o kadar ürktü ki, elinde olmadan uzanıp Byron'a dokundu. Byron buna güleceği yerde elini tuttu ve hafifçe sıktı. Sonunda kibrit bulunmuştu. Byron'ın kibriti çak-

ması üzerine merdivenler birden aydınlandı. «İyi misin? Aman Tanrım sen tir tir titriyorsun.»

«Burası biraz serin,» dedi Dawn. Ölse Byron'a ne kadar çok korktuğunu itiraf etmemekte kararlıydı.

Byron hemen üstünden ceketini çıkarıp genç kızın omuzlarına koydu. «Unutmuşum. Siz Amerikalılar Kuzey Yarıküresinin ısısına alışkın değilsiniz. Burası yirmi derecenin altında değildir ve bence bu sıcaklık yeterlidir.» Dawn'a baktı. Gözlerinde o her zamanki baştan çıkaran, alaycı parıltı dolaşıyordu. «Kendini bu maceraya hazır hissediyor musun? Yoksa geri dönmeyi mi tercih ederdin?» diye sordu.

«Neden dönmek isteyeyim ki?» diye sordu Dawn başını dikleştirerek. «Tersine, senin şu hayaletlerini görebilmek için sabırsızlanıyorum.»

«Öyleyse seni doğruca onların yanına götüreceğim.»

Merdivenler bitmişti. Önlerinde uzanan koridorun zifiri karanlığını mumun ışığı aydınlatamıyordu. «Buradan yağmurun sesini duyamıyor insan,» diye fısıldadı Dawn.

«Buranın duvarları üç metre kalınlığındadır, bazı yerlerdeyse daha da kalındır. Pencere bulunmaz. O dönemlerde insanlar temiz havanın sağlığa zararlı olduğuna inanırlardı... Hele açık duran pencerelerin zararları sayınakla bitmezmiş. İşte geldik.» Üzeri çeşitli izlerle dolu bir kapının önüne gelmişlerdi. Byron elindeki anahtarlardan birini seçip kilide soktu. Kapı dramatik bir biçimde gıcırdayarak ardına kadar açıldı.

Byron elinde tuttuğu mumu odadan içeri uzattı. Hapishane hücrelerini andıran bir yerdi burası. «Tam göründüğü gibi bir yerdir,» dedi Byron. Elspeth ile Grant için yazılmış bir Gal halk şarkısı vardır. Baronun en genç oğluymuş, kızsa

köylü bir genç kız. Baronun oğlu kalbini genç kıza kaptırmış, ama köylü kız onu, kendi yöresinden bir delikanlı ile aldatmış. Bunun üzerine Grant da kendini bu odaya kapatarak kederinden ölene kadar burada oturmuş. Bazıları aşağıdaki odadan onun ayak seslerinin duyulduğunu söylerler. Özellikle böyle bir gecede.» Sesi bir fısıltı halinde çıkıyordu şimdi. «Rüzgârın uluduğu ve yağmurun kulenin duvarlarını yıkadığı gecelerde onun sesini duyabilirmişsin... Elspeth'e olan ölmez sevgisini haykırırmış dünyaya.»

Dawn'un korkuyla ürpermesi üzerine Byron bir kahkaha attı. «Hadi gel, Grant'ın bizim küçük turumuzu engellemek isteyeceğini hiç sanmam.»

Birlikte başka bir odaya girdiler. Burada, odanın tam ortasında kocaman bir yatak duruyordu. «Burası büyükannemle büyükbabamın yatak odasıymış,» diye açıkladı Byron, kapıyı arkalarından kapatırken. Mumu yatağın başucundaki komodinin üzerine koydu. «Hâlâ bu odayı temizletip tozunu muntazaman aldırtırız, ama nedenini bir tek Tanrı bilir. Sanırım Boyd ailesinin fertlerinin bu odada doğması bunun başlıca nedeni.»

Dawn yatağın üzerine örtülmüş olan örtüye dokundu. «Ne kadar da güzelmiş. Bunu neden burada sakladığınızı anlayamadım. Tam şato hayatını yansıtan nefis bir örnek.»

«Özel hayatımızı kendimize saklamaya hakkımız var herhalde?»

Dawn örtüyü incelerken Byron da onun yanına gelmişti. Genç adamın kollarının beline dolandığını hissedince, hiç düşünmeden ondan yana döndü. Dudakları birleştiği an, Dawn sabahtan beri bu anı büyük bir özlemle beklediğini fark etti. Kollarını onun boynuna doladı ve onu kendine doğru çekti.

Byron onun saçlarını tutan tokayı çıkarıp yatağın üzerine atınca, Dawn'un ipek gibi yumuşak saçları omuzlarından aşağı dökülüverdi. Byron bir buklesini parmağına doladıktan sonra bunu dudaklarına götürüp yavaşça öptü.

«Ne güzel saçların var,» diye fısıldadı. «Tam yatak odasına layık bu saçlar. Saçlarını benim hatırım için hep böyle bırak benim çekici... benim büyülü prensesim... Beni büyülü ağının içinde esir ettin, senden hiçbir zaman kurtulamayacağım... Hiçbir zaman...»

Yeniden dudakları birleştiği zaman Dawn için her şey silinip gitmişti. Genç adam onu yavaşça kucağına alıp yatağın üzerine yatırdı. Şimdi genç adam onun bluzunun düğmelerini açmaya başlamıştı. Dawn'un her yanı ateş gibi yanıyordu, yine de yavaşça Byron'ın elini tuttu. «Hayır, Byron...» diye fısıldadı. «Ne yapıyorsun sen?»

«Seninle sevişeceğim,» diye fısıldadı Byron. «Bu gecelik bana inanmanı ve kendini tümüyle bana teslim etmeni istiyorum...»

«Lütfen yapma...»

Bluzunun düğmeleri açılmıştı bile. Byron bir süre hiçbir şey söylemeden onun çıplak göğüslerini seyretti. Sonra, «Çok güzelsin,» diye fısıldadı. Eğilip göğüslerini öptü, sonra başını kaldırıp genç kızın gözlerinin içine baktı. «Bana gerçeği söyle Dawn. Beni istediğini söyle.»

Dawn hıçkırmamak için kendini tuttu. Onun olmak için yanıp tutuşuyordu... Ama bunun bir gecelik değil, bir ömür boyu sürmesini istiyordu o.

Ağır ağır bluzunun düğmelerini iliklemeye başladı. «Hayır,» dedi. Sonra bir kez daha, «Hayır!» dedi.

Byron birden doğrulup oturdu. Şimdi karşısındaki duvarla konuşuyordu.

«Bir erkekten ne beklersin Dawn?» diye adeta vahşice sordu.

Her nasılsa Dawn kendinde konuşacak gücü bulmuştu. «Süreklilik,» dedi yarı fısıltı halinde. «Güven ve... süreklilik.»

Byron ani bir hareketle oturduğu yerden fırladı. «Fazla bir şey istemiyormuşsun.»

Dawn'un yattığı yere geldi ve başucunda duran mumu aldı. Mum ışığında yüzü sert hatlı ve biraz yabancı gibiydi. Bu yüz, bedelini ödemeye hazır olmadığı için elinden kaçırdığı imkândan dolayı kendini aldatılmış hisseden bir insanın yüzüydü.

Dawn kendini zorlayarak yataktan doğruldu ve Byron'm peşinden odadan çıktı. Bluzunun düğmelerini iliklerken elleri ona hissizleşmiş gibi geliyordu. Ve yatak odasmm kocaman tahta kapısı arkalarından kapanırken, Dawn içinde bir burukluk hissetti. Byron ona bir gecelik mutluluk teklif etmişti. Belki de bir gece, hiçbir zamandan daha iyiydi, bilemiyordu...

YEDİNCİ BÖLÜM

Byron ve Dawn arasındaki ilişki yeniden iş ilişkisi haline dönüşmüştü. Durum bu aşamaya geldikten sonra, Dawn, ilişkilerinde bir değişiklik yapmamakta kararlıydı. Bir daha aynı hatayı işlemeyecekti. Sürekli kendi kendine, en doğru olanı yaptığını söylemesine rağmen, içindeki şüphe gün geçtikçe artıyordu. Eğer o gece kendini Byron'a teslim etmiş olsaydı, o zaman genç adam haklı çıkacaktı... Kısacası, buraya macera aramak için gelmiş bir genç kız durumuna düşmüş olacaktı. Kendine olan saygısı, bu duruma düşmesini engellemişti. Ama bir bakıma Byron yine haklı çıkmıştı, çünkü o gece kapı arkalarından kapandığı andan itibaren Dawn, genç adamı etkilediğini bile bile, orada kalmış ve onun öpücüklerine cevap vermişti. Ve bu, Byron için söz vermek demekti. Son anda da sözünden cayıp 'Hayır,' deyivermişti. Byron'ın kendisine kızdığını hatta nefret ettiğini biliyordu, ama genç adamın duygularını belli etmemesi en iyi yanıydı. Bu da onun kendisine karşı olan saygısıydı.

Şato hafta sonunda verilecek olan şenliğin hazırlıklarıyla hareketlenmişti. Köyden gelen bir düzine kadar genç kız şatoyu baştan aşağı temizliyorlardı. Ve sabahtan akşama kadar ocakta çeşit çeşit tatlılar ve çörekler pişiriliyordu. Dawn kalbinin derinliklerinde bir sızı duyuyordu. Kim bilir Noel'de burası nasıl olurdu? Bu kış Noel'i nasıl geçireceğini çok iyi biliyordu. New York'da, Park Avenue'daki dairesinde, şöminede yanan

odunları seyrederken Byron'ın hayalini gözlerinin önünden silmeye çalışacaktı.

Ona karşı göstermiş oldukları konukseverlikten dolayı, elinden geldiğince Maggie'ye yardımcı olmaya çalıştı. Geriye, çekilecek pek fotoğraf kalmamıştı artık. Bundan sonra festivalin fotoğraflarını çekecekti, ardından da işi bitecekti. Makalenin nasıl olacağını kafasında planlamıştı, bu nedenle geriye bir tek iş kalıyordu; o da yazdıklarını daktiloda temize çekmek. Hem mutfakta köylü kızlarla birlikte çalışmak çok hoşuna gitmişti. Her yanı una bulanmış bir halde hamur yoğururken, bu işten ne kadar büyük bir zevk aldığını düşündü bir an.

«Bundan daha iyi zamanlama olamazdı,» dedi Maggie bir akşamüstü birlikte hamuru keserlerken. «Hilary, festivalin hemen ertesi günü buradan ayrılıyor, bu arada Byron da son durum hakkında kesin bir karara varmış olacak... Umarım iyi niyeti ve neşeyi simgeleyen böyle bir gecede Byron fikrini değiştirip olumlu bir karar alır.»

«Neden Hilary gitmeden önce bir karara varması gerekiyor?» diye sordu Dawn.

«Thomas Mann ile yaptıkları anlaşma her yıl yenileniyordu... Perşembe akşamı anlaşma bitiyor... Bu şartlar altında bir beraberlik sürdürmeleri zor olabilir, ama bu bir gelenek halini almıştı. Korkarım bu yıl Byron kontratı yenilemeyecek.»

«Vernon bunun bir hata olduğu kanısında... İş açısından tabii,» dedi Dawn.

«Doğru söylemiş. Maddi açıdan büyük bir kayıp olacak. Diğer taraftan imalathaneyi tek başına yürütmek, Byron'ın omuzlarına büyük bir yük bindirecek. Her şeyi tek başına halledemez. Buna hiçbir erkek dayanamaz.»

Dawn kaç erkeğin sırf prensipleri uğruna böyle bir karar alabileceğini düşündü.

«Aman Tanrım!» diye inledi Maggie birden. «Neredeyse unutuyordum. İşçiler Byron'a meşaleleri nereye koyacaklarını soracaklardı. Byron'ı bulup ona bunu hatırlatır mısın tatlım? Sanırım hâlâ Vernon ile birlikte ofisinde çalışıyordur.»

«Olur,» dedi Dawn unlu ellerini bir havluya silerken. Kuledeki geceden sonra ilk kez Byron ile yüz yüze geleceklerdi.

Çalışma odasının kapısı açık olduğundan Dawn hiç duraksamadan içeri girdi. Onu ilk fark eden Vernon olmuştu. «Merhaba Dawn. Herhalde Byron'ı görmek istiyorsundur? Bana aldırma, işimiz bitti.»

Onu görünce, Byron elindeki gitarı masasına dayadı ve ayaklarını yere indirdi. Sandalyesine iyice yaslandıktan sonra, başını kaldırıp Dawn'un gözlerinin içine baktı.

«Maggie dedi ki...» Tanrım, ne diyeceğini unutmuştu. Meşalelerle ilgili bir şeydi galiba... «Maggie dedi ki, işçilerin yanına gidip, meşaleleri nereye yerleştireceklerini söyleyecekmişsin. Seni bekliyorlarmış.»

«Ne kadar sıkıcı bir iş.» Genç adam iyice arkasına yaslanıp gözlerini kıstı. «Vernon sen gitsene. Geçen yıl nereye koyduğumuzu hatırlıyorsundur, hem birazdan Hilary gelecek.»

Hilary! Dawn sarsılmıştı. «Birini bekliyorsan seni tutmayayım...»

«Başka bir şey daha mı vardı?» diye sordu Byron, tek kaşını hafifçe kaldırarak.

«Hayır, yoktu,» dedi Dawn.

Vernon yanından geçerken, «Seni gördüğüme sevindim,» dedi. Dawn da onun arkasından odadan çıktı. Byron, «Hilary bir takım evrakları almaya gelecek...» diye seslendi arkalarından. «En

son mali bütçeyi istiyor, babası buna bakarak para işini ayarlayacak.»

Byron'ın neden zahmet edip de bunu kendisine açıklamak gereğini duyduğunu merak etmişti Dawn. Durdu. «Demek kararını verdin.»

«Beğenmedin mi?» diye sordu Byron ona.

Dawn tam ona cevap vermeye hazırlanırken, birden vazgeçti. «Bu beni ilgilendiren bir konu değil.»

«Bu şatoda seni ilgilendirmeyen pek çok şey var,» dedi Byron iğneleyici bir tonla. «Yine de sen fikir yürütmekten geri kalmıyorsun. Şimdi fikrini açıkla bakalım.»

«Bence bu çok çocukça bir davranış.»

Byron'ın tek kaşı hemen havaya kalkmıştı. «Demek çocukça buluyorsun?»

«Evet çocukça. Duyguların iş hayatını etkilemesi, mantığı gölgelemesi hoş bir şey değil. Önce iş hayatında özel hayatını birbirinden ayırmasını bilmen gerekir. İkinci olarak da, bunu sırf Hilary'den öcünü almak için yapıyorsun. Aslında incittiğin bu işte hiç suçu olmayan iki kişiden başkası değil, bunlar biri sensin diğeriyse Thomas Mann. İşte bu nedenle yaptıklarını çocuksu buluyorum,» diye sözlerine son verdi.

«Senden sadece fikrini sordum, sense bana uzun bir nutuk attın. Teşekkür ederim Miss Morrison.» Gözleri Dawn'ın arkalarında bir yere takılmıştı. «İyi günler.»

Dawn arkasını dönünce Hilary ile burun buruna geldi. Hilary her zamanki gibi gayet itinalı giyinmişti. «Sana ne yapmışlar böyle?» dedi Dawn'u tepeden tırnağa süzerek. «Şimdi de seni mutfakta mı çalıştırıyorlar yoksa?»

Dawn üstünde hâlâ önlük olduğunu ve pantolonunun içinde kaldığını ilk kez o zaman fark etti. Yanakları kızardı.

Byron, «Burnunun ucunda da un var,» deyince iyice kızardı.

«İzninizle, gidip yüzümü yıkayayım,» diyerek oradan ayrıldı.

Maggie'ye yardım etmek üzere yeniden mutfağa döndü. Fırının boğucu sıcağını atmak için, mutfağın bütün pencereleri ardına kadar açılmıştı. Dışarı bakan Dawn, havanın kapalı olduğunu görünce, Maggie'ye, «Yağmur yağarsa ne olacak?» diye sordu.

«Yağmur hiç kimsenin keyfini kaçıramaz,» dedi Maggie neşeyle. «Tenteler hazır, hemen gereriz. Eğer yağmurda eriyeceğini sananlar varsa, şatoda onları ağırlayacak kadar bol odamız var. Aslını ararsan her yıl bir kez olsun sağanağa yakalanmışızdır, ama hiç kimse bundan etkilenmedi. Tentelerin altında oturup yağmurun sesini dinlemek kadar romantik bir şey düşünemiyorum.»

Maggie'nin gözlerindeki imalı bakış üzerine Dawn hemen başını çevirdi.

«Daha önce duydun mu bilmem ama, bu festivalin kökeni, putperestlerin bir aşk ayinine dayanır,» diye açıklamaya devam etti Maggie. «Bu festival aslında bahar ekinoksunun bir parçasıdır. İlkbaharın ilk günü, hem insanlar hem de doğa açısından, verimliliğin simgesi olarak kabul edilirmiş. Bahçede orgiler filan vereceğimizi sanmanı istemem, ama bu festivalin akla hayale gelmeyecek kadar romantik bir havası vardır. Bahar Festivali'nden sonra her yıl doğum oranının yüzde yirmi beş arttığı söylenir.» Maggie kendi kendine güldü. «Ne kadarı doğru bilemem. Ama bildiğim bir şey var, o da genç kızların bu gece bir evlenme teklifi alması ihtimali, yılın diğer gecelerine oranla daha yüksektir. Falkone arazisinin toprakları her yıl birçok mutlu beraber-

liğin başlamasına neden olmuştur. Aklıma gelmişken...» Başını kaldırıp Dawn'a baktı. «Sana da uygun bir kıyafet bulmamız gerek.»

«Kıyafet mi?»

«Gayet tabii. Hepimiz üstümüze eski çağlara ait kıyafetler giyeriz. Bunun nasıl başlatıldığını kimse bilmez, ama her yıl bu böyle yapılır. O kadar renkli ve romantik oluyor ki anlatamam. Neyse sen de göreceksin. Senin için özel bir kıyafet bulmalıyız. Şu boyun posun ve saçlarınla masal kitaplarından çıkmış bir periye benzeyebilirsin.»

Dawn pencereden Hilary'nin, koltuğunun altında bir evrak dosyasıyla garaja doğru yürüdüğünü görebiliyordu. İşleri hiç de uzun sürmemişti. Aynı anda Byron'm sesini arkasında duyunca içinde bir suçluluk hissi uyandı.

«Dawn'un kıyafeti için düşünmene hiç gerek yok Maggie,» dedikten sonra genç kıza döndü. «Birkaç dakikalığına buradan ayrılabilirsen, seninle konuşmak istediğim bazı şeyler vardı.»

Dawn'un içi birden daralıvermişti. Hiçbir şey söylemeden doğruca musluğa gitti ve elini yüzünü büyük bir itinayla yıkadı. Ardmdan önlüğünü çıkarıp yerine astı. Belki de Byron, ondan bugün gitmesini isteyecekti.

Tek kelime bile etmeden Byron'm peşi sıra koridora çıktı. Genç adam birden duraksayarak, «İşin bitmişti, değil mi?» diye sordu.

Byron'm, üzerinde yarattığı etki korkunç bir şeydi. Onun varlığmı yanında hissetmek bile Dawn'a yetiyordu. Elini uzatıp onun yanağını okşamamak için kendini zor tutuyordu.

Sinirli sinirli, «Bitmiş sayılırdı,» dedi. «Ama daha festivalin fotoğrafları var. Mümkünse onu da görmek isterim. İlginç olacağını sanıyorum.» Ama alacağı cevap ne olursa olsun Byron'a kal-

mak için yalvarmamakta kararlıydı.

Byron hayretle ona baktı. «Neden kalmayacakmışsın sanki? Bildiğim kadarıyla daha pazara kadar burada değil misin?»

«Öyle,» dedi Dawn şaşkın bir halde. «Ama biraz önce Maggie'ye kıyafet konusunda düşünülecek bir şey olmadığını söyleyince... Benim bir an önce gitmemi istediğini sandım.»

Byron sabırsız bir tavırla ona baktı. «O işle bizzat ben ilgilenirim demek istemiştim. Maggie'nin zaten yeterince işi var.»

«Öyleyse,» dedi Dawn içi birden rahatlamış bir halde. «Benimle ne konuşmak istiyordun?»

«Bugüne kadar yaptığın çalışmalara bir göz atmak istiyordum,» dedi Byron emredercesine.

«Çektiğim fotoğrafları mı kastetiyorsun? Korkarım bu olanaksız. Basılmadan önce sana kopyelerini gönderebilirim, ama sana yapabileceğim yardım bundan ileri gidemez.»

Byron can sıkıntısıyla başını salladı. «Neden sen gitmeden önce onları göremiyorum?»

«Çünkü develope edilmediler.»

«Sen filmleri banyo etmesini bilir misin?»

«Gerekli teçhizat olursa ederim.»

«Öyleyse filmleri al ve benimle gel.»

Dawn hâlâ ne olduğunu anlayamamıştı, odasına çıktı ve filmleri alıp aşağı indi. Byron onu mutfağın yanındaki küçük bir odaya götürdü. Burası tam teşekküllü bir fotoğrafhaneydi.

«Karanlık oda!» diye bir hayret çığlığı attı Dawn.

«Eski bir çamaşırhane,» diye düzeltti onu Byron. «Ama sanırım şimdilik işini görür. Kentteki fotoğrafçıdan gerekli bütün malzemeleri aldım, ama eğer bir eksiği varsa, bana bildir, hemen getirteyim.»

«Burada bir karanlık oda olduğunu bilmiyor-

dum,» dedi Dawn hayretle. «Neden bana söylemedin?»

«Çünkü daha bu sabah yapımı bitti de ondan.»

«Bir kerelik kullanılacak bir yer için ne çok para harcamışsın,» dedi Dawn, onun ne kadar zengin olduğunu unutarak.

«Bence değecek,» dedi Byron. «Bunu tekrar kullanma imkânı olabilir.» Odanın kapısını açtı. «İşini bitirir bitirmez fotoğrafları bana getir.»

Dawn günün geri kalan bölümünü büyük bir mutlulukla karanlık odada geçirdi. Filmlerin yıkanmasına sırayla başladı. Önce misafirlerin kalacağı odalar, ardından şato, çevresi, daha sonra da Vernon ile birlikte yaptıkları ada turu esnasında çektiği fotoğraflar.

Fotoğrafların çok güzel çekilmiş olduğunun farkındaydı. İşini bitirdiği zaman göğsü gururla kabarmıştı. Bir an önce bunları Byron'a gösterebilmek için sabırsızlanıyordu. Sonunda fotoğraflarını eline alıp Byron'ı aramaya başladı.

Genç adam çalışma odasındaydı. Dawn fotoğrafları Byron'ın çalışma masasının üzerine yaydı. Fotoğrafların güzel olduğunu biliyordu, ama yine de Byron dikkatle fotoğrafları incelerken heyecanlandığını hissetti. Acaba bunları neden yayınlanmadan önce görmek istemişti? Onun hesabına çalışmıyordu ki. Yoksa Dawn adadan ayrılmadan önce yapılan iş hakkında bir fikir mi yürütmek istiyordu? Ne hakla böyle bir şeye kalkışabilirdi? Hem Byron fotoğrafçılıktan ne anlardı? Çektiği fotoğraflarda kusur bulmaya hiçbir hakkı yoktu onun.

Byron başını masadan kaldırdığı zaman, Dawn kendini, yavrularını düşmandan korumaya hazır bekleyen bir arslan gibi hissediyordu. Byron tekrar gözlerini masada duran fotoğraflara çevirerek, «Dawn,» dedi. «Bunlar tek kelimeyle ha-

rika söyleyecek söz bulamıyorum.»

Dawn inanmaz gözlerle ona bakıyordu. Uzun zamandan beri tuttuğu nefesini bir solukta koyverdi.

Byron aynı saygılı tonla, «Gerçeği söylüyorum,» dedi. «Ne benim ne de bu adada yaşayanların gözüne çarpmayacak şeyleri görüp yakalamışsın. Adanın gerçek havasını yansıtmasını becermişsin. Yalnız şatoyu değil... Adayı tümüyle gözler önüne sermeyi başarmışsın. Sanki bunlar fotoğraf değil de canlı birer nesne gibi görünüyor insanın gözüne. Başka nasıl tanımlayabileceğimi bilemiyorum.» Başını kaldırıp genç kızın gözlerinin içine baktı. Byron'ın gözlerinde tatlı bir ışık yanıyordu. «Sevdiğim, kendi bedenim kadar iyi tanıdığım bu yeri adeta... yeniden bulmuş gibi oldum. Buraya hayat kazandırmışsın. Sana şu kadarını söyleyeyim; bu resimlere baktıktan sonra, senin de burasını en az benim kadar sevdiğine inanmaya başladım.»

Dawn utanarak, «Sanırım gerçekten öyle,» dedi. «En azından duygularımı fotoğraf makinem aracılığıyla dile getirmeye çalıştım.»

Byron'ın gülümsemesi genç kızın içini büyük bir huzurla doldurmuştu. Bu gülümseme her şeye değmişti doğrusu. Sanki bütün hayatı boyunca bu sözleri, onun dudaklarındaki bu gülümsemeyi, kısacası bu anı beklemiş gibiydi genç kız. O gözlerde saklamaya çalışılmayan bir gurur, bir beğeni vardı ve Dawn mutluluktan uçuyordu.

«Bunların bir süre için bende kalmasında bir sakınca var mı?» diye sordu Byron.

«Yo, hayır, hiçbir sakınca yok. İstersen hepsi sende kalabilir. Nasıl olsa bende negatifleri var,» dedi Dawn büyük bir cömertlikle.

Byron yeniden fotoğrafları incelemeye başladı.

«Buna sevindim işte. Makaleyi de sen mi yazacaksın?»

Dawn başıyla onayladı. «Aslında pek fazla bir şey yazacak değilim. Genelde bu tür dergilerde kural, fotoğraflarla anlatmaktır. Ben sadece kısa bir özet verip ardından resim altlarını yazacağım. Gerisi fotoğraflara kalıyor.»

«Fotoğrafların da bunu yapıyor zaten,» dedi Byron. «Evet, gerçekten öyle.» Dudaklarında yarı alaycı bir gülümseme belirmişti. «Şimdi benim, sandığın kadar kötü bir yaratık olmadığımı anladın, değil mi? Eleştirilerimde çok sert çıkışlar yapabilirim ama övgüye değer bir şey olduğu zaman hakkını vermekten de kaçınmam. Belki de ben hayatta mükemmelliği arayan bir insanım.»

«Madem öyle diyorsun, o zaman övgüne layık olduğum için ne kadar sevinsem azdır.» Dawn aslında gerçeğin ta kendisini dile getiriyordu. Çok ama çok sevinmişti, adeta bulutların üzerinde uçuyordu.

Byron gayet ciddi bir tavırla, «Hiçbir zaman dalkavukluk etmem,» dedi. Sonra birden konuyu değiştirerek, «Festival gecesinde de çalışmak zorunda olman ne kadar kötü,» dedi. «Fotoğraf makinesinin gerisinden bakarsan bu olayın havasına giremezsin.» Gözlerini Dawn'un gözlerine dikmişti, dudaklarında kışkırtıcı bir gülümseme vardı. «Oh, unuttum. Sen olayların içine girmekten kaçınırsın, öyle değil mi?»

Dawn'un bütün keyfi bir anda kaçmıştı. «Benim yerine getirmem gereken bir görevim var,» dedi soğukça.

Byron'ın sesi aniden vahşileşmişti. «Bence, birisi sana birkaç bardak viski içirirse, büyük bir iyilik etmiş olur. Böylece, hiç olmazsa bir geceliğine her şeyi unutursun, en başta da mesleğini... Ve işin keyfine varmaya çalışırsın.»

«Umarım bunu yapacak adam, bir hayat boyu bana katlanmaya hazır olur,» dedi Dawn havalı bir tavırla. «Çünkü o zaman işimden olurum.»

Byron koltuğunda iyice geriye yaslandı. Gözlerinde hiç de hoş olmayan bir ışık parlıyordu. «Yoksa bana bir teklifte mi bulunuyorsunuz Miss Morrison?» diye sordu.

Dawn bir anda kıpkırmızı kesilmişti. Bu soruya verilecek havalı bir cevap bulamamıştı. Sadece, «Hayır,» diyebildi. Birkaç saniye içerisinde, havalı, kendinden emin bir iş kadınından, kekeleyen, ne yapacağını bilmez okullu bir genç kıza dönüşüvermişti. Şu anda içinde tek bir istek vardı: Karşısında oturan, sevmekten korktuğu bu adamdan bir an önce uzaklaşabilmek!..

Byron ağır ağır, «Beni düş kırıklığına uğrattın,» dedikten sonra masanın üzerine yaydığı fotoğrafları aceleyle toplamaya başladı. Başını kaldırmadan, «İzninle, benim yapılacak bazı işlerim var,» dedi.

Dawn kendini kralın soytarısı gibi hissetmeye başlamıştı. Keyfi olduğu zaman onu yanına çağırıp, dilediğince onunla eğlenen, işi bittiği zaman da bir köşeye atmaktan çekinmediği bir soytarı, ya da kukla...

Festival öncesi günlerinin hepsi de hazırlık telaşı içinde geçti. Dawn ister istemez kendini bu havaya kaptırmıştı. Buradan ayrılacağı günü düşünmemek için, ne iş bulursa yapıyor, herkesin yardımına koşuyordu. Şu anda tek isteği, hiçbir şey düşünmemekti. Hayat acımasızdı. Yirmi beş yıllık yaşamı boyunca bunu öğrenmişti, ama hiçbir zaman ne kadar acı olduğunu şu anda olduğu kadar derinden hissetmemişti. Festivalin verileceği gün gelip çatmıştı. Artık geriye sayılı saatler kalıyordu. Festival bitecek, ardından Dawn bavullarını hazırlayıp herkesle vedalaşa-

cak ve ertesi gün de yola koyulacaktı. Ve arkasında, umduğundan fazlasını bırakarak Atlantik Okyanusu'nun öbür kıyısına uçacaktı.

Eline tutuşturulan telgrafa bakarken, aklından binlerce kötü şey geçiyordu. Başlığına şöyle bir göz attıktan sonra, «Editörümden geliyor,» dedi titrek bir sesle. Neler olmuştu acaba? Yoksa Byron blöfünü görerek, yayınevine telefon mu etmişti? Ondan şikayetçi mi olmuştu? Yoksa Dawn'un hemen geri dönmesini mi istiyorlardı? Dawn böyle bir telgrafın yollanması için başka bir neden göremiyordu.

Aceleyle telgrafı okuduktan sonra, yanlış okumadığından emin olmak için yeniden, ama bu kez daha dikkatli bir biçimde okumaya başladı:

'DAWN STOP FOTOĞRAFLARA BAYILDIM STOP HEBRIDELER ÜZERİNDE BİR ÇALIŞMA YAP STOP İKİ HAFTA DAHA İZİNLİSİN STOP JOE.'

Başını kaldırıp, yardım istercesine Byron'ın yüzüne baktı. Elinde tuttuğu telgraf kucağına düşmüştü. «Editörüm... Adada biraz daha kalmamı istiyor. Hebrideler üzerine bir çalışma yapmamı istiyor. Fotoğraflardan söz ediyor, ama bunların hangi fotoğraflar olduğunu anlayamadım.»

«Umarım bana kızmamışsındır,» dedi Byron gayet sakin bir tavırla. «Ama bana verdiğin fotoğrafları artı bir de takdir mektubunu onlara ekspres postayla yolladım. Burada olduğuna göre ve burasını sevdiğine göre diye düşündüm, Hebrideler üzerinde de bir yazı dizisi hazırlayabilirsin.»

«Yani bütün bunlar senin başının altından mı çıktı?» diye sordu Dawn hayretle.

Byron hafifçe omuzlarını kaldırdı. «Bir öneride bulunmuş olabilirdim, ama ciddiye alınacağını sanmıyordum.»

Genç adam yüzündeki mutluluk ifadesini görmesin diye başını önüne eğdi Dawn. Bu güzelim Iskoç adasında iki hafta daha kalabilecekti demek! Byron'ın yanında geçireceği iki hafta daha! Artık iki gün sonra vedalaşmak zorunda değildi... Bir türlü inanamıyordu.

Ama en önemlisi, bütün bunların Byron'ın bir önerisi üzerine gerçekleşmiş olmasıydı. Demek o da kalmasını istiyordu. Bunu o kadar çok istiyordu ki, editörüne bir mektup yazmak zahmetine bile katlanmıştı. Burada isteniyordu!

İstendiğini bilmekten daha güzel ne olabilirdi? Hayatında ilk kez bir yere ait olduğunu hissediyordu. Ve günün birinde bu aitliğin bir ömür boyu süreceğini umuyordu. Ve hayatında ilk kez, Byron'ın da kendisiyle aynı şeyleri istediğini sanıyor, umuyordu...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bütün gün insanlar şatonun mutfağı ile bahçe arasında, ellerinde tepsilerle mekik dokudular. Bütün bu koşuşmalar insanın üzerinde bir festivalden çok, aile arası bir toplantı yapılacakmış gibi bir izlenim uyandırıyordu.

«Eğer her şeyi şimdiden düzenlemezsek, akşama tam bir keşmekeş içinde oluruz,» diye açıkladı Maggie. «Güneş battıktan sonra ve viskiler içilmeye başlanınca herkes kendinden geçer.»

Öğle yemeğine o gün biraz geç oturmuşlardı Yemek sırasında Dawn bir fırsatını bularak, «Madem bu adada birkaç hafta daha kalacağım, Falkone arazisi her yere yakın olduğuna göre, çalışmalarımı buradan yürütebilir miyim?» diy sordu. Endişeyle Maggie'ye baktı. «Sizce bir sakıncası yoktur umarım?»

Byron'm gözlerinde muzip bir pırıltı dolaştı «İlk paralı misafirimiz... Sen ne dersin bu işe Mags?»

Maggie ters ters kardeşine baktı. «Paralı misafir mi? Sen öyle san!» Dawn'a döndü. «Tabii ki burada kalabilirsin tatlım, ama bizim özel misafirimiz olarak. Başka türlüsünü kesinlikle kabul edemem.»

Byron, «Böyle yaparsan hiçbir zaman kâr sağlayamazsın,» dedikten sonra yeniden yemeğini yemeye başladı.

«Dergim size bu parayı primimden öder,» dedi Dawn, Byron'a.

«Ada ile öbür yaka arasında bir ulaşım arac

bulmalısın kendine,» diye hatırlattı Byron. «Arabalı Oban'a kadar gider.»

«Dawn bizim motorlarımızdan birini kullanır. Bir adamımızı onu dolaştırması için ayırabiliriz,» dedi Maggie.

«Buna hiç gerek yok, başınıza dert olmak...»

Byron, «Hele bir düşüneyim bakalım,» diyerek onun sözünü kesti. «Başımıza dert olup olmayacağına o zaman karar veririz.»

Dawn, işleri zora koştuğu için Byron'a kızmıyordu. Bir bakıma kendisi de onu zora koşmuştu. Ama önünde uzanan iki hafta, kendisini affettirmek ve hatalarını düzeltmek için yeterli bir süreydi. Byron ne derse desin ve ne yaparsa yapsın, Dawn bu iki haftanın onun sayesinde gerçekleştiğinin farkındaydı.

Öğleden sonra kadınlı erkekli bir grup, at arabalarıyla çiçek getirmeye başladılar. Bahçenin her yanını getirdikleri bu çiçeklerle süslediler. Dawn da bu süsleme çalışmalarına yardım etti ve bu arada kendine birkaç dost bile edindi. Bunlardan biri on dört yaşlarında bir oğlandı, diğeriyse genç bir kız. Sean adındaki oğlan çiçeklerden yaptığı küçük tacı Dawn'a sunduğu zaman, genç kız tacı başına yerleştirmesi için başını eğdi. Sean el emeğinin beğenilmesinden son derece memnun bir halde yeniden işinin başına döndü.

Akşamüstüne doğru yanlarına gelen Byron, Dawn'un başındaki tacı hemen fark etmişti. «Bunu nereden buldun?»

«Bunu mu? Bir hayranım verdi,» dedi Dawn.

Sean hemen yerinden kalkarak, «Ben verdim efendim,» diye atıldı.

Byron'ın yüzündeki karanlık ifade bir anda dağılmıştı. «Dikkatli ol,» diye uyardı Dawn'u yanından ayrılmadan önce. «Çoğu genç kız bundan da-

ha azma bile tavlanmıştır.»

Saatine bir göz atan Dawn, banyo yapmak için ancak zamanı olduğunu fark etti. Aceleyle odasına çıkıp, yerlere kadar inen bornozunu giydi. Koridora çıktığında Byron'm da aynı anda odasından çıktığını gördü. Genç adamın omuzlarından aşağı dökülen saçlarına nasıl baktığını gören Dawn'un aklına, kuledeki odada kulağına fısıldamış olduğu sözcükler geldi. 'Tam yatak odasına layık bu saçlar,' demişti. Genç adamın da o sırada bunu aklından geçirdiğini anlamak zor olmamıştı Dawn için.

Tam onun yanından geçip gitmeye hazırlanırken Byron birden, «Neden saçlarını hiç kestirmedin?» diye sordu.

Dawn ona doğru döndü. «Efendim?»

«Saçların,» dedi Byron sertçe. «Kadınlığını gizlemek için bunca çaba harcarken, neden bu saçları da kestirmedin?»

Dawn bu soruya verilecek uygun bir cevap bulamadığından genç adamın yüzüne öylece bakıyordu.

«Ben söyleyeyim istersen,» dedi Byron. «Erkekleri çıldırttığını bildiğin için kestirmedin. Bilinçaltın kadınlığını bir türlü reddedemiyor, gördün mü?»

«Saçmalıyorsun,» diye kekeledi Dawn. «Bunun senin söylediklerinle hiçbir ilgisi...»

Byron'm dudaklarında bir gülümseme belirdi. «Var tatlı Dawn, hem de nasıl var. Sandığından da daha fazla, kadınsın sen. Gün gelecek, bana bunu ispatlamam için bir fırsat vereceksin.»

Byron ona arkasını dönüp odasına girdi. Dawn genç adamın söylediklerinin altında yatan gizli anlamı anlayınca kıpkırmızı kesildi. İçinde hem bir beklenti hem de bir korku vardı. Onun kafasının içinden geçenleri bir türlü anlayamıyordu.

Neden sık sık ona karşı bu kadar farklı davranıyordu? Daha geçen gece, kuledeki yatak odasında, istediklerini elde edemediği zaman öfkesinden deliye dönmüştü. Dawn artık onun kendini istemediğini sanırken, editörüne bir mektup yazarak, daha bir süre burada kalmasını sağlamıştı. Şimdiyse, Dawn'a ileriye dönük bir söz veriyordu.

Ama Byron kendisi için hep bir açık kapı bırakıyordu. Dawn'un şartlarını çok iyi bilmesine rağmen, istenilen teklifte bulunmamakta diretiyordu. Belki de aralarındaki sadece fiziksel bir çekimdi? Belki de bu hep böyle kalacaktı?

Dawn odasına geri döndüğü zaman, yatağmm üzerine bırakılmış bir elbise gördü. Yakından inceleyince, onun güzelliğine hayran kalmaktan kendini alamadı. Maggie festivalde giyilen kıyafetlerin romantik olduğunu söylerken abartmamıştı, ama bu elbise, romantik olduğu kadar seksiydi de.

Gök mavisi renginde tülden dikilmiş nefis bir ortaçağ tuvaletiydi bu. Belinde gümüş bir kemer vardı. Kolları uzun ve genişti, ama göğüs ve sırt kısımları cömertçe açıkta kalıyordu. Yerlere kadar inen etekler, yürürken, insanda, sanki uyuyormuş gibi etki yaratıyordu. Tuvaletin içinde Dawn kendini adeta çıplak hissetti. Neyse ki festival karanlıkta olacaktı.

Birden kıyafetinin renkleri dikkatini çekti. Gök mavisi ve gümüş... Bunlar Boyd ailesinin armasının renkleriydi. Dawn bir an aklından bunun bir önemi olup olmadığını geçirdi.

Saçını kurutup makyajını tamamladığı zaman karanlık basmıştı. Genç kız aşağıdan yükselen şarkı seslerini duyabiliyordu. Pencereden eğilip aşağı bakınca, ellerinde meşalelerle festival alanına doğru ilerleyen bir grup gördü. Söyledikleri

şarkı genç kızın alışkın olduğu bir müzik türü değildi ama damarlarında akan kanı tutuşturuyordu adeta. Hafifçe ürperdiğini hissetti. Hemen içeri çekildi.

Dawn bu tuvaletin içine herhangi bir iç çamaşırı giyilemeyeceğini anlamakta gecikmemişti. Tuvaleti giydikten sonra, aynadaki görüntüsüne bir göz atınca yanakları kızardı. Önü o kadar açıktı ki, göğüs uçlarını ancak gizliyordu. Arkası ise süt gibi beyaz sırtını cömertçe sergiliyordu. Tuvaletin roba kısmı bedenini sıkıca sardığından, bu göğüslerini yukarı ve ileri doğru itiyordu. Gözlerinin önüne, küçükken seyrettiği eski çağlara ait filmlerdeki leydiler geldi. Şu haliyle tıpkı onlara benzemişti. Byron'ın bu kıyafeti özellikle seçmiş olduğundan emindi artık. Gardıroba gidip, bunun üzerine alabileceği bir şal aramaya başladı.

Aradığı şalı omuzlarına attıktan sonra yeniden aynanın karşısına geçti. Saçlarını açık bırakması en uygunu olacaktı. Birkaç tutamını ördükten sonra geriye kalanını omuzlarından aşağı bıraktı. Aynanın önünde son bir kez döndü. Tuvaletin eteklerinin havada uçuşması çok hoşuna gitmişti. Aynı anda kapısı hafifçe vuruldu.

Şalıyla göğüslerini iyice örttükten sonra, gelenin kim olduğuna bakmak için kapıya gitti.

Düşler prensi kapıda durmuş ona bakıyordu. Dawn hayranlıkla bir an için nefesini tuttu. Byron'ın ortaçağ kıyafeti, geniş omuzlarını, dar kalçalarını ve güçlü bacaklarını iyice belirginleştirmişti. Byron'ın da belinde, Dawn'unkine benzer, gümüş bir kemer vardı.

Genç adam yerlere kadar eğilerek bir reverans yaptı. «Leydim.»

Dawn da eteklerini tutup hafifçe eğildi ve, «Lordum,» diye cevap verdi ona.

Byron eğilip onu kaldırdıktan sonra, omuzundaki şalı çekip aldı. «Şimdi utangaç davranmanın sırası değil,» diyerek şalı odanın içine attı. «Böyle kapanarak herkesin ilgisini üzerine çekmek istemezsin herhalde.»

«Böyle bir şeye gerek olacağını hiç sanmıyorum,» diye mırıldandı Dawn. Genç adamın gözlerini göğüslerinden çekemediğini fark edince iyice tedirginleşmişti, konuyu değiştirmek amacıyla. «Sana bir şey sormak istiyordum,» dedi. «Sen gerçekten Lord musun? Yani sana nasıl hitap etmeliyim?»

«Mister, diyebilirsin,» dedi Byron. Ama bakışları, genç kızın konuyu neden değiştirmek istediğini anladığını söylüyordu. «Lordluk ünvanı yıllardan beri kullanılmıyor artık.»

Birlikte koridoru geçip asansöre bindiler. Şimdi Dawn kendini her zamankinden daha tedirgin hissediyordu. Onun bu halini fark eden Byron konuşmaya başladı. «Bilmem bilir misin? Ama son yüzyıla kadar bir erkek için kadının en önemli yeri göğüsleriydi. Kadınların önden çıplak görünüşleri o zamanın başlıca ilgi noktasıydı. O devirlerde bu konuda yazılmış olan yazıları okuyacak olsan şaşar kalırdın. Her nedense atalarımızdan söz ederken, onları hep cansız ve tutucu insanlarmış gibi düşünürüz, sanki hepsi de Kraliçe Viktorya döneminde yaşamışlar gibi. Aslında gerçek bunun tam tersidir. Babamın devrinde insanlar çok daha rahat ve çağımıza göre çok daha açık giyinirlermiş. Her delikanlı, katılacağı ilk festivali dört gözle beklermiş.»

Dawn eliyle göğüslerini örtmeye çalışarak, «Bundan daha açığını düşünemiyorum,» dedi.

Byron onun bu hareketini hemen fark etmişti. Uzanıp ellerini aşağı indirdi, bu arada parmakları genç kızın tenine hafifçe dokunmuştu. «Sa-

na babamın zamanında düzenlenen festivallerin fotoğraflarını gösterirsem, bunların porno bir dergiden alındığını sanabilirsin.»

Antreye indiklerinde, şatonun kapıları ardına kadar açılmıştı. Festival başlamıştı bile. Dawn açık kapıdan, çalan garip müziğin eşliğinde dans eden genç kızları görebiliyordu. Bahçenin iki yanına, üstü tepeleme yiyecek dolu masalar dizilmişti. Dawn, Byron'm gözlerinde oynaşan alevi gördü, onun da içi daha şimdiden kaynamaya başlamıştı.

Byron onun yanından ayrılmadan önce, «Kendine bir şans tanı,» dedi. «Bu anların tadını çıkarmaya bak.» Ve Dawn'a arkasını dönüp, bir delikanlı çevikliğiyle şatonun merdivenlerinden aşağı indi.

Dawn onun gidişiyle bir terk edilmişlik duygusuna kapılınıştı. Hiç sesini çıkarmadan, merdivenlerde duran bir grup kadının yanına doğru yürüdü. Byron yanında olmadan nasıl eğlenecekti bakalım? Birden akhna fotoğraf makinesi geldi. Onu yatak odasmda bırakmıştı, almak için hemen geri döndü.

Aynı anda gözleri çimenlerin tam ortasında kolları açık duran Byron'a takıldı. Başında çiçeklerden bir taç taşıyan genç bir kız ona doğru koşuyordu. Byron genç kızı kollarının arasına alıp havada birkaç kez döndürdükten sonra, onu yere bıraktı ve dudaklarından öptü. Ardından, başka bir genç kızı kollarının arasına alıp onu da dudaklarından öptü. Daha onu bırakmadan, yanına gelmiş olan bir başkasını kolundan yakalamıştı. Dawn olduğu yerde donmuş kalmıştı, gözlerini bu sahneden bir türlü ayıramıyordu. Aynı anda Maggie'nin neşeli kahkahasını duydu.

«Gelenekseldir,» diye açıkladı Maggie onun ko-

luna girerken. «Şatonun efendisinin, saat gece-yarısını vurmadan, köydeki bütün evlenmemiş kızları öpmesi gerekir, yoksa erkekliğini ve gelecek yılın ürününü kaybedebilir.»

«Aslında,» diye fısıldadı başka bir kadın sesi öbür kulağına. «Geleneklere göre sadece bakire olanları öpmesi gerekir ama günümüzde böylesi pek bulunmuyor artık.»

Dawn başını çevirince Hilary ile burun buruna geldi. Kıyafetlerini seçerken çevresiyle uyum sağlamakta Hilary'nin üstüne yoktu doğrusu. Bu gece üstüne giydiği yakut rengi tuvalet, adamların ellerinde dolaştırdıkları meşalelerle tam bir uyum içindeydi. Hilary'ye uygun bir biçimde, tek bir parça halinde yere kadar uzanıyordu. Eteğinin iki yanındaki uzun yırtmaçlar, her adım attığında, biçimli bacaklarını kalçalarına kadar gözler önüne seriyordu. Tıpkı Dawn gibi o da içine bir şey giymemişti ama bu konuda Dawn kadar tedirgin görünmüyordu, hatta bu haliyle çok rahat olduğu bile söylenebilirdi.

Hilary hafifçe genç kızın koluna dokundu. «Sana küçük bir öneride bulunabilir miyim Miss?.. Özür dilerim ama, her nedense hep adını unutuyorum.»

«Morrison,» dedi Dawn kısaca. «Dawn Morrison.»

«Evet Miss Morrison, dediğim gibi...» Hilary başıyla önlerindeki sahneyi işaret etti. «Byron kıskanma hakkını yalnızca kendine saklar. Sakın ona böyle sahnelerden hoşlanmadığını belli etmeye kalkma. Kendine güvenmeyen kadınlardan nefret eder.»

Hilary ağır ağır merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Dawn şaşkın şaşkın onun arkasından bakakalmıştı. Byron hakkında ona öneride bulunacak cesareti nasıl bulmuştu bu kadın? Sanki ken-

di yerini, kendinden daha aşağı bir kadına devrediyormuş gibi davranması Dawn'u öfkelendirmişti.

Maggie onu teskin etmek ister gibi kolunu okşadı. «Buradaki kadınların hiçbiri ondan hoşlanmaz,» derken, Maggie'nin ses tonundan, Dawn, onun da bu kadınlar arasmda olduğunu anlamıştı. «Hadi gel, biraz eğlenelim. Unutma, sen de evlenmemiş genç kızlar arasındasın.»

Dawn gururla başını dikleştirdi. Sıradan bir kız gibi, herkesin gözü önünde genç adamla öpüşmek ona göre değildi.

«Bunları senin için saklıyordum.» Başını kaldırınca Dawn karşısında Vernon'u buldu. Genç adam elindeki çiçekten tacı ona doğru uzatmıştı. «Bunlar olmadan kıyafetin tamamlanmış sayılmaz.»

Dawn, Vernon'm çiçekleri başına takmasını bekledikten sonra bir adım gerileyip ona baktı.

«Çok güzel,» dedi genç adam. Gözlerinde memnun bir ifade vardı. «Doğruyu söylüyorum Dawn. Bu gece anlatılamayacak kadar güzelsin... Sanki... Şatonun duvarlarında asılı duran tablolardaki peri kızlarından biri canlanmış gibi geliyor insana.»

Eliyle çevreyi göstererek, «Ne düşünüyorsun?» diye sordu.

«O kadar ilkel ve vahşi bir havası var ki,» dedi Dawn. «Ama çok hoşuma gidiyor.»

«Benimle dans eder misin?»

Dans edenlere yan gözle bakan Dawn, şüpheyle genç adama döndü. «Ama ben bu dansın nasıl yapıldığını bilmiyorum.»

«Benim yaptıklarımı yap yeter. Müziği dinle ve uymaya çalış.» Dawn'un elini tuttu «Sana gösteririm.»

Dawn'un gözleri Byron'a takılmıştı. Şimdi genç

adamın karşısında Hilary duruyordu. Genç kadın kollarını Byron'ın boynuna dolayıp dudaklarını ona doğru uzattı. Başı Byron'ın yüzünü kapadığından, Dawn genç adamın yüz ifadesini göremiyordu. Aına öpüşmelerinin, diğer kızlara oranla daha uzun sürdüğünün farkındaydı.

Vernon'a dönerek, «Pekâlâ, deneyelim bakalım,» dedi.

Vernon koluna girdi ve birlikte dans edenlerin yanına doğru yürümeye başladılar. «Aslında o kadar zor bir şey değil, çabucak öğrenirsin,» diyordu Vernon.

Arkalarından gelen bir ses üzerine ikisi de oldukları yerde durdular.

«Sanırım bu dans benim hakkım,» dedi Byron.

Vernon tereddütle bir Dawn'a bir Byron'a bakıyordu. Sonunda Dawn'un kolunu bıraktı. «Evet, sanırım haklısın. Özür dilerim unutmuşum,» dedi.

Onun gitmesini izleyen Dawn öfkeyle Byron'a döndü «Bu dans benim hakkım demekle neyi kastettin?» diye sordu. «Daha bana teklif bile etmemiştin.»

«Benim renklerimi giyiyorsun,» dedi Byron sakince. «Bu da benden başka hiçbir erkekle dans edemeyeceğin anlamına gelir.»

«Bu da demektir ki, bu akşam hiç dans etmeyeceğim!» diye söylendi Dawn.

«Bu sana bağlı,» diye cevap verdi Byron hiç istifini bozmadan. «Bir başkasını kolayca bulabilirim.»

Dawn hayretle onun yüzüne baktı. «Neden bu kural senin için geçerli de benim için değil?»

«Çünkü sen bir kadınsın,» dedi Byron onun koluna girerek. «Şimdi söyle bana, dans ediyor muyuz yoksa etmiyor muyuz?»

«Anladığım kadarıyla her şeyi kendi istekle-

rine göre ayarlamışsın,» diye homurdandı Dawn.

Byron bir kahkaha attı. «Fransızların buna uygun bir atasözleri vardır... *Droit du seigneur*. Yani...»

«Ne anlama geldiğini biliyorum,» dedi Dawn. «Şatonun efendisinin her şeye hakkı olduğunu...»

«Ve her kadına,» diye ekledi Byron. «Bir kez daha fikrini sorayım mı yoksa seni kolundan tutup götüreyim mi? Bu benim en doğal hakkım, biliyorsun.»

Bir an Dawn ne diyeceğini bilemeden onun gözlerinin içine baktı. Şok olmuştu. Sonra öfkeyle bağırdı, «Pekâlâ, dans edelim bakalım!»

Byron onu kollarının arasına aldığı gibi, dans edenlere katıldılar. Onun kollarında, müziğe kolayca ayak uydurmayı başarmıştı Dawn. Byron onu döndürdükçe Dawn'un etekleri bulut gibi havalarda uçuşuyordu. Müzik bittiği zaman herkes çılgınca onları alkışlamaya başladı. Byron onu havada bir kez daha döndürdükten sonra yavaşça yere bıraktı ve dudaklarından öptü. «Böylece en son bekâr kızı ve belki de buranın tek bakiresini öpmüş oluyorum. Şimdi topraklarım ve ben, bir yıl boyunca verimli olacağız.»

Ve Byron onu yeniden tek başına bırakıp kalabalığın içine karıştı.

Yemek zamanı geldiğinde kadınlar ayrı erkekler ayrı bir masaya oturmuşlardı. Aralarında beş metrelik bir çim alan ve üstü tepeleme dolu iki ziyafet sofrası vardı. Dawn hallerine kıkır kıkır gülüyordu. Maggie'ye dönerek, «Bence bunun hiçbir romantik yanı yok,» dedi.

«Ama en iyi bölümüdür,» diye ısrar etti Maggie. «Şimdi orada oturmuş dikkatle bizi izliyorlar,» diyerek başlarını tabaklarına eğmiş olan erkekleri işaret etti. «Eşlerini seçiyorlar. Yemekler

bittiği zaman kadınlar içkileri hazırlamaya giderler. Bu, viski ile hazırlanılan özel bir içkidir. Biz yokken erkeklere değişik renklerde kamışlar verilir. Eğer geri döndüğümüzde, peçetemizin altında yarım kamış bulursak, bu bizi seven biri olduğu anlamına gelir... Ve bundan sonra iş, kamışın diğer parçasını bulmaya kalır. İşte işin en eğlenceli bölümü bundan sonra başlar. Kızlar, erkeklerin arasında dolaşarak, ellerindeki kamışın öbür parçasının kimde olduğunu bulmaya çalışırlar. Eskiden kamış kırmak evlilik teklifinde bulunmakla aynı anlamı taşırdı. Günümüzde bunu hâlâ ciddiye alanlar var... Diğerleri içinse bu sırf bir eğlencedir. Tabii çok utangaç delikanlılar için de, sevdiklerine bunu belli etmenin en uygun zamanıdır... Ne yönden bakarsan bak, geceye ayrı bir renk katıyor işte.»

Dawn kendini önündeki tabakta duran birbirinden leziz yemeklere vermişti. Kırık bir kamış onun umurunda bile değildi. Sadece merak ettiği bir şey vardı, acaba Hilary peçetesinin altında kırık bir kamış bulacak mıydı? Byron'ı nasıl öptüğü hâlâ gözlerinin önünden gitmiyordu. Byron kendisini bile bu kadar uzun öpmemişti. Bir erkeğin, bir zamanlar deli gibi sevdiği bir kadını öpmesi kimbilir ne kadar zordu, hele bu kadın Hilary kadar güzel ve baştan çıkarıcı biri olursa. Byron'ın onu sırf âdet yerini bulsun diye öpmediğinden emindi, kalbinin derinliklerinde onun için özel bir sevgi saklıyor olmalıydı.

Kadınlar şatonun mutfağına gitmek üzere yerlerinden kalkınca Dawn da onları izledi. Ama Maggie ona, erkeklere teker teker kendi elleriyle içki sunacaklarını açıkladığı zaman buna hemen itiraz etti, prensiplerine ters düşüyordu.

Maggie kıkır kıkır gülmeye başlamıştı. «Oyunun bir parçası bu tatlım,» dedi Dawn'a göz kır-

parak. «Bir geceliğine.»

İskoç viskisi, süt, yumurta ve baharatlarla hazırlanan içki oldukça güçlüydü. Kadınların bu içkiden içmeleri yasaktı. Içkiyi kocaman bir tencerenin içine boşalttıktan sonra hep birlikte bahçeye indiler.

Erkekler bunu bitirirlerse, ertesi sabah hasta olurlardı Dawn'a göre. Bunu Maggie'ye söyleyince kadın yine gülerek omuz silkti. «Biz bu içkiyi içemeyen erkeğe erkek demeyiz bu adada,» dedi. Sonra eliyle tencerenin çevresinde toplanmış olan adamları göstererek, «Byron'a içkisini senin vermen gerekir,» dedi. «Onun renklerini giydiğin sürece, bu işi bir başkasının yapması, ona yapılacak en büyük hakarettir.»

Dawn, içinden, 'Şu renklerin de canı cehenneme,' diye geçirdi. Byron'ın neden özellikle bu kıyafeti seçmiş olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Onu küçük düşürmek istemişti. «Ya yapmazsam?» diye sordu.

Maggie güldü. «Bence o senin sunduğun içkiyi almayı reddederse, o zaman ne yapacağını düşünsen daha iyi olur. Çok utanç verici bir duruma düşmüş olursun.»

'Demek böyle?' diye düşündü Dawn. Ona yaptıklarının öcünü almak için içkiyi reddedebilirdi. Şimdi aklına, genç adama yaptıkları geliyordu. Dans etmek istememesi ve daha binlercesi...

Byron çimenlerin üzerine uzanmış, başını koluna yaslamış çevresini seyrediyordu.

Diğer kızlar ellerindeki kupaları sevgililerine sunmaya başlamışlardı bile. Hatta bir kısmı içkiyi kendi elleriyle içiriyorlardı. Dawn elinde kupa, Byron'm tepesine dikildi. «Bence bu çok aptalca ve küçük düşürücü bir gelenek,» dedi.

Byron tembel tembel başını kaldırıp onu süzdü. Dudaklarından garip bir gülümseme geçti.

«Kısacası çimenlerin üzerine diz çöküp bana içkimi sunmak istemediğini mi söylemek istiyordun?» diye sordu.

«Aynen bunu söylemek istiyordum,» dedi Dawn mağrur bir tavırla.

«Eskiden olsaydı seni kırbaçlatırdım.»

Dawn herkesin büyük bir dikkatle kendilerini izlemekte olduğunun farkındaydı. Byron'ı utandırdığını anlayınca yanakları al al oldu. Byron kendi renklerini ona sunmakla büyüklük göstermişti, halbuki kendisi, ona geleneklere göre hizmet etmemekle hakaret ediyordu. Bu kadar küçük bir mesele yüzünden büyük bir sorun çıkarmamış olmayı ne kadar da isterdi, ama artık olan olmuştu, sözünden geri dönemezdi. Hakkını koruması gerekirdi.

«Ama biz o günlerde yaşamıyoruz,» dedi Byron'a. «Günümüzde erkekler kadınlara tepeden bakmıyorlar, tam tersine eşitmiş gibi davranıyorlar. Bu küçük oyun ise gerçekle alay ediyör. Bir kadının, erkeğini saydığını göstermesi için ona hizmet etmesi gerekmez. Ben günümüzdeki geleneklerin dışına çıkmak niyetinde değilim.»

Herkesin ilgisini çekmeyi başarmıştı işte. Yaptıklarından dolayı Byron'm ona kızması ya da utanması gerekirdi ama genç adamda böyle bir tepki göremiyordu, tam tersine sanki çok eğleniyormuş gibi bir hali vardı. «Anladığım kadarıyla, kupayı suratıma çarpmadığın için sana minnettar olmalıyım,» dedi Byron sonunda.

Dawn utancından yerin dibine geçmek üzereydi. Arkasını dönüp buradan uzaklaşırsa, ada halkının gelenekleriyle alay ettiği için, onu hiçbir zaman affetmeyeceklerini çok iyi biliyordu. Neden birdenbire bu insanları bu kadar önemsemeye başladığını bir türlü anlayamıyordu. İşin en kötüsü de, Byron'ın bu cemiyetteki yeriyle

alay etmişti. Çocukluk ettiğinin farkındaydı. Prensiplerini bozmadan, genç adamdan özür dilemenin bir yolu yok muydu?

Byron'ın gözlerindeki eğlenen ifade yavaş yavaş değişmeye başlamış, yüzünde ciddi bir anlam belirmişti. «Bana saygı duyuyor musun Dawn?»

Saygı. Ne garip bir kelime seçmişti. Ama genç adamın gözlerindeki ifade onu canevinden vurmuştu. Bir fısıltı halinde, «Evet,» dedi.

Byron ağır ağır yerinden doğruldu. «Ya ben seni yarı yolda karşılarsam?»

Parmakları kupanın üzerinde birleşti, bakışları hiçbir suçlama olmadan kenetlendi... Dawn bu gözlerde hayranlık okuduğundan emindi. Ve genç adamın dudaklarında beliren gülümseme yüreğine yepyeni bir aydınlık saçtı. Dawn çevrelerindekilerden yükselen şaşkınlık dolu mırıltıları duyabiliyordu. Masasına geri dönerken sanki ayakları yerden kesilmiş gibi geldi ona.

Şimdi kızlar, büyük bir telaşla peçetelerinin altına bakıyorlardı. Kimi düş kırıklığıyla homurdanırken kimi de neşeli çığlıklar atıyordu.

Byron ile aralarında geçenden o kadar etkilenmişti ki hâlâ ayakları yere basmıyordu. Sık sık çevresine bakınarak, gözleriyle onu arıyordu. Neden sonra Maggie'nin kendisine bir şeyler söylediğini fark etti. «Hadisene Dawn... Peçetenin altına baksana.»

Dawn istemeye istemeye Maggie'ye döndü. «Kim bana...»

«Bir düzine genç sayabilirim,» diye ısrar etti Maggie. «Buradaki en güzel kızın sen olduğunu biliyorsun. Hiç olmazsa seninle bir dans etme olanağı elde ederler. Hadi bir göz at bakalım.»

Byron'ın sahipliği altında bulunduğu sürece, hiçbir erkeğin böyle bir şeye cesaret edemeyeceğini bilmesine rağmen, Dawn, sırf Maggie'yi mut-

lu edebilmek için peçetesini aldı ve açtı. Peçetenin içinde çilek renginde, kırık bir kamış duruyordu. Başını aniden kaldırınca da, yüzünde utangaç bir gülümsemeyle kendisine bakan Vernon'la göz göze geldi. 'Olamaz!' diye geçirdi içinden. 'Düşünceli, utangaç ve zararsız Vernon böyle bir şeye cesaret edemez. Şimdi ne yapacağım ben?'

Maggie hâlâ konuşuyordu. «Unutma, erkekler sana yaklaşamaz. Senin onların yânına gidip ellerindeki kamışı sana göstermelerini istemen gerekir. Sen sorduktan sonra, göstermemeleri gibi bir durum söz konusu değil. Hadi git de sor.» Dawn'u yavaşça kalabalığın arasına itti. «Sor... Sahibini bul.»

Ama Dawn kamışı avucunun içine sakladı ve kimsenin göremeyeceği bir köşeye saklanıp beklemeye karar verdi. Vernon'ın duygularını incitmek istemiyordu. Ondan hoşlanmıyordu ama genç adamın yalvaran gözlerini görürse dayanamayacağını da biliyordu.

Kalabalığın arasından sıyrılıp göle doğru yürümeye başladı. Gölün üstünde meşalelerin alevleri yansıyordu. Suyun tam kıyısındaki bir taşın üzerine oturdu. Uzaktan müzik ve kahkaha sesleri geliyordu.

Eğilip gölün duru suyuna baktı. Suyun üzerinde yansıyan yüz ona çok yabancı gelmişti. Göğüslerini iyice açıkta bırakan tül tuvaleti, ay ışığı kadar açık renk saçlarıyla sanki başka bir dünyadan gelmiş gibiydi... İçinden bir dilek dilemek geldi. İlk dileği...

Suda bir gölge belirmişti, birden olduğu yerde sıçradı genç kız. Byron hiçbir şey söylemeden, yanına, çimenlerin üzerine oturdu. Bir süre hiç konuşmadan oturdular. Byron çimenleri koparıp koparıp suya atıyor, sonra akıntıyla uzaklaşma-

larını izliyordu. Sonunda, «Her şey yolunda mı?» diye sordu.

Dawn başıyla onayladı. Ardmdan birkaç kez yutkundu. «Biraz yorgunum galiba,» dedi. «Bu gürültü... Bu heyecan...»

Byron başıyla onayladı. «Bu, sabaha kadar sürüp gidecek.»

Dawn'un ne kadar ürktüğünü görünce gülümsedi. «Endişelenmene hiç gerek yok. Kimse senden sabaha kadar oturmanı beklemiyor. Ne zaman istersen yukarı çıkabilirsin. İşin gücün olduğunu biliyoruz.» Sustu. Kaşları çatılmıştı. Dawn ne olup bittiğini merak etmeye başlamıştı. Byron yumuşak bir sesle, «Eğlenmiyor musun Dawn?» diye sordu.

«Eğleniyorum,» derken genç kız bunu büyük bir içtenlikle söylemişti. «Çok güzel bir gece. Her şey benim için o kadar yeni... Ve de o kadar heyecanlı ki... Adeta başımı döndürdü.»

Byron gülümsedi, içi rahatlamışa benziyordu. Yeniden konuşmaya başladığmda, sesinde büyük bir içtenlik vardı. «Gerçekten eğlenmeni istedim. Bu gecenin senin için özel bir anlam taşımasını istiyordum.» Ve Dawn'un yüzünü avuçlarının arasına aldı. Genç kız kalbinin büyük bir beklentiyle hızlandığını fark ediyordu. «Şu anda, şu halinle, şu kıyafetinle, orta çağlardan kalma bir prensesi hatırlatıyorsun insana,» dedi Byron, yumuşak bir sesle. «Bazen bana öyle geliyor ki, senin asıl yerin, asıl yuvan burası... Bir ömür boyu burada yaşamalısın...»

Dawn'un dudakları hafifçe aralanmıştı. Byron'm gözlerindeki ifadeyi gördü ve onun kendisini öpeceğini hemen anladı. Şu anda onun tarafından öpülmekten başka bir şey istemiyordu. Sanki bir hayat boyu bu anı yaşamak için beklemişti.

Ama Byron önce ellerini çekti, ardından da bakışlarını yere indirdi. Aralarında bir şeyler olmuş, ancak Dawn ne olduğunu anlayamamıştı, şaşkın şaşkın genç adama bakıyordu. Onun duygularını tanımlayamıyordu; üzüntü, öfke, düş kırıklığı... Yo, hayır, bunların hepsi de tanıdık duygulardı. Şu anda hissettiklerini hiçbir zaman hissetmediğinden emindi. Aslında Byron'ın duyguları o kadar çabuk değişiyordu ki, Dawn neyin ne olduğunu çözümleyecek zamanı bulamıyordu. Bir an geliyor, birbirlerine son derece yakın oluyorlar, bazen de birbirlerinden kilometrelerce uzak düşüyorlardı. Şu anda, sanki aralarında anlayamadığı bir şeyler vardı ve Byron konuşmaya başladığı zaman, sesi bir garip çıkmıştı. «Umarım geleneklerimizin ve törelerimizin hepsini de çirkin bulmuyorsundur,» dedi.

Dawn birden onun kendisine karşı neden soğuk davrandığını anlamıştı. Hemen özür dilemeye başladı. «Byron, biraz önce yaptıklarım ne seni utandırmak ne de herkesin önünde küçük düşürmek amacıyla yapılmıştı. Geleneklerinize saygısızlık etmek niyetinde de değil...»

Byron sabırsız bir el hareketiyle onu susturdu. «Bunu anlıyorum.» Dikkatle Dawn'a baktı. Bu bakışlarda öfke yoktu, sadece bir merak vardı... Merak ve birazcık da güceniklik. «Ama kamışın diğer yarısını bulma oyunumuzun neresini beğenmediğini bir türlü anlayamadım. Bunun neresi hoşuna gitmedi senin?»

Şimdi Dawn'un aklı iyice karışmıştı. Ne söyleyeceğini bilemez bir halde genç adama bakakalmıştı.

Byron birden, «Bana sormadın bile,» deyiverdi.

Dawn nefesini tuttu. Sözlerinin altında yatan anlama inanmakta güçlük çekiyordu. Byron'ın

kara gözleri dikkatle onu süzmeye devam ediyordu. Dawn ağır ağır avcunu açtı ve kırık kamışı genç adama gösterdi.

Byron cebinden çıkardığı kamışm diğer parçasını onun avucunun içine koydu. Sonra, ağır ağır onu kollarının arasına aldı.

Dawn hiç çekinmeden onu öpmeye başladı. Bütün duyguları sanki bu öpücükte toplanmış gibiydi. Müzik ve konuşma sesleri artık ona ulaşamıyordu. Şu anda dünyada onlardan başka kimse kalmamıştı. Byron'm güçlü parmakları sırtını okşarken, o da genç adamm ceketinin altına elini sokarak, onun yumuşak kıllarla kaplı göğsünü okşuyordu.

Birden Byron onu kendinden uzaklaştırdı. Gözlerinde hâlâ arzulu bir ifade vardı. «Tanrım, sen bana neler yapıyorsun böyle?» diye boğuk boğuk fısıldadı. «Buna daha ne kadar dayanabileceğimi sanıyorsun?»

«Oh, Byron, ben...»

«Şişt!» Genç adam işaret parmağını Dawn'un dudağına bastırdı. «Önemi yok. Seni anlıyorum.» Sanki çok acı çekiyormuş gibi gözlerini sıkıca yumdu. Gözlerini yeniden açtığı zaman, uzanıp Dawn'un avcunu açtı ve kırık kamış parçalarını aldı.

Gözlerini kamışlardan ayırmadan konuşmaya başladı. Dawn büyük bir sevgi ve özlemle onun konuşmasını dinliyordu. «Adamızdaki hayat sana zaman zaman garip, hatta çılgınca gelebilir. Belki de gereğinden fazla içimize kapanığız. New York'da gördüğün ve alışkın olduğun kültür, nezaket, incelik ve kent yaşamının getirdiği diğer özellikleri burada bulamayabilirsin. Burada güzel oteller, tiyatrolar yoktur ve korkarım hiçbir zaman da olmayacak. Ama ben hayatım boyunca bu adada kalmak zorunda değilim. Sık sık

tı, ve ta yüreğinden kopup gelen sözleri dile getirdi. «Oh, Byron, seni... seni çok seviyorum.»

Genç adamın gözlerinde önce bir şaşkınlık ardından da bir mutluluk ifadesi belirdi. Dudakları yeniden birleştiği zaman bu kez verdikleri sözü dudaklarıyla mühürlüyorlardı. Her şeyi unutmuş bir halde çılgınlar gibi sevişmeye başladılar. Ama tam son anda Byron kendini ondan kurtarmasını bildi.

Dawn genç adamın kalp atışlarını hâlâ elinin altında hissedebiliyordu. Byron ona ona bir kez daha sarıldıktan sonra, «Hayır, sevgilim... Bana ne yaptığını biliyorsun... Ama kendinden emin olmadan, sana istediğini vermeyeceğim,» dedi.

Dawn ona bir şeyler söylemek için çırpınıyordu ama Byron onu bir kez daha durdurdu. «Artık odana git,» dedi boğuk bir sesle. «Düşünecek pek çok şeyin var. Ama şunu hiç aklından çıkarma, senden bütün kalbinle inanmadığın bir şeyi yapmanı istemiyorum.»

Dawn isteksizce odasına çekildi. Rüyaları gerçekleşiyordu galiba. Byron onunla evlenmek istiyordu. Gerçekten de düşünecek pek çok şeyi vardı.

Gözüne uyku girmiyordu. Sonunda yataktan kalkıp Byron'ın yanına gitmeye karar verdi. Bu kapının ardında uzanan koridoru geçip Byron'ın kapısından içeri girdiği zaman, onun kollarının arasında olacaktı. Dawn'un yeri orasıydı, bu soğuk yatak değil.

Sessizce kapıyı açtı. Koridorda ayak sesleri duyunca birden ümitlendi. Demek Byron da ona geliyordu... O zaman... Bütün rüyaları gerçek olacaktı...

Byron köşeyi döndü, ama yalnız değildi. Kolunu Hilary'nin beline dolamıştı ve birbirlerine gülümsüyorlardı, tıpkı aralarından su sızmayan bir

yolculuk ederim, alıcılarla konuşmak için ülke ülke dolaşırım, hatta arasıra Amerika'ya bile geçerim. Senin işin de seni ülke ülke dolaştıracaktır. Sen de bu yetenek olduğu sürece, bağımsız olarak, istediğin yaymevinde çalışabilirsin...»

Dawn genç adamın gözlerinin içine bakarak, «Byron... Sen ne demek istıyorsun Tanrı aşkına?» diye sordu.

Byron'ın gülümsemesinde adeta bir şüphe rüzgârı esiyordu. «Sanırım biraz acele karar verdim,» dedi. «Ama ben çabuk karar vermeye alışkın bir insanım. Umarım seni oldu bittiye getirdiğimi düşünmüyorsundur, Dawn, sevgilim...» Genç adamın gözlerinde beliren yumuşak ifade Dawn'un nefesini kesmişti. Byron yumuşak hareketlerle onun yanağını okşadı. «Uzun zamandan beri burasının sana göre bir yer olduğunun farkındayım. Şu anda senden, bu teklifimi iyice düşünmeni istiyorum...»

Dawn'un duyguları gözlerine yansımaya başlamıştı, ama Byron bir kez daha onu susturdu. «Hayır,» dedi gayet sakin ama ciddi bir tavırla. «Ani kararlar vermeni istemiyorum senden. Bir keresinde...» Bakışlarını önüne çevirdi ve Dawn'un ellerinden birini avuçlarının içine aldı. «Bir keresinde benden süreklilik ve sadakat sözü istemiştin. Ben de sana, bu sözleri sen kendin bana vermeye hazır olana kadar vermeyeceğimi söylemiştim. Şimdilik...» diyerek genç kızın avcuna kamışlardan örülmüş yüzüğü bıraktı. «Sana bir söz olarak bunu veriyorum. Bu gecelik senden tek isteğim, bunu kabul etmendir.»

Dawn hiçbir şey söyleyemedi. Hatta kısa bir süre için nefes bile alamadı. Byron'ın avcunun içine koyduğu yüzük onu o kadar mutlu etmişti ki gözleri yaşlarla doldu. Dileği gerçekleşiyordu... Yaşların ıslattığı gözlerini Byron'a kaldırıp bak-

çift gibi. Dawn donmuş bir halde onların yatak odalarından birinin kapısını açıp içeri girmelerini izledi.

Titreyerek yatağına geri döndü. Yatağa uzanıp gözlerini tavana dikti. Ne kadar süreyle böyle yattığını hatırlamıyordu, ama biraz önce girdikleri yatak odasının kapısının bir daha açıldığını duymadığından emindi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Dawn uykusuz geçen bir geceden sonra, ertesi sabah erkenden yataktan kalktı. Mutfakta ilk kıpırtılar başlamadan bavullarını hazırlamıştı bile. Oban'a arabalı vapur saat onda kalkıyordu ve Dawn buna binmek niyetindeydi.

Tuvalet masasının üzerinde Byron'ın verdiği yüzük duruyordu... Ne kadar komikti? Yoksa Byron onunla şansını son bir kez daha denemek mi istemişti? Belki de onu kendine layık bulmayarak son anda bundan vazgeçmişti? Hilary ortalarda dolaşırken hiçbir şansı olmadığını çok iyi biliyordu Dawn. Maggie'nin sözleri geldi aklına, 'Bazı şeyleri Byron asla affedemez...'

Boğazını yakan yumruğa rağmen Dawn yutkundu ve başını dikleştirdi. 'Benim de asla affedemediğim bazı şeyler var bu dünyada,' diye düşündü.

Ağlamadan geçirdiği gece boyunca, duygularını bazı konularda dondurmayı becerebilmişti. Byron'ın bu davranışıyla kendisini ne kadar incittiğini kabul etmeye yanaşmıyordu. Kızdığını kabul ediyordu, ona söz verdikten sonra sözünden caymasına kızmıştı. Ama eğer amacı Dawn'u incitmekse, bu konuda büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. Byron'a, verdiği sözü hatırlatarak kendini aşağılatmayacaktı, ne de ona hakaretler yağdırmak niyetindeydi. Madem Byron bu işi bir oyun gibi görüyordu, Dawn da bu oyunu sonuna kadar sürdürecekti ama gururundan fedakârlık etmeden.

Saat dokuzda, uykusuz geçirdiği gecenin izlerini silmesi için biraz makyaj yaptıktan sonra bavullarını eline alıp, dudaklarında yapmacık bir gülümsemeyle aşağı indi.

Asansörden indiği sırada Byron da yemek odasından çıkıyordu. Onu görünce birden kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Bu sabah gayet dinlenmiş bir hali vardı. Gülümsüyordu. Dawn ilk kez onun ne kadar az gülümsediğini hatırladı, ama artık bunun hiçbir önemi kalmamıştı. Onu hep bu haliyle, güler yüzüyle hatırlayacaktı ya, o da ona yeterdi.

Byron yanına gelerek, «Seni daha erken bekliyordum,» dedi. «Bugün ne yapmak istersin sevgilim?» Birden gözleri Dawn'un yanında duran bavullara ilişince hayretle, «Bunlar da ne?» diye sordu.

Dawn elinde tuttuğu fotoğraf makinesini bavulların üzerine koyduktan sonra, yüzünde o yapmacık gülümsemeyle, başını kaldırıp Byron'a baktı. «Sana anlatayım Byron,» dedi nazikçe. «Dün söylediklerini düşündüm. Bence Oban'da kalmam, benim açımdan çok daha iyi olacak. Bana karşı gösterdiğiniz yakınlık için müteşekkirim, ama burada daha fazla kalmak işime gelmiyor.»

Byron'ın yüzü bir anda allak bullak olmuştu. Yine de Dawn'un söylediklerini ciddiye almak istemez gibiydi. «Delilik etme sevgilim, sana takıldığımı çok iyi biliyorsun. Bütün bu bavulların burada ne işi var?»

«Doğru,» dedi Dawn. «Bana takılıyordun.» 'Hem de her konuda,' diye geçirdi içinden. Nasıl bu kadar rahat davranabiliyordu? Vicdanı sızlamadan onu nasıl bu kadar rahat aldatabiliyordu? Ne biçim bir insandı bu Byron?

Byron'ın kaşları çatıldı. «Çok kısa bir süre son-

ra sabırlı bir insan olmadığımı anlayacaksın,» dedi. «Bu sabah seninle ağız dalaşma girmek istemiyorum. Şimdi söyle bakalım, senin niyetin nedir?»

Dawn neşeli görünmeye çalışarak, «Ben saat on vapuruyla Oban'a gitmek niyetindeyim,» dedi. «Orada işlerimi bitirdikten sonra, ay sonuna doğru bir uçağa atladığım gibi New York'a döneceğim. Elimde bu bavullarla iskeleye kadar gidemeyeceğime göre, bana arabalarından birini verebilirsen...»

İlk kez Byron'm bembeyaz kesildiğine tanık oluyordu. Genç adamın yüzünde kulaklarına inanamazmış gibi bir ifade vardı. Onu bu halde gördüğü an, Dawn bir an için ona açılmak ihtiyacını hissetti, ama sonuçta onu suçlayacak, kendini küçük düşürecekti. Yine de Byron gerçeği söylerse, onu affetmeye hazırdı.

Ama Byron hâlâ gizlemeye devam ediyordu. «Oban... New York... Sen nelerden söz ediyorsun? Sana ne oldu? Daha dün gece...»

Dawn acı acı güldü. «Byron, şaka ediyorsun herhalde? Tıpkı Byron'ın kendisinden beklediği gibi, işi vurdumduymazlığa bırakmıştı. «Birlikte olduğumuz süre içinde her şey çok güzeldi, ama ikimiz de bunun sürekli olmayacağını biliyorduk, öyle değil mi? Ha bir gün ha iki hafta, ne fark ederdi ki?»

«Burada kalacağını söylemiştin ama!»

'Ya sen!' diye haykırmak geliyordu Dawn'un içinden. 'Sen de bana bir ömür boyu dememiş miydin?' Yo, hayır, Byron böyle bir şeyi gerçekten söylememişti, özellikle bu kelimeleri kullanmamak için büyük bir özen göstermişti.

Dawn aynı umursamaz havayı sürdürmeye çalışarak, «Hadi Byron,» dedi. «Oyun bitti artık. Dediğim gibi iyi vakit geçirdik, ama...» Omuzla-

rmı silkip gülümsedi. «Dünya beni çağırıyor. Yapacak bir sürü iş, görecek bir dolu yeni ülke var. Hem...» Saatine bir göz attı. «Acele etmezsem vapuru kaçırabilirim. Eğer sence bir sakıncası yoksa, arabanı...»

İki adımda onun yanı başına gelen genç adam şimdi onu kollarından sıkıca tutmuştu. Dawn canının ne kadar acıdığını ona söylememek için dudağını ısırdı. «Sen ne biçim bir kadınsın?» diye tısladı Byron.

Dawn'un yüzündeki yapmacık neşe bir anda dağılıvermişti, ama yine de ağlamayacaktı, kararlıydı. Soğukça, «Kolumu bırak,» dedi.

Byron kısa bir süre daha gözlerinin içine baktı. Dawn bu gözlerdeki nefreti ve küçümsemeyi apaçık görüyordu, ama bunların yanı sıra bir duygu daha vardı... Byron incinmişti.

Genç adam onu aniden bırakınca, Dawn düşmemek için duvara tutunmak zorunda kaldı. İçi kan ağlıyordu. Daha bir yarım saat kadar burada olacağına göre kendini toparlaması gerekiyordu. Maggie'yi aramak üzere mutfağa geçti.

«Gidiyor musun?» Dawn ona gideceğini söylediği zaman Maggie buna bir türlü inanmak istememişti. «Ama ben de her şeyin planlanmış olduğunu sanıyordum. Burada kalacaktın ve... Neye ihtiyacın varsa sana sağlayabiliriz...»

'Ama istediğimi bana veremezsiniz,' diye geçirdi içinden Dawn. 'Kimse bana bu konuda yardımcı olamaz.' «Hayır,» diyerek büyük bir sabırla Maggie'ye açıklamaya başladı. Maggie'ye karşı soğuk bir tutum içine girmek çok zordu, insanı manen yoruyordu. «Böyle yürümezdi. İşimi bir an önce bitirip New York'a dönmeliyim ve zaman benim için çok önemli. Oban'da çalışmam daha iyi olacak.»

«Ama hemen bugün gitmen şart mı?» diye ıs-

rar etti Maggie.

«Korkarım bir an önce gitmek zorundayım.» Dudaklarından düşürmemeye çalıştığı o yapmacık gülümseme yüz adalelerini ağrıtmaya başlamıştı. «Dediğim gibi, zaman...»

Maggie gerçekten çok üzülmüştü. «Ne yazık! Umuyordum ki...» Hemen kendini toparladı ve üzüntüyle başını iki yanına salladı. «Ne umduğum hiç önemli değil. Bugün gitmen gerekiyorsa seni iskeleye kadar ben götürürüm. Her şeyin hazır mı?»

«Evet, ama seni işlerinden alıkoymak istemem.» Dışarıda işçiler çalışıyordu. Bir kısmı etrafı temizlerken, ötekiler de masaları ve diğer eşyaları içeri taşıyorlardı. Maggie'nin onların başında durması gerektiğini bilen Dawn, onun işini engellemek istemiyordu.

«Saçmalama,» dedi Maggie çantasını alırken. «Keşke bu işi bir kez daha düşünseydin derim...»

Dawn kararlı bir tavırla başını iki yana salladı.

İskeleye vardıklarında son araba da vapura biniyordu. Dawn buna sevinmişti, böylece uzun uzadıya vedalaşmak zorunda kalmayacaktı.

«Seninle birlikte Oban'a kadar gelmemi istemediğinden emin misin? Sana kolayca bir otel bulabilirdik,» diye önerdi Maggie.

«Hayır, ben bir taksi bulurum.» Genç kız son bavulunu da vapura koyduktan sonra Maggie'ye döndü. «Her şey için tekrar tekrar teşekkür ederim.»

«Bizim için büyük bir zevk oldu Dawn,» dedi Maggie, büyük bir içtenlikle. «Unutma önümüzdeki aym ilk günü büyük açılış var. Belki... Belki tekrar gelir bizi ziyaret edersin.»

Dawn'un yüzündeki gülümseme hüzün doluydu. Belki, bundan yıllarca sonra bir gün bura-

ya tek başına gelir ve bir genç kızın hayatında geçirdiği en güzel günlerın izlerini arardı o şatonun duvarlarında...

O sabah arabalı vapur pek kalabalık değildi. Günlerden cumartesi olduğunu hatırlayan Dawn, adalıların hafta sonlarında karşı kıyıya pek geçmediklerini düşündü. Vapurda birkaç tane araba ile bir düzine kadar yolcu vardı. Diğer yolcuların yanma doğru ilerlerken, üstü açık kırmızı spor bir arabadan birinin kendine seslendiğini duyarak o yana baktı.

Seslenen Hilary idi. «Merhaba,» dedi Hilary. «Seni burada göreceğimi hiç ummuyordum.»

Dawn birden allak bullak olmuştu. Dün geceki sahne yeniden gözlerinin önünde belirmişti... Ama öfkesi ve kalbinin derinliklerinde duyduğu sızı Hilary'den kaynaklanmıyordu. Böyle bir davranış onun gibi bir kadından beklenirdi. Aşkta ve savaşta her şey geçerli değil miydi?

«Ayrılıyor musun?» diye sordu Hilary.

«Evet,» dedi Dawn denize bakarak. «Yeni bir görev aldım.»

«Ne garip,» diye mırıldandı genç kadın kendi kendine. Dawn ondan yana bakmamak için kendini zor tutuyordu. «Ben de düşünmüştüm ki...» Küçük bir kahkaha attı. «İşte insan yaşadıkça öğreniyor, öyle değil mi?» Dawn'un yanına gelip, o da adanın siluetine baktı. Uzaktan şatonun kuleleri ağaçların arasından görülebiliyordu. «Ne kadar güzel bir manzara değil mi?» diye sordu Hilary. «İnsan buradan ayrıldığı için üzülüyor.»

Dawn kendini tutamayarak Hilary'ye döndü ve hayretle genç kadının yüzüne baktı. «Ayrılmak mı? Sen de mi buradan ayrılıyorsun?»

«Evet,» dedi Hilary. «İskoçya'ya yerleşeceğim. Tabii bu, adaya bir daha hiç dönmeyeceğim anlamına gelmez... Arasıra ziyarete gelirim belki...

Ama ada hayatı bazen dayanılmaz bir hal alıyor.»

Dün geceden sonra... Buradan ayrılmaya karar vermişti demek! Öyleyse dün akşam neden birlikte olmuşlardı? Eski günlerin hatırına mı? Yoksa Hilary ile Byron bu yaşam tarzını mı tercih ediyorlardı? Aralarında bir söz ya da bağlayıcı bir unsur olmadan, diledikleri zaman birlikte olmak ve istemedikleri zaman da herkesin kendi yoluna gitmesi mi? Dawn birden ürperdi. Eğer dün gece kendi gözleriyle görmemiş olsaydı, belki de Byron'la evlenecekler ve genç adam Hilary ile arasıra birlikte olmayı sürdürecekti.

Hilary dikkatle Dawn'un yüzüne bakıyordu. «Biliyor musun, Byron sonunda beni affetmeye karar verdi.» Küçük bir kahkaha attıktan sonra doğruldu. «Beni affedeceğini biliyordum. Böyle bir konunun iyi bir iş ilişkisini bozmasına izin verecek bir adam değildir o zaten.» Biraz yürüdükten sonra arkasını dönüp, «Eğer Oban'a kadar bir vasıta istersen, seni arabamla bırakabilirim,» dedi.

Dawn şaşkın bir halde başını salladı.

Evet şüphesiz Falkone arazisi ona, aşk ve hayat konusunda pek çok şey öğretmişti.

Oban'a inince, sahile yakın küçük bir otelde kendine bir oda buldu. Yattığı odanın penceresinden, her sabah adaya doğru yola çıkan küçük balıkçı teknelerini görebiliyordu. Akşamları da iskeleye indiği zaman balık yüklü teknelerin boşaltılmasını izleyebiliyordu.

Pencerenin önüne oturup denize baktı. Dikkatle bakarsa adayı ve şatonun ağaçların arasından yükselen kulelerini göreceğinden emindi...

İlk gün odasından hiç çıkmadı. Yatağının üze-

rine uzanıp doya doya ağladı.

Bundan sonraki günlerini, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte yataktan kalkıp işe başlayarak, hava kararana kadar çalışmakla geçirdi. Genellikle yayan gidiyordu ama dağlara tırmanmak zorunda kaldığı zamanlarda ata biniyordu. Başka bir zaman olsaydı, bu yaptığından büyük bir zevk alırdı, ama şimdi hiçbir şeyin tadı tuzu kalmamıştı.

Görevi gereği ilginç bulduğu her şeyin fotoğrafını çekiyordu ama onun gözünde artık hiçbir özellikleri kalmamıştı. Adaların tümü de birbirine benziyordu, köy evlerinin birbirlerinden hiç farkı yoktu, insanların yüzlerindeki ifadelerse, onun için hiçbir önem taşımıyordu.

Haftanın ortalarına doğru editörünü aradı. «Bak,» dedi ona telefonda. «İşler istediğim gibi gitmiyor. Çektiğim fotoğrafların hepsini çöpe atabilirsin. İşimi bu hafta sonuna kadar bitirirsem, ilk uçakla geri dönmemde bir sakınca var mı?»

Telefonun karşı tarafında şaşkın bir suskunluk vardı. «Ne oldu?» diye sordu editörü sonunda. «Buraları mı özledin, yoksa yoruldun mu?»

«Yoruldum. Burası bir mezar kadar cansız. Sana doğruyu söylüyorum, Joe, burada çekilecek tek bir fotoğraf bile yok.»

«Hiç anlamıyorum,» diye itiraz etti Joe. «Çekilecek hiçbir şey olmaması bana garip geldi. Falkone arazisiyle ilgili fotoğrafların bir harikaydı. Bir dizi başlatacaktık. Ne oldu?»

Dawn derin derin içini çekti. «Sanırım sorun da bu işte. İşe en iyi yerinden başladım. Çektiklerim işine yarayabilir, ama burada daha fazla kalmamın, bence hiçbir yararı olmayacak.»

«Beni düş kırıklığına uğratıyorsun Dawn.»

Dawn'un umurunda bile değildi. Ve neredeyse bunu yüksek sesle tekrarlayacaktı.

«Pekâlâ,» dedi sonunda Joe. «Sana nasıl uygun geliyorsa öyle yap. Gelecek ayın dergisini bu konuya ayırmıştık, biliyorsun değil mi? Buradakiler epey sinirlenecekler.»

Bu telefon konuşması Dawn'un içini iyice karartmıştı. New York'a geri dönmek istemiyordu. Kendince düzenlediği küçük apartman dairesine, sulanmak isteyen çiçeklerine, şu anda bir arkadaşına ödünç olarak bıraktığı kedisine, ardı arkası kesilmeyen yemek davetlerine dönmek istemiyordu.

Çöken sis de ona yardımcı olmamıştı. Pencerenin önüne oturmuş iskeleyi seyrediyordu. Yağmurluğunu giyip aşağı, deniz kıyısına inmek içinden gelmiyordu. Halbuki eskiden olsa, böyle bir fırsatı hiç kaçırmaz, hemen fotoğraf makinesini kaptığı gibi giderdi. Sonunda otelin küçük çayhanesinde bir çay içmeye karar verdi.

Çayhanede kendisinden başka kimse yoktu. Pencerenin önündeki masalardan birine oturup dışarısını seyretmeye başladı. Falkone arazisindeyken hayat ona bu kadar anlamsız gelmemişti hiç. Birden daldığı düşler aleminden, birinin kendisine seslenmesiyle çıkmak zorunda kaldı. O heyecanla çay fincanını devirmişti.

«Dawn! Ne güzel bir raslantı! Aslında seni burada bulacağımı tahmin ediyordum. Bu kasabanın en iyi oteli burasıdır.» Maggie gri pardösüsünü garson kıza verdikten sonra Dawn'un masasına doğru yürümeye başlamıştı. «Aslını ararsan, seni bulmak niyetiyle buraya kadar gelmiştim. Nasıl olduğunu merak ediyordum.» Hararetle Dawn'un elini sıktı. «Nasılsın bakalım?»

Dawn onu yeniden görmenin mutluluğuyla gülümsedi. İçine bir huzur dolmuştu. Sanki uzun zamandan beri görmediği, çok sevdiği bir yakınına yeniden kavuşmuş gibi sevinçliydi. Bir an-

da adanın hayali ve orada Byron ile birlikte geçirdiği acı ve tatlı anlar geldi gözlerinin önüne.

Maggie'ye gülümseyerek, «Seni yeniden gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin,» dedi. «Bir daha hiç karşılaşmayacağız sanıyordum.» Sonra birden aklına, neden Maggie'nin kendisini aramak ihtiyacını duyduğunu sormak geldi. Ümitlenmeye başlamıştı. «Byron da...»

Maggie, «Yo, hayır,» diye onun sözünü kesti. «Buraya Hilary için geldim. Dünyanın en açık fikirli insanı bile bunu yapamazdı... Byron da çok değişti, ama yine de gelemezdi.» Dawn ona ne demek istediğini sormak için yanıp tutuşuyordu, ama Maggie her zamanki konuşkanlığıyla, «Daha bana anlatmadın, buradan memnun musun? İşlerin nasıl gidiyor? Adaya küçük bir ziyaret yapmaya niyetin yok mu?» diye devam etti.

Dawn başını iki yana sallarken, gözlerini ondan kaçırdı. «Aslını ararsan bu iş umduğum kadar iyi gitmiyor. Bu hafta sonu eve geri dönüyorum.»

«Ne yazık! Korkarım Falkone arazisini gördükten sonra hiçbir yeri beğenemez oldun, öyle değil mi?»

«Haklısın,» dedi Dawn. «Dediğin gibi oldu.»

Bir süre daha konuştuktan sonra, konu yine dönüp dolaşıp Hilary'ye geldi. «Buraya geliş nedeninin Hilary olduğunu söylemiştin. Gelirken arabalı vapurda karşılaşmıştık ama bana...»

«Düğünü var,» diye açıkladı Maggie. «Bilmiyor muydun?»

Düğün mü? Ama daha birkaç dakika önce Byron'ın burada olmadığını, olamayacağını söylememiş miydi?.. Hilary'nin düğünü!..

«Kimse sana söylemediğine göre nasıl bilebilirsin ki?» diye konuşmasını sürdürdü Maggie. «Oban'da büyük bir olay olacak. Ben de aileden bi-

rinin buraya kadar gelmesinin uygun olacağını düşündüm. Mannlarla ortaklığımız sürdüğüne göre, gelmemek ayıp olurdu. Byron da gelmeyeceğine göre iş bana düşüyordu. Aslında o kızdan pek hazzetmem ya...» Omuzlarını silkti. «Aına babasına diyecek bir şeyim yok. Hem aramızdaki kırgınlıklara artık bir son vermenin zamanı geldi kanı...»

Dawn daha fazla dayanamayıp onun sözünü yarıda kesti. «Ben de Hilary'nin Byron ile evleneceğini sanıyordum.»

Maggie şaşkın şaşkın onun yüzüne baktı. «Tatlım, sana durumu açıkladığımı sanıyordum! Bundan eminim. Hilary evlenecek, ama evleneceği kişi Mountain İmalathanesi'nin sahibi Russell Douglas. Sana anlatmıştım...» Bir süre düşünceli düşünceli kafasını salladı. «Şimdi anlıyorum, sen Hilary ile Byron'ın barıştıklarını sandın demek.» Yüzündeki kara bulutlar dağılmıştı.

Dawn kıpkırmızı kesilmişti ama Maggie'ye gerçeği söylemedi. Hem gururu hem de Byron'ın kadınları dedikoducu diye tanımladığını bildiği için susmayı tercih etti. Bu iyi kadına gerçeği söyleyerek onu üzmek istemiyordu. «Hilary vapurda gelirken bana barıştıklarından üstü kapalı bir şekilde söz etti,» diye kendini savundu Dawn.

«Oh, sevindim, ben de başka türlü anladığını ve adadan ayrılmanın nedeninin de bu olduğunu sanmıştım. Hilary ortaklıklarından söz etmiş olmalı sana.»

Dawn şimdi durumu çok daha iyi anlamaya başlamıştı. Kızıyla yattıktan sonra Byron yumuşamış ve Thomas Mann ile eski ilişkilerini sürdürmeye karar vermişti demek.

Maggie bir süre düşündükten sonra sesini alçaltarak, gözlerini masanın örtüsünden ayırmadan, «Dawn,» dedi. «Sana özel bir soru sorabilir

miyim?» Gözlerinde tedirginlik okunuyordu.

«Gayet tabii. Sor.»

«Falkone'da kaldığın süre içinde sana kanımız kaynadı. Bir bakıma hayatımızı değiştirdin. Kimsenin yapamadığını yaptın ve Byron'ı ikna etmeyi becerdin. Önce şatonun halka açılmasına izin verdi, ardından da... Bir bakıma, bu ortaklığın sürmesine sen neden oldun. Senin sayende Hilary'yi affetti ve yine senin aracılığınla ona daha değişik bir gözle bakmaya başladı.» Maggie sözlerinin burasında durup derin bir nefes aldı. «Bu işe burnumu sokmaya hakkım olmadığını ve senin özel hayatına karıştığımı biliyorum, ama sana bir şey söylemek istiyorum. Sanırım kardeşim sana âşık Dawn.»

Karşısında oturan kadın, yüzündeki acı dolu ifadeyi görmesin diye, aceleyle başını çevirdi Dawn. Maggie bu son cümlesiyle ona ne kadar acı çektirdiğinin farkında değildi.

«Şimdiye kadar hiçbir kadından bu kadar etkilendiğini görmemiştim onun,» diye konuşmasını sürdürdü Maggie. «Çok değişti. Senin de ona karşı benzer duygular duyduğunu biliyorum, çünkü...» Tekrar derin bir nefes aldı. «Çünkü ben de bir kadınım ve duygularını anlıyorum.»

«Lütfen Maggie...»

Ama Maggie onun itirazına kulak asmadan, «Karanlık odayı hatırlıyor musun?» dedi. «Onu sadece bir günlük bir heves için mi kurdurdu sanıyorsun? Hayır, özellikle senin rahat çalışabilmen için kurdurmuştu. Senin kalacağını düşünmüştü. Ya iki hafta daha kalman konusu... Bütün bunları biliyorum işte. İki hafta içinde özel bir izinle evlenebilirdiniz.»

Dawn duyduklarına inanamıyor, adeta şok geçiriyordu. Gözlerini Maggie'ye dikmiş öylece bakıyordu. «Maggie, bütün bunları bana anlatma-

man gerekmiyor mu?» diyebildi sonunda.

«Haklısın, ama bunları bilmeden buradan ayrılmanı istemedim. Dawn, o benim kardeşim, onu çok iyi tanırım ben. Hilary'ye gelince, onunla birlikte büyüdüler. İki aile arasındaki yakın ilişkiler sonucunda, onların evleneceği düşünülüyordu. Ama arada aşk ya da romantizm yoktu. Hilary gittiği zaman Byron için büyük bir kayıp olmamıştı. Öfkelenmişti, kızmıştı, doğru, ama hepsi buydu, kalbi kırılmamıştı. Seninle karşılaştığı zaman büyük bir kumar oynadı. Aslında Byron kumar oynayacak yapıda bir insan değildir. Ama şu iki hafta içinde senin kalbini kazanabilmek için hiç yapmadığı şeyleri yaptı. Seninle evlenmek istiyordu o.»

Dawn ne söyleyeceğini bilemiyordu. Aslında Maggie'ye o gece gördüklerini anlatabilir ve bu işi burada kapatabilirdi.

«Benimle birlikte adaya dönsen ve bu duruma bir çare bulsanız,» dedi Maggie. «Bakarsınız her şey yeniden düzelir.»

«Aramızda düzeltilemeyecek bir anlaşmazlık yok,» dedi Dawn. 'Ah keşke sihirli bir değnek olsa da, onunla kafamin içindeki o kötü anıyı silip atabilsem,' diye geçirdi içinden.

«Demek buradasınız.» Karşılarında Thomas Mann duruyordu.

Maggie onun gelmesinden hoşlanmamışa benziyordu, ama hiç bozuntuya vermedi. «Miss Morrison'ı hatırlıyorsun değil mi Thomas? Thomas vapurda benimle birlikteydi. Törenden sonra birlikte geri döneceğiz,» diye açıkladı Dawn'a.

«Nasıl hatırlamam,» dedi Thomas, Dawn'un elini avuçlarının arasına alarak. «Söylentilere göre Byron ile ortaklığımızın sürmesini size borçluymuşum. Size teşekkür etme fırsatını bulduğum için çok mutluyum.»

Dawn gülümsemeye çalışarak adamın yüzüne baktı. «Sanırım söylentiler kulağınıza biraz abartmalı gelmiş. Byron kendi kararını kendi vermiştir ve en doğru olanı yapmıştır.»

«Doğru, Byron ikimiz için de en iyi olan yolu seçti. Hem o yalnız kalmadı hem de ben çok sevdiğim bu topraklarda kalma saadetine eriştim.»

Dawn tekrar nazikçe gülümsedi.

Thomas Mann kendi kendine gülüyordu. «Ama son ana kadar kararını bize açıklamadı. Festival yapıldığı gece... Biliyorsunuzdur herhalde, anlaşmamız o gece sona eriyordu, hem de tam gece yarısında... Ofisinde heyecanla bir aşağı bir yukarı yürüyüp durdum. Ve saat tam gece yarısını vurduğu zaman Hilary ile kol kola odadan içeri girip bana anlaşmanın devam edeceğini...»

«Gece yarısı mı?» diye sordu Dawn. «Festivalin olduğu geceden mi söz ediyorsunuz?» Kalbi heyecandan küt küt atıyordu. Belki de yanlış duymuştu? Doğru duymuş olamazdı... «Ama o sırada ben Byron'ı gördüm. Ofisinde değildi.»

Thomas şaşkın şaşkın Dawn'a bakıyordu. Bunun onun için ne gibi bir anlamı olduğunu anlayamadığı ortadaydı. Ayrıca sözlerinin yarıda kesilmesinden de hiç hoşlanmamıştı. «Siz alt kattaki odasını kastediyorsunuz herhalde. Aman Tanrım, öylesine gürültülü bir gecede insan orada nasıl konuşurdu? Hayır biz onun üst kattaki özel çalışma odasında buluştuk. Herhalde siz de onu orada görmüş olmalısınız.»

Dawn iyice sararmıştı. Thomas hiçbir şeyin farkında olmaksızın konuşmasını sürdürüyordu. «Sabaha kadar orada oturup bu olayı kutladık... Tıpkı eski günlerdeki gibi.»

Dawn'un her yanı felce uğramıştı sanki. Ne konuşabiliyor, ne de yerinden kımıldayabiliyordu. Tanrım... Ne yapmıştı!

Daha yeni barışmış iki eski dost, kol kola birlikte bir odadan içeri girdiler diye, onların... Byron'ın konuşurken insanlara dokunmaktan ne kadar hoşlandığını biliyordu. Bunu nasıl olmuş da yalnış anlama çekmişti? Ona inanmamakta inat etmişti ve dostluklarını tümüyle başka anlama çekmekte tereddüt bile etmemişti. Şu anda, yaptıklarının yenir yutulur tarafı olmadığını anlıyordu. Güzel ve tümüyle masum bir olayı tümüyle başka bir yönden ele almıştı. Bir anlık bir kıskançlık bütün hayatını mahvetmeye yetmişti.

Kim bilir Byron şimdi onun hakkında neler düşünüyordu. Karanlık oda, editörüyle işbirliği yaparak onu iki hafta daha adada alıkoyması, kamıştan örülmüş o yüzük... Ve kendisi de ona, herhangi bir açıklamada bulunmadan, şatodan çekip gitmişti. O sabah Byron'a karşı ne kadar da kötü davranmıştı! Kimbilir ona ne kadar acı çektirmiş olmalıydı. Ve o son sabah, Byron ile konuşurlarken, genç adamın yüzünde beliren ifade, sandığı gibi gurur değil, gerçekten ne olup bittiğini anlayamamamın verdiği bir masumiyetti. Şimdi onun hakkında kimbilir neler düşünüyor olmalıydı? Byron ona, 'Önce sen kendinden emin olmalısın ve önce sen karşındakine güvenmesini öğrenmelisin,' derken doğruyu söylemişti. Demek Byron onun kendisine güvenmediğini anlamıştı. Dawn'un kendisine güveneceği anı beklemişti. Dawn ne yapmıştı peki? Tam onun beklediği gibi, şüpheye düşerek, aslı astarı olmayan bir nedenden ötürü onu suçlamış ve hiçbir açıklama yapmadan genç adamı ortada bırakıp, çekip gitmişti.

Bir daha onun yüzüne bakabileceğini hiç sanmıyordu. Ama bütün hayatı boyunca yaptığının ezikliğini taşıyarak yaşamak da büyük bir işkence olurdu. Her şeye rağmen adaya geri dönüp ona

hatalı olduğunu açıklamalı ve ondan özür dilemeliydi. Vicdanı ona, bunu yapması gerektiğini söylüyordu.

«Maggie.» Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki onların kendi aralarında konuşmaya dalmış olduklarını bile fark etmemişti. «Düşünüyordum da... Bu gece geri döneceğini mi söylemiştin?»

Maggie merakla onun yüzüne bakıyordu. «Evet, öyle söyledim.»

Dawn bakışlarını masanın örtüsünden kaldırmadan, «Şey...» diye mırıldandı. «Düşünüyordum da... Şatonun birkaç fotoğrafını daha çekmek istiyordum. Hava raporlarına göre yarın hava açık olacakmış. Seninle birlikte gelebilir miyim diye soracaktım.»

Maggie'nin yüzünde gözle görülür bir rahatlama olmuştu. «Gayet tabii. Gayet tabii!» diye atıldı hemen.

Ama Dawn adaya döndüğü zaman Byron'ın yüzünde de aynı ifadeyi görmeyi umacak kadar aptal değildi.

ONUNCU BÖLÜM

Dawn yanma bir gecelik ihtiyaçlarını aldıktan sonra Maggie ile birlikte yola çıktı. Adaya vardıklarında saat on olmuştu. Bir hırsız gibi, hiç gürültü etmeden eskiden kaldığı odaya girdi. Byron görünürlerde yoktu. Bu karşılaşmayı sabaha bırakmak en iyisiydi, böylece cesaretini yeniden toparlaması için zaman kazanmış olacaktı.

Odadan içeri karmaşık duygular içinde girdi. İşte şuradaki pencerenin altında Byron ona Gal usulü serenat yapmıştı. Ve yine şu kapıyı açıp dışarı baktığı zaman onu Hilary ile birlikte bir odadan içeri girerken görmüştü. O gece sabaha kadar nasıl da işkence çekmişti!..

Buraya kadar gelmekle büyük bir aptallık etmişti. Byron'ın yüzüne nasıl bakacaktı? O gözlerdeki, kendini suçlayan ifadeye nasıl dayanacaktı? Byron'ın kendisini hiçbir zaman affetmeyeceğinden emindi.

Geceliğini giydikten sonra yatağın üzerine oturup saçlarını açtı. Canı yatmak istemiyordu.

Birden kapı açıldı. Dawn korkuyla olduğu yerde döndü. Byron kapıda durmuş kendisine bakıyordu. Genç kız sabahlığını üstüne giymeye çalışırken öfkeyle, «Sen hiç kapıyı vurmaz mısın?» diye söylendi.

Byron odadan içeri girdi. Ama kapıyı kapamamıştı. «Maggie burada olduğunu söyledi,» dedi. «Ama kendi gözlerimle görmeden inanamayacağımı biliyordum.» Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. «Yine aynı oyunları oynamak

için mi geldin tatlım? Ama bu kez benim yasalarıma göre oynayacağız, bakalım hoşuna gidecek mi?»

«Ben buraya sana bir açıklama yapmak için geldim,» dedi Dawn yerinden kalkarak.

«Açıklama mı yapacaksın?» Üstündeki siyah spor ceketi ve beyaz ipek bluzuyla çok yakışıklıydı. Dawn'un yanına gelerek saç fırçasını elinden aldı ve bir süre fırçayı dikkatle inceledikten sonra, yumuşak, insanı kandıracak kadar yumuşak bir sesle, «Herhangi bir açıklama yapılmasına gerek olduğunu sanmıyordum,» dedi. «Ayrıldığın sabah gerekli bütün açıklamaları yaptığını sanıyordum.»

Dawn derin bir nefes aldı. Ona bu kadar yakınken konuşmak çok zordu. Bir adım geriledi. «Byron, bana karşı olan duygularından dolayı seni suçlayamam...»

Byron vahşi bir kahkaha attı. «Ne kadar da eli açık bir insanmışsın sen böyle sevgilim. Senin hakkında her gün yeni bir şeyler öğreniyorum. Önceleri masum bir genç kız gibi benimle flört ettin, daha sonra tam birinci sınıf bir aktris gibi davrandın ve bana yalan söyledin, şimdi de bana karşı açıkkalpli davranmak istediğini söylüyorsun.» Kendini bir koltuğa atıp gözlerini Dawn'a dikti. «Beni biraz daha aydınlat bakalım! Böylece kişiliğinin bilmediğim yanlarını da görmüş olurum.»

Dawn yanaklarının kızardığını hissediyordu ama pes etmemekte kararlıydı. Bütün bunları hak ettiğini çok iyi biliyordu. «Byron, ben özür dilemek için geldim.»

Byron alaycı bir tavırla tek kaşını kaldırdı. «Bu da yeni bir numaran galiba,» dedi. «Çok şaşırdım doğrusu. Pekâlâ özür dile bakalım. İstersen işe ormanda ilk karşılaştığımız günden başlaya-

lım ne dersin?»

«Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?» diye atıldı Dawn. «Ben...»

«Pekâlâ, madem vicdanın elvermiyor, o zaman beni yatağına kadar sürüklemeyi başardığın ve tam son anda pat diye yüzüme kapıyı kapadığın anları da bir kalemde geçelim. Hele kollarımın arasında bana gözyaşları içinde 'Söz vermekten' bahsettiğin anları da geçelim. Peki, beni nasıl kandırdığından ve nasıl ağzımdan bir yığın söz aldığından bahsedelim mi? Bak bu çok ilginç olacak işte!»

Dawn'un gözleri yaşlarla dolmuştu. «Seni kandırmadım,» dedi.

Byron kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup arkasına yaslandı ve söyleyeceklerini beklemeye başladı.

«Ben seni hiçbir zaman kandırmadım,» diye konuşmasını sürdürdü Dawn. «Senden, kendiliğinden vermek istediğinin dışında hiçbir şey istemeye kalkışmadım.»

Byron vahşi bir kahkaha attı. «Harika!» Birden ayağa kalkıp pencereye kadar yürüdü. «Harika. Neden biliyor musun? Çünkü ben de senin için aynı şeyleri düşünmüştüm. Ama bir kadının silah olarak kullanabileceği bazı şeyler vardır, ve sen de bunları kullanmasını çok iyi biliyorsun. Hatta şu anda bile...» Eliyle geceliğini işaret etti. «Karşımda yarı çıplak bir halde durarak beni etkilemeye çalışıyorsun. Neden? Ne umuyorsun? Sen istesen de istemesen de alabilirim onları...» Gözleriyle acı acı onu süzdü. «Beni can evimden nasıl vuracağını çok iyi biliyorsun, öyle değil mi? Geri dönmenin nedeni de bu değil mi? Ama bu kez oyununun kurbanı olmayacağım.» Kapıya doğru yürüdü.

«Byron, dur!»

Hayret! Byron durmuştu. Gözlerindeki aşağılayıcı bakışa katlanmak zorundaydı Dawn. «Böyle yarı çıplak bir halde olmamın nedenini biliyorsun,» diye itiraz etti Dawn titrek bir sesle. «Kapıyı vurmadan içeri girdin. İstersen üstümü değiştirebilirim. Durumu açıklamam için bana bir şans tanırsan, hemen giyinirim.»

Byron sırtını duvara dayayıp, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Dudaklarında keyifsiz bir gülümseme vardı. «Çok ilginç olacak,» dedi. «Konuşma faslı değil, değişme faslı. Benim ilgimi çekecek bir şey anlatacağını hiç sanmıyorum. Hepsini daha önceden de dinlemiştim.»

Dawn ona arkasını döndü. Gözlerini yakmaya başlayan yaşları durdurabilmek için yumruklarını yanaklarına bastırdı. «İşimi kolaylaştırmayacağını biliyordum,» dedi boğuk bir sesle. «Ama bir zamanlar, karın olmamı isteyecek kadar bana güveniyordun. Bundan geriye hiçbir şey kalmadı mı?.. Beni birkaç dakikalığına dinleyecek kadar?»

Byron gayet yumuşak bir sesle, «Güven,» diye tekrarladı. «Kullandığın bu sözcük çok ilgimi çekti. Genelde yanlış anlamda kullanılır hep... Her neyse, devam et, seni dinliyorum...»

Dawn bir türlü ondan yana dönemiyordu. Pencerenin camında yansıyan görüntülerini bir süre seyretti. Byron yerinden kıpırdamamıştı bile. Sonunda titrek bir sesle, «O gece...» diye başladı. «Festivalin verildiği gece... Söylediklerinin... Davranışlarının... Bir türlü gerçek olduğuna inanamıyordum... Bu konuda o kadar rahattın ki... Ama sevgi sözcüğüne hiç değinmemiştin.» Pencereden Byron'ın yüzünü ekşittiğini gördü.

Dawn bu kez kendinde, ondan yana dönecek cesareti bulamadı. «Ciddi olacağına ihtimal veremiyordum [illegible] sana güvenemiyordum, benimle gü-

nünü gün etmeye çalıştığını...»

Byron öfkeyle onun sözünü kesti. «Böyle düşünebildin demek!»

«Ve daha sonra...» İşin en zor yanı, o geceye değinebilmekti. Derin bir nefes aldıktan sonra aceleyle konuşmaya başladı. «Hilary ile seni koridorda gördüm. Yatak odalarından birine girip, kapıyı da arkanızdan kapayınca, sandım ki...»

Byron durumu anlamaya başlıyordu. Yüzünde önce bir anlayış, sonra şaşkınlık, ardından da öfkeli bir ifade belirdi. «Senden ayrıldıktan sonra ona gittiğimi mi sandın?»

Dawn'un cevap vermesine fırsat bırakmadan, onu kolundan yakaladığı gibi, yarı zorla, yarı sürükleyerek, koridora çıkardı. Odalardan birinin kapısını açıp içeri girdi ve Dawn'u da peşinden sürükledi. Hırsla odanın duvarına yumruğunu indirdi. «Bu oda mıydı?» diye sordu. «Hilary ile birlikte girdiğim oda burası mıydı?»

Dawn gözlerini kırpıştırarak odayı gözden geçirdi. Burası, gayet sade bir biçimde düzenlenmiş bir çalışma odasıydı. Odanın havasını yumuşatacak bir kanepe bile yoktu odada.

«Haklısın,» diye konuşmasını sürdürdü Byron. «Unutulmayacak bir aşk gecesi yaşadık... Tabii zeminin ne kadar soğuk olduğunu ve Thomas Mann'ın tepeme dikilip 'Kontrat da kontrat,' diye başımın etini yemesini hesaba katmazsak... Dawn Morrison, sen budalanın tekisin!»

Genç adamın sesindeki tiksinti, Dawn'u çok sarsmıştı. «Biliyorum,» diye fısıldadı gözlerindeki yaşları durdurmak için yumruklarını sıkarak. «Biliyorum...»

Sonunda kendinde, başını kaldırıp Byron'a bakacak cesareti bulmuştu. Bu yüzde yansıyan pişmanlık ve düş kırıklığı, öfkesinden ve alaycılığından bin kat daha beterdi. «Senden hiç bekle-

miyordum bunu Dawn,» dedikten sonra, Byron ona arkasını dönerek odadan çıkıp gitti.

Uzunca bir süre olduğu yerde kalan Dawn, sonunda kendini toparlayarak, koridoru geçip yatak odasına döndü. Yatağa yatıp hüngür hüngür ağlamaya başladı.

'Byron bazı şeyleri hiçbir zaman affetmez...' Bu cümle sürekli beyninde yankılanıyordu Yine de, içinde küçük bir ümit ışığı vardı. Belki bu kez fikrini değiştirirdi... Ama şatonun Byron ailesinin portreleriyle dolu duvarlarına bakan Dawn, boşuna ümitlendiğini biliyordu. Bu beş yüzyıllık şato, güven sayesinde kurulmuş ve bu günlere kadar ayakta kalabilmişti.

«Dawn!»

Vernon karşısında duruyordu. Her zamanki gibi pırıl pırıl ve neşeli bir hali vardı. «Buradan ayrıldığını duymuştum. Dönüşün ne hoş bir sürpriz oldu!»

«Gitmiştim. Ama birkaç fotoğraf daha çekmek için geri döndüm.»

Vernon pencereden dışarı bir göz attı «Görünüşe aldırma. Sis geliyor. Merceklerinin buğulanmasını istemiyorsan, acele etmelisin.»

Odanın içinde huzursuz bir suskunluk vardı. Sonunda Vernon evrak çantasını eline aldı «Buraya bazı evrakları almaya gelmiştim,» dedi. «Gitmeliyim. Herhalde bir daha görüşemeyeceğiz.»

«Herhalde,» derken Dawn'un boğazına bir yumru takılmıştı. Bu kez gerçekten vedalaşıyorlardı.

«Hoşçakal Dawn.»

«Güle güle Vernon.»

Tam o sırada Byron içeri girdi. Şimdi onunla baş başa kalmışlardı. Dawn bu sabah onunla yeniden karşılaşmayı hiç ummamıştı. Kalbi acıyla

burkuluyordu, hâlâ genç adamın etkisi altında kaldığının farkındaydı. Belki de bu etki bir hayat boyu onun peşini bırakmayacaktı.

Byron'ın konuşmasına fırsat vermemek için, aceleyle, «Makaleyi tamamlayabilmek için birkaç fotoğraf daha çekmem gerekti. İşim biter bitmez ilk vapurla geri döneceğim,» dedi.

«Arabaya ihtiyacın olacak mı?»

«Hayır... Yürümek istiyorum.»

Byron yanından geçip, ceketini portmantodan aldı. Dawn onun konuşmasını, bir şeyler söylemesini bekliyordu. Sonunda Byron konuşmaya başladı. «Sana bir keresinde, bir başkasının güvenini kazanabilmek için, önce senin karşındakine güvenmen gerektiğini söylemiştim. Bu, benim için... çok önemlidir. Güven olmadan yaşayamam. Üzgünüm Dawn.»

Byron'ın arkası dönük olmasına rağmen, Dawn başıyla onayladı. Boğazına bir şeyler takılmıştı. «Anlıyorum,» diye fısıldadı

Eğer Byron onu gerçekten sevmiş olsaydı, bazı hatalarını affetmesini bilecekti.

Genç adam ceketini giydikten sonra kapıyı açtı ve tek kelime bile etmeden çıkıp gitti.

İnşaat sahasına kadar olan yol umduğundan da uzun çıkmıştı. Dawn üzüntünün pençesinden kurtulabilmek için kafasını yola, attığı adımlara vermeye çalışıyordu. Kısa bir süre için buranın bir parçası olmuş, şatonun sahibine âşık olmuş ve hep burada kalabileceğini sanmıştı. Şimdi bütün bu güzel anları ve umutları bir yana atıp buradan gitmek, gerçekten de insana çok [illegible] veriyordu. Aralarında yerine getirilmemiş pek [illegible] söz vardı daha.

[illegible]ernon'ın tahmini doğru çıkmış, inşaat saha[illegible] vardığında sis bastırmaya başlamıştı. Dawn [illegible] fotoğraf makinesini çıkarıp resim çek-

meye başladı. Son fotoğrafın neyi konu alacağını biliyordu artık.

İnşaat sahasının hemen yanında, kumsala doğru, birkaç yüz metrelik, kayalık bir tepe vardı. Buradan hem Falkone arazisini, hem de inşaat alanını birlikte çekebilirdi. Geçmiş ve gelecek bir arada.

Tepeye tırmanmak umduğundan da zor oldu. Kayalar, göründüğünden daha dik ve kaygandı. Birkaç kez kaydı. Çizmeleri çizilmiş, avuçlarının içi yaralanmıştı. Tepeye vardığı zaman kan ter içinde kalmıştı. Sis iyice bastırmaya başlamıştı. Kayalar epey kaygandı, çok dikkatli olmalıydı. Aceleyle fotoğraf çekmeye başladı. Artık son sahneler de tamamlanmıştı. Son bir kez şatodan yana dönerek, hatıra olarak saklamak için, şatonun ve onu çevreleyen ormanın birkaç fotoğrafını çekmeye karar verdi. Uzaklarda bir yerlerde, yalnız bir balıkçı vardı...

Fotoğraf makinesini ayarlayıp balıkçıyı görüntüye aldı. Kalçalarına kadar yükselen çizmeleriyle diz boyu suyun içinde balık avlayan bu adam Byron'dan başkası değildi. Dawn onun rüzgârdan uçuşan saçlarına, dalgın gözlerine bakınca, onun birkaç fotoğrafını kendisi için çekmeye karar verdi. Byron hiçbir şeyin farkında olmadığından, rahatça fotoğraflarını çekebilirdi. Genç adamı adım adım izlemeye başladı.

Bir dalgadan kaçmak için gerileyince Dawn da onu taklit etti. Byron yavaş yavaş onun durduğu tepeye doğru ilerliyordu. O geriye doğru her adım atışında, Dawn da geriye doğru bir adım atıyordu.

Birden ayağının altındaki taşların kendisini taşımadığını fark etti genç kız. Dengede durabilmek için kollarını iki yana açtı, boşta kalan ayağının altından kaya parçaları aşağı doğru yu-

varlanmaya başlamıştı bile. Dengesini sağlamak için son bir çaba harcayarak yana doğru bir hareket yapınca fotoğraf makinesi elinden fırladı ve kayalıklara düştü. Aynı anda bir çığlık attı. Kayalarla birlikte tepeden aşağı kaymaya başlamıştı!.. Son bir çabayla sağlam gibi görünen bir dal parçasına tutunmak istediyse de, dalla birlikte yuvarlanmaya başladı.

Sonunda kendini tepenin dibinde buldu. Bir an sersemlemiş bir halde çevresine bakındı. Son anda kayaların düşüş alanından kurtulmayı başarmıştı ama, ayaklarının üstüne düşmüş olan birkaç küçük kaya parçası onu olduğu yere çivilemişti. Birden ne kadar büyük bir tehlikenin eşiğinden kıl payı kurtulmuş olduğunu fark ederek korkuyla ürperdi.

«Dawn!» Biri ona sesleniyordu Titrek bir sesle, «Buradayım,» diye karşılık verdi.

Birkaç dakika sonra Byron göründü. Yüzü bembeyazdı. Kayaların üzerinden atlayarak yanma geldi. «Tanrım!» diye boğuk boğuk inledi. «İyi misin? Bir yerine bir şey oldu mu? Çığlığını duydum... Başımı kaldırıp bakınca, bunun sen olduğunu gördüm... Tanrım, tam bir kâbustu... Sanki...» Dawn'u kollarınm arasında sıktı. Sonra, sanki bu sevgi gösterisinden pişmanlık duymuş gibi, onu birden bıraktı.

Dawn'un yerinden kıpırdamasını engelleyen kayaları kaldırmaya başladı. Öfkesini onlardan almak istercesine, kayaları hırsla kaldırıp kaldırıp atıyordu. «Buralarda ne işin vardı senin?.. Yalnız başına neden geldin?..»

Dawn'un korkusu ve şaşkınlığı bir anda öfkeye dönüşmüştü. «Mahsus düşmedim!»

Byron olduğu yerde durdu. Omuzları çökmüştü. Dawn o an için ona uzanmak, eliyle yanağını okşamak için yanıp tutuşuyordu. Buldukları ger-

çeği onun kulağına fısıldamak istiyordu... Ama önce onun konuşmaya başlamasını bekledi.

«Bağışla beni Dawn,» dedi Byron sonunda. Hâlâ genç kızın yüzüne bakmıyordu. «Bazen esnek olamıyorum. Çoğunlukla esnek bir insan değilimdir. Ayrıca çok çabuk öfkelenirim. Beni o kadar korkuttun ki anlatamam... Hayatımda bir daha böyle bir korkuyu yaşamak istemem... Düştüğünü gördüğüm zaman, seni kaybedebileceğimi anladım ve aklıma bir tek şey geldi. Ayrılmadan önce sana söylediklerim. O sırada sana gerçek duygularımı söylemiyordum, gururum konuşuyordu... Sana, seni ne kadar sevdiğimi, sana ne kadar çok ihtiyacım olduğunu söyleyemedim.»

Acıyla gerilmiş yüzünü kaldırıp Dawn'a baktı. Dawn yanılıyor muydu, yoksa sis mi onun gözlerini yaşlı gösteriyordu? İçi birden mutlulukla doldu. Ama yerinden hâlâ kımıldayamıyordu. Ya yeniden kırılırsa? Bu kez emin olmadan hiçbir şey yapmayacaktı. Byron'ın yüzüne baktı. «Bu sabah beni tümüyle kaybedeceğini biliyordun... Ve buna rağmen benimle vedalaştın...»

Byron sabırsız bir hareketle başını salladı. «Gurur. İnat. O sırada bile seni bırakamayacağımı biliyordum. Sabahtan beri burada balık avlamaya çalışırken, bir yandan da kendimle savaşmaktaydım... Eğer şatoya döndüğümde, gitmiş olduğunu görürsem... Senin peşinden geleceğimi biliyordum... Oban'a, New York'a, hatta dünyanın öbür ucuna...» Bir süre gözleri dalgalı denize takıldı kaldı, sonra bakışlarını yeniden Dawn'a çevirdi. «Hayatımın büyük bir bölümünü belli bazı kurallara uyarak yaşadım... Atalarımdan kalan, içime işlemiş kurallar, gelenekler. Ama birden bunların bana çok pahalıya patladığını fark ettim. Mannlarla olan iş konusunda, bana ne kadar yanıldığımı gösterdin... Ama bi-

raz önce, hayatta değer verdiğim tek varlığı kaybetmek üzere olduğumu fark edince, bunların hiçbir önemi olmadığını anladım. Sen olmadıktan sonra, hayatmış, kurallarmış, geleneklermiş... Bunların hiçbir kıymeti yoktu.» Byron'm gözlerinin içi gülüyordu. «Benim için tek değerli varlık sendin!»

Dawn mutluluktan uçuyordu, yine de tedbiri elden bırakmamıştı. «Bütün gelenekler ve kurallar değersiz değildir Byron... Ancak insan bazen kendini buna gereğinden fazla kaptırabiliyor.»

Byron çamurlu eliyle onun yanağını okşadı. «Öyleyse beni dengede tutmak için hep yanımda kalmalısın.»

Dawn'un kalbi heyecanla çarpıyor, kulaklarına inanamıyordu. Yine de ciddi görünmeye çalışarak, «Bu kez iyice emin olmak istiyorum,» dedi. «Bana bir teklifte mi bulunuyorsun?»

Byron başını geriye atıp içinden geldiği gibi, kahkahalarla gülmeye başladı. «Sen bir tanesin. Sensiz ne yaparım bilemiyorum. Büyücü gibi beni etkin altına aldın ve sensiz yapamaz bir hale soktun beni... Anlamiyor musun, senin yanında kendimi küçücük bir bebek gibi hissediyorum... Seni seviyorum ve sensiz yaşayamam!» Birden ciddileşerek Dawn'un gözlerinin içine baktı. «Dawn Morrison, benim biricik aşkım, benimle evlenir misin?»

Dawn mutluluk içinde yüzüyordu. «Byron...»

Byron, boynuna dolanmaya hazırlanan elleri bileklerinden tutup, kendinden uzaklaştırdı. «Şimdi bunun sırası değil, yoksa burada, bu yağmur ve çamurun içinde verdiğim sözü yerine getirmeye kalkışabilirim...»

Dawn'un alnına yapışmış olan buklelerini yumuşak hareketlerle geriye attı. «Ama, bana iki haftalık bir süre tanırsan, sana gönlünce bir dü-

ğün yaparım... Şansın varmış da, şu tepedeki kaya, düşenleri tutmuş... Yürüyecek halde misin?»

Son kayayı da Dawn'un ayaklarının dibinden alıp attıktan sonra, onu belinden tuttu.

Dawn, «Evet,» diye fısıldadı.

«Bu ilk sorumun mu, yoksa biraz önce sorduğum sorunun mu cevabı oluyor?»

«İkisinin de,» dedi Dawn utanarak.

Byron onu elinden tuttu ve birlikte kayaların üzerinden düzlüğe inmeye başladılar. Tam o sırada Dawn, bir kayanın üzerinde paramparça yatan fotoğraf makinesini görünce, «Makinem,» diye üzüntüyle söylendi.

Byron kıs kıs gülmeye başladı. «Her zaman bir profesyonel olarak kalacaksın benim küçük Rapunzel'im. Üzülme, ben sana yenisini alırım.»

Kumsala indikleri zaman, Dawn'u belinden tutup gözlerinin içine baktı genç adam. «Bir ömür boyu,» diye fısıldadı.

Sözcüklere hiç gerek yoktu artık. Dawn onun gözlerinin içinde, söylenmeyenleri de görebiliyordu. Byron ona bir ömür boyu sürecek sevgi ve sadakat sözü veriyordu.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında liğin

5. Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

………SON……..

YÜZYILLIK TUTKU

Hayatı boyunca New York gibi kalabalık bir kentten dışarı çıkmamış olan Dawn Morrison için küçük bir İskoç adasında çalışmaktan daha çekici ve daha heyecan verici bir şey olamazdı kuşkusuz. Tarihi ve doğal güzelliklerin tatlı bir uyumla kucaklaştığı bu adayla beş yüzyıllık şatonun turizme açılması, biraz da genç kızın burada çekeceği fotoğraflara ve dergisinin yapacağı reklama bağlıydı. Dawn'a kalsa eski yaşamına "elveda" der ve bu adada yepyeni bir yaşama başlardı. Ne var ki şatonun efendisi Byron Boyd ne adaya bir yığın turistin dolmasından yanaydı ne de şatosunun kapılarını meraklı kalabalıklara açmaya... Byron bir an önce buradan çekip gitmesini isterken, Dawn onu kararından vazgeçirmek için çırpınıyordu.

200 TL.